

מדריך שיעורי שבת

רוח הקודש ורוחניות

ינואר • פברואר • מרץ 2017

רבעון ראשון 2017

מדריך שיעורי שבת

רוח הקודש ורוחניות

מאת : פרנק האזל

מאנגלית : יוליה אובצ'קין

ינואר • פברואר • מרץ 2017

הוצאת "חיים ושלום"

מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186

עיצוב: אנה שרבקוב

תוכן העניינים :

שיעור 1 :	31	דצמבר - 6 ינואר.	הרוח והדבר.	6
שיעור 2 :	7 - 13	ינואר.	רוח הקודש : פעילות מאחורי הקלעים.	13
שיעור 3 :	14 - 20	ינואר.	אלוהותו של רוח הקודש.	20
שיעור 4 :	21 - 28	ינואר.	אישיותו של רוח הקודש.	27
שיעור 5 :	28 ינואר - 3	פברואר.	טבילה וצליחת רוח הקודש.	34
שיעור 6 :	4 - 10	פברואר.	רוח הקודש וחיי הקדושה.	41
שיעור 7 :	11 - 17	פברואר.	רוח הקודש ופרי הרוח.	48
שיעור 8 :	18 - 24	פברואר.	רוח הקודש ומתנות הרוח.	55
שיעור 9 :	25	פברואר - 3	מרץ. רוח הקודש והקהילה.	62
שיעור 10 :	4 - 10	מרץ.	רוח הקודש, הדבר והתפילה.	69
שיעור 11 :	11 - 17	מרץ.	גרימת עצב לרוח הקודש ומרידה בו.	76
שיעור 12 :	18 - 24	מרץ.	עבודתו של רוח הקודש.	83

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האודונטים שומרי השבת. הכנת המדריך נעשית תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גרסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך : הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1 ;
הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

רוח הקודש והרוחניות

רבים מאיתנו שמעו את המילים: "על כן לכו ונעשו את כל הגזירות לתלמידים, הטבילו אותם לשם האב והבן ורוח הקדש" (מתי 28: 19). אם כבר נטבלתם, אני בטוח שאלו היו המילים שיצאו מפיו של רועה הקהילה אשר הטביל אתכם במים. "הטבילו אותם לשם האב והבן ורוח הקדש". אכן, רוח הקודש מזכרת הישר אחרי האב והבן.

זה לא פלא. באמונה הבסיסית החמישית של אדוונטיסטים שומרי שבת "אלוהים רוח הקודש" נאמר:

"אלוהים הרוח הנצחית היה פעיל יחד עם האב והבן בזמן הבריאה, ההתגלמות והגאולה. הוא שרה על כותבי המקרא. הוא מילא את חייו של ישוע בכוה. הוא קורא ומייסר את בני האדם; ואת אלו שעונים לקריאתו הוא מחדש את צלם האלוהים בהם. הוא נשלח על ידי האב והבן בכדי להיות עם ילדיו לנצח, הוא מחלק את מתנות הרוח לקהילה, מסמך אותנו להעיד על המשיח ומוביל אותנו לשלמות האמת בתיאום עם כתבי הקודש".

עם כל זה, כאשר אנו קוראים את כתבי הקודש, בייחוד את התנ"ך, אנחנו רואים את הפעילות הישירה של אלוהים האב. פעולותיו הן בכל מקום. בברית החדשה, בייחוד בארבעת הבשורות, אנו קוראים שוב ושוב על פעולותיו של ישוע, הבן. ישוע – חייו, מותו ושירותו בשמים – דומיננטיים מאוד בברית החדשה.

בניגוד לפעילותם של האב והבן, פעולתו של רוח הקודש אינה מתוארת באופן ישיר באף אחת מחלקי המקרא.

אך ישנה סיבה לניגוד הזה: רוח הקודש אינה מחפשת להיות במרכז תשומת הלב. היא מגלמת מעין תפקיד מאחורי הקלעים. האב והבן מתגלים באופן ישיר יותר בדבר אלוהים. כל זה בגלל שתפקידה של רוח הקודש היא להאיר בפנינו את ישוע ואת מה שהוא עשה עבורינו, ולא את עצמה.

כאשר אנו נלמד על פעולתה של רוח הקודש, נגלה עד כמה היא מרכזית בחוויתנו כמאמינים. רוח הקודש, כאלוהים בעצמו, מכיר אותנו כמו אף אחד אחר, ועל כן הוא יכול לחשוף בפנינו את אופיו של אלוהים בדרך אמינה ומהימנה. קודם כל רוח הקודש צלחה על כותבי המקרא והיא מדריכה אותנו גם היום כאשר אנו חוקרים את מה שהם כתבו תחת השראתה. רוח הקודש נותנת לנו ביטחון בישועתינו באמצעות ישוע המשיח (רומים 8: 16), והיא מעידה על עבודתו של אלוהים בתוכינו (1 יוחנן 24: 3). כמו כן רוח

הקודש מטהרת אותנו מן החטא ומקדשת אותנו. "וְכַאֲלֵהּ הָיוּ כְּמֶה מִכֶּם, אֲבָל אַתֶּם רְחֻצְתֶּם, אַתֶּם קִדְשְׁתֶּם, אַתֶּם הִצְדַּקְתֶּם בְּשֵׁם הָאֱדוֹן יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ וּבְרוּחַ אֱלֹהֵינוּ." (1 קורינתים 11: 6). הרוח גורמת לגדילה רוחנית שלנו לאורך החיים ומייצרת בנו את פרי הרוח - "אַהֲבָה, שְׂמִיחָה, שְׁלֹום, אֲרֻךְ רוּחַ, נְדִיבוּת, טוֹב לֵב, נְאֻמָּנוּת, עֲנָנָה, רִשּׁוֹן עֲצָמִי" (גלטים 22,23: 5).

"הרוח ניתנה לנו בתור סוכן התחדשות וללא קורבנו של ישוע אין בה שום תועלת. כוחו של הרוע מתחזק לאורך המאות וכניעתם של אנשים תחת שבי השטן הייתה מדהימה. ניתן היה להתגבר על החטא ולשלולו רק על ידי כוחו של הישיות השלישית של אלוהים, אשר תביא אנרגיה שונה מלאת כוח אלוהי. זאת הרוח, אשר נותנת משמעות למה שגואלינו עשה עבורינו". - אלן ג' וייט, כמיהת הדורות, עמ' 671.

בגלל תפקידה הייחודי והמכריע של רוח הקודש בחיי המאמינים, שיעור השבת ברבעון זה יעזור לנו להבין טוב יותר את המתנה האדירה שיש לנו ברוח הקודש.

פרנק מ. האזל, Ph.D., הוא דיקן הפקולטה לתיאולוגיה בסמינריית בוגנהופן באוסטרליה. בנוסף הוא מכהן גם בתור מנהל המרכז לחקירת כתבי אלן ג' וייט. בשנת 2009 אשתו נפטרה מהסרטן. מאז אותו אירוע הוא לומד לבטוח בחסדו של אלוהים בדרכו כל יום מחדש וחווה את הנחמה, את השלום, ואת כוחה של רוח הקודש שעיצבה מחדש את חייו.

שיעור מספר 1
31 דצמבר-6 ינואר

הרוח והדבר

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
2 פטרוס 1:19-21, 1 קורינתים 13:9-2, תהילים 119:160, יוחנן 17:17.

פסוק לשינון: "כָּל הַכְּתוּב נִכְתָּב בְּרוּחַ אֱלֹהִים, וּמוֹעִיל הוּא לְהוֹרָאָה, לְתוֹכָחָה, לְתַקּוּן, לְחִנוּךְ בְּמַעֲגָלֵי צָדֵק." טימותאוס ב' 3:16.

המקרא מעיד על עצמו ש"כָּל הַכְּתוּב נִכְתָּב בְּרוּחַ אֱלֹהִים, וּמוֹעִיל הוּא לְהוֹרָאָה, לְתוֹכָחָה, לְתַקּוּן, לְחִנוּךְ בְּמַעֲגָלֵי צָדֵק" (טימותאוס ב' 3:16).
כתבי הקודש ממלאים את התפקיד הזה בגלל שהם בעצם דבר אלוהים, המתגלה לאנושות דרך עבודתה של רוח הקודש. במקרא רוח הקודש מגלה לנו את רצון האלוהים ומראה לנו כיצד לחיות חיי תהילה לאדוני.
אך רוח הקודש לא פעלה בעבר הרחוק בלבד, רק בימי התנ"ך. היא מעורבת גם כיום בדברי האלוהים בדרכים שונות. ואולי תפקידה החשוב ביותר הוא העזרה לה אנו זקוקים להבנת כתבי הקודש כדי שנבין את דבר ה' בצורה הנכונה ביותר. לשם כך אנו זקוקים לרוח הקודש. אותה רוח אלוהית המעוררת בנו את הרצון לאמץ את דבר ה' ולממש את התורה בחיינו. על כן, הרוח פועלת יחד עם כתבי הקודש וגם דרכם על מנת להפיכינו לבריאה חדשה במשיח.
השבוע אנו נעקוב אחרי הקשר שבין רוח הקודש והמקרא ובפעילותה הנובעת מכך.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-7 בינואר.

רוח הקודש וההתגלות

כיצד אלוהים יכול להבטיח שרצונו יועבר לאנושות השרויה בחטא בצורה מדויקת? הוא עושה זאת דרך שתי פעולות עיקריות של רוח הקודש: התגלות והשראה. בתהליך ההתגלות בני האדם תלויים בעזרתו של מישוהו מבחוץ בכדי לגלות דברים, אשר אנחנו בתור יצורים שנבראו (ושרויים בחטא) איננו יכולים לדעת בעצמינו. כך הם פני הדברים ממש, רוח הקודש מלמדת אותנו אמיתות, אשר חייבות להיאמר לנו (ראו דניאל 2: 19-23), אחרת לא נוכל לדעתן לעולם דרך אמצעים טבעיים. התגלות היא תהליך שבו אלוהים חושף בפני האנשים את עצמו ואת כוחו האלוהי. הרעיון הבסיסי של ההתגלות הוא בעצם מן הסרת לוט או חשיפה, גילוי של משהו שהיה נשאר חבוי אחרת. אנחנו זקוקים להתגלות הזאת כבני מוות השרויים בחטא המופרדים מאלוהים בגללו, ומכיוון שבעקבות החטא אנו מוגבלים מבחינת מה שאנחנו יכולים ללמוד לבד. אנו תלויים באלוהים על מנת לדעת את רצונו. לכן, גם ההתגלות האלוהית עבורינו תלויה בכך היות ואין בנו יכולות אלוהיות ולכן בעלי ידע מוגבל ביותר בכל מה שקשור אליו.

קראו 2 פטרוס 1: 19-21. לפי הפסוקים הנ"ל, מהו מקורם של כל המסרים שבנבואות התנ"ך? כיצד המקור האלוהי של אותן נבואות המקרא מחזק את הסמכות של כתבי הקודש?

עלפי כיפא השליח, מקורן של נבואות התנ"ך לא היה אנושי. על הנביאים שרתה רוח הקודש וכך תוכן המסר שכתבו הגיע ישירות מאלוהים. הם תפקדו בתור מעבירי המסר ולא בתור מחולליו. כיפא מדגיש ואומר במכוון שמקורן של הנבואות הוא ברוח: למרות שנכתבו על ידי בני אדם, "מֵעוֹלָם לֹא יֵצֵא נְבוּאָה עַל-פִּי רִצּוֹן הָאָדָם" (פטרוס ב' 21: 1), ואותו מקור אלוהי נותן לכתבי הקודש את הסמכות האולטימטיבית על חיינו.

אלוהים משתמש בבני אדם על מנת להכריז את דברו לעולם. כיצד אנו יכולים להוות כלים לשימושה של רוח הקודש על מנת לבצע משהו דומה היום, לא מבחינת הכתיבה של המקרא, אלא בהכרזת הכתוב?

רוח הקודש וצליחתה

צליחת רוח הקדש, היא מושג אשר מתאר את השפעתו של אלוהים בהעברת המסר שלו דרך אמצעים אנושיים האמצעות רוח הקודש. פעילותה של רוח הקודש דרך ההשראה היא בעצם הסיבה לאחידות האמיתות בכתבי הקודש. כרוח האמת (יוחן 14: 17, 15: 26, 16: 13) רוח הקודש אכן מובילה אותנו אל האמת.

קראו 2 פטרוס 1:21, דברים 18:18, מיכה 8:3 ו-1 קורינתנים 13:9-2. מה אומרים הפסוקים הללו על כותבי המקרא ועל מעורבותו של אלוהים במקורות המקרא?

במשפט "רוח הקדש הניעה" (2 פטרוס 1: 21) אנו רואים אישור חזק לעבודת רוח הקודש בתור נותן ההשראה. ב-1 קורינתנים 13:9-2: שאל השליח מייחס את ההשראה וההתגלות לרוח הקודש. עבורינו, השליחים, הוא אומר בפסוק 9, אלוהים מגלה את הדברים הנסתרים, אשר עין לא ראתה. אלוהים מגלה את הדברים הללו דרך הרוח (1 קורינתנים 10: 2). והשליחים קיבלו את "הרוח אשר מאת האלהים, כדי שגדע את הדברים שאֵלֵהֶם נוֹתֵן לָנוּ בְּחֶסֶד". (2 קורינתנים 12: 2). ולאחר מכן בפסוק 13 הוא מתייחס להשראה ומדבר על דברים אשר "לא במלים שֶׁחֲכַמַּת אָנוֹשׁ מְלַמֶּדֶת, אֲלָא בְּמַלְאִים שֶׁהָרוּחַ מְלַמֶּדֶת, כְּשֶׁאֲנִי מִפְּרִשִׁים דְּבָרִים רוּחָנִיִּים בְּהַגְדָּרוֹת רוּחָנִיּוֹת". לשאול לא היה כל צל של ספק לגבי מקורו וסמכותו של המסר שהוא העביר.

למרות שחלקים רבים בכתבי הקודש הם תוצאה של התגלות-על טבעית אלוהית, לא כל הדברים התגלו במקרא בצורה שכזאת. לעיתים אלוהים השתמש במחברי המקרא ובחקירתם האישית הזהירה של הדברים או במסמכים כתובים אחרים (יוחן 13: 10, לוקס 3: 1) על מנת לחשוף ולהעביר את המסר שלו. על כן כל חלקי כתבי הקודש נכתבו בהשראה ונחשפו (2 טימותאוס 3: 16). זאת הסיבה שבבקבותיה שאל טוען כי "כל דבר" אשר נכתב, נכתב על מנת להדריכנו, וזאת "כדי שתהיה לנו תקנה" (רומים 4: 15). אלוהים, אשר בתור הדובר והיוצר של שפת האדם, מאפשר לאנשים נבחרים להעביר את מחשבותיו בשפת בני האדם בצורה אמינה ומהימנה.

"אלוהים הואיל בטובו להעביר את אמיתו לעולם על ידי בני אדם השליחים, והוא עצמו, דרך רוח קודשו, הסמיך אנשים ואפשר להם לבצע את עבודתו. הוא הנחה את מחשבותיהם בבחירת הנאמר והכתוב. האוצר הופקד בידיהם של יצורים בשר ודם, ובכל זאת, למרות הכל, מקורו הוא בשמים." (Ellen G. White, Selected Messages,) (book 1, p. 26).

רוח הקודש ואמינות כתבי הקודש

התגלות היא פעילות על-טבעית, אשר דרכה אלוהים חושף את האמת לבני אדם נבחרים, והשראה היא פעילות של רוח הקודש, אשר שומרת על האמת של מה שכתבו סופרים אנושיים, כך שדבריהם יהיו באישורו המלא של אלוהים. אלוהים שונא עדות שקר (שמות 16: 20) ואינו יכול לשקר (עברים 18: 6). שמו הוא אל אמת (תהילים 5: 31, ישעיה 65: 16). ובאופן זהה רוח הקודש קרויה "רוח האמת" (יוחנן 17: 14).

קראו תהילים 106: 119. מה מלמד אותנו הפסוק על הדברים שאלוהים מגלה לנו?

קראו יוחנן 17: 17. מה אומר כאן ישוע על דבר אלוהים?

דבר אלוהים הוא האמת וראוי הוא לאימוץ מוחלט בחיינו. זה לא מתפקדינו לשפוט את המקרא; להיפך, לכתבי הקודש יש את הזכות והסמכות לשפוט אותנו. "שֶׁהָרִי דָּבַר הָאֱלֹהִים חֵי ופֹעֵל, וְחָד הוּא מְחַבֵּב פִּיפִיּוֹת וְחוֹדֵר עַד לְהַבְדִּיל בֵּין נֶפֶשׁ לְרוּחַ וּבֵין פְּרָקִים לְמַחַ הַעֲצָמוֹת, וּבִחוּן מַחֲשָׁבוֹת הַלֵּב וְכַנּוּתֵי" (עברים 12: 4).

כמובן שברור מאליו שכתבי הקודש נכתבו על ידי אנשים שחיו בתקופה, תרבות ומקום מסוימים ואסור שנתייחס לעובדה הזאת בכדי להתעלם או לפטר את עצמינו מהמסר שכתבו. ברגע שאפשרות זו נפתחת בפנינו, כתבי הקודש הופכים לנושא לדיון ובכך עומדת האמת האלוהית בסימן שאלה. התוצאה של יחס זה היא שאותם האנשים, אשר כביכול מאמינים לכתבי הקודש, שוללים דברים כמו שבוע הבריה, או המבול העולמי, הולדתו הבתולית של ישוע המשיח, תחייתו בגוף פיזי וביאתו השנייה כאירוע ממשי. אלו הם רק אמיתות מעטות, אשר רבים אינם מקבלים כתוצאה מבחירת עמדה שיפוטית כלפי כתבי הקודש. זוהי בהחלט אינה הדרך שעלינו לבחור אי פעם.

מדוע כל כך חיוני למדוד את שיפוטנו ודעתנו באמצעות הכתובים מאשר להיפך?

רוח הקודש כמורה

רוח הקודש היא לא רק הכלי שבעזרתו ניתן לנו דבר אלוהים כתוב, אלא הוא גם עוזר לנו להבין אותו בצורה נכונה. בני האדם לוקים בהבנתם את האמת; בטבעם הם מופרדים מאלוהים (אפסים 4: 18). לכן, אותה הרוח, אשר התגלתה ושרתה על כותבי המקרא, מאפשרת לנו להבין אותו. הבעיה אינה נעוצה בדבר ה' כספר בעל מידע מעורפל. הבעיה היא ביחסינו כלפי האלוהים, יחס המושפע מן החטא, אשר מגלה את עצמו דרך כתבי הקודש.

רוח הקודש הוא מורינו, אשר חפץ להוביל אותנו אל הבנה עמוקה יותר של המקרא ולהערכה של השמחה שהוא מעניק. הוא משב את תשומת ליבנו לאמיתות שבדבר האלוהים וגורם להסתכלות מחודשת על אותן האמיתות, בכדי שחיינו תוכלנה להתאפיין בנאמנות וצייטנות לרצון האלוהים מתוך אהבה. כל זה יכול לקרות באם אנחנו ניגש אל חקר המקרא בלב עניו ובר לימוד.

קראו 1 קורינתים 12:13,14. מה כותב שאול השליח לגבי חשיבות הפירוש הרוחני של הדברים הרוחניים?

אנחנו תלויים ברוח הקודש על מנת להבין את כתבי הקודש. ללא רוח הקודש, המשמעות הרוחנית של המקרא אינו נגיש לנו, אלא רק המשמעות המילולית בלבד. יתר על כן, בתור בני אדם השרויים בחטא הרבה פעמים אנו מתנגדים לדבר אדוני, וזאת לא בגלל שאיננו מבינים אותו, אלא בגלל שאנו מעדיפים לא להתייחס אליו. ללא רוח הקודש אין לנו שום אהדה למסרו של אלוהים. אין תקווה, אמון, ואהבה בתמורה. רוח הקודש מביאה לחיינו את ההרמוניה עם אמת אדוני המוכרזת בכתבי הקודש. "דעות סותרות רבות בקשר למה שכתבי הקודש מלמדים אינם עולים מתוך אי בהירות כשלהי של המקרא, אלא מתוך העיוורון ודעות קדומות של חלק מן הפרשנים. בני אדם מתעלמים מן העובדות הברורות של המקרא על מנת להזדנב אחרי רצונותיהם המסולפים."

Ellen G. White, The Advent Review and Sabbath Herald, Jan. 27, 1885

באיזה אופן גאווה היתה לאבן נגף אשר מנעה מכם ליישם את האמת שבדבר האלוהים בחייכם? באילו תחומים רצונותיכם מונעים מכם לקבל את האמת מאת אלוהים? כיצד אתם יכולים ללמוד להכניע הכל לפני אדוני?

רוח הקודש ודבר אלוהים

רוח הקודש, אשר הדריכה וגילתה את תוכן כתבי הקודש לאנושות, אינה יכולה להוביל אותנו למשהו שמנוגד לדבר אדוני.

קראו יוחנן 39,46,47:5 ויוחנן 38:7. לאיזה סמכות ישוע פונה כאן? כיצד המקרא תומך בכך שישוע הוא אכן המשיח?

חלק מהאנשים טוענים, כי הם קיבלו "התגלות" מסוימת מאת רוח הקודש, אשר מנוגדת לחלוטין למסר הברור של המקרא. עבורם לרוח הקודש יש הרבה יותר סמכות מאשר לדבר אדוני. כאשר דבר אלוהים הכתוב תחת השראתו נפסל, ומסרו הברור נשמט, אנו עומדים לטעות ולא ללכת אחרי הרוח שהיא מאת אדוני. המקרא הוא השומר הרוחני שלנו. הוא בעצמו מהווה מדד מהימן לכל מה שקשור באמונתנו וחיינו בפועל. "דרך כתבי הקודש הרוח מדברת עם נפשינו ומטביעה את האמת בתוך ליבינו. באופן הזה הוא מראה לנו את שגיאתנו ומעלים אותן מנשמתנו. דרך רוח האמת, אשר פועלת דרך דבר האלוהים, ישוע המשיח מביא את אנשינו אליו" (אלן ג' וייט, כמיהת הדורות, עמ' 671).

אלן ג' וייט כותבת בבירור כי "הרוח לא ניתנה לנו – והיא לעולם לא יכלה להיות מוענקת – בכדי להחליף את המקרא; היות וכתבי הקודש טוענים שרק דבר אלוהים יכול להוות קנה מידה עבור כל התורות והפרשנויות" (אלן ג' וייט, העימות הגדול, עמ' 9). רוח הקודש לעולם לא ניתנה בכדי להחליף את דבר אלוהים. להיפך, היא עובדת בשיתוף פעולה מלא עימו על מנת להביאנו לידי המשיח, ועל כן זה הופך את המקרא לממד הבלעדי לרוחניות מקראית אותנטית. אנו יכולים להיות בטוחים שכאשר משהו מגיע ומציג בפנינו מסקנות, אשר מנוגדות לדבר אדוני, אותו אדם אינו דובר אמת. איננו יכולים לשפוט לבבות או מניעים של אנשים. אך בהחלט בידינו לשפוט את התיאולוגיה והמדד היחיד עלינו להתייחס אליו – הינו דבר אלוהים.

אילו תורות חדשות, אשר אנשים מנסים לקדם בקהילה בבירור מנוגדים כתבי הקודש? מה אמורה להיות תגובתנו ראשית כלפי אותם האנשים, אשר מקדמים את השגוי ושנית, כלפי התורה השגויה עצמה?

נקודות למחשבה...

קראו את עמ' 602-593 מתוך ספרה של אלן ג' וייט "העימות הגדול". קראו גם את עמ' 680-662 מתוך ספרה של אלן ג' וייט "כמיהת הדורות".

תחשבו רגע על כל האמת שאנו יודעים רק בזכות המקרא. תחשבו, למשל, על הבריאה. איזה הבדל ענקי בין מה שכתבי הקודש מלמדים אותנו על דרך בריאתנו לבין מה שהאנושות מלמדת כיום – שנוצרו בתהליך הקרוי "סינתזה ניו-דרוויניסטית".

ראו עד כמה האנושות עיווטה את הכל! כמו כן, תחשבו על בואו השני של המשיח ותחיית המתים באחרית הימים. אלו הן אמיתות שלא יכולנו לדעת אותן לבד, ללא המקרא. מישו היה אמור לגלות לנו את זה; והן אכן התגלו לנו בכתבי בקודש תחת השראתה של רוח הקודש. למעשה, האמת החשובה ביותר, שישוע מת בעד כל חטאינו ושנגאלו דרך אמונתנו בו, זוהי אמת שלא יכולנו לדעת עליה בשום דרך שהיא. תחשבו על עוד אמיתות רבות אשר התגלו לנו בדבר אדוני בלבד. מה אומרת לנו העובדה שאותן האמיתות מצויות במקרא בלבד על חשיבותם ומיקומם המרכזי של כתבי הקודש בחיינו?

שאלות לדיון:

1. מדוע כתבי הקודש הם מדריך הרבה יותר בטוח בשאלות רוחניות מאשר הרושם האישי שלנו? מהן ההשלכות של אי קבלת המקרא בתור מדד שבעזרתו אנו בודקים את כל האמונות שלנו ואף ניסיונות רוחניים?
2. לעיתים קרובות אנו יכולים לשמוע את המילה "אמת" בהקשרים מגוונים. דונו בכיתות שלכם על המהות המושג "אמת", לא בהקשר של מה נכון ומה לא, אלא מה זה אומר בעצם כשאנו אומרים שמישהו "אמיתי".
3. כיצד אמורה להגיב הקהילה כאשר מישו טוען שהוא בעל "אור חדש"?
4. האירו את ההבדלים המהותיים בין מה שהמקרא מלמד אותנו על בריאת האדם לבין מה שחכמת האנושות מלמדת. החכמה האנושית מתייחסת להבנה מודרנית של תורת האבולוציה, אשר מנוגדת לחלוטין לתורתו של אלוהים. מה אומרת לנו העובדה הזאת על חשיבות תפיסת המקרא בתור הסמכות העליונה?

רוח הקודש: פעילות מאחורי הקלעים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יחזקאל 37:5,9, בראשית 1:2, איוב 13:26, שמות 5:1-31, יוחנן 14:13,16, גלטים 5:16-23..

פסוק לשינון: "הוא יבְדְּנִי בִּי מִשְׁלִי יִקַּח וְיִזְדִּיעַ לָכֶם" איוב 2:10

בכתבי הקודש רוח הקודש אינה זוכה לתשומת לב רבה בדומה לאב והבן. אף על פי כן, כתבי הקודש מספרים לנו שרוח הקודש נכח ברגעים משמעותיים והיסטוריים. בראשית, הוא נכח בעת בריאת העולם, יותר ברקע. הוא היה פעיל בהשראתם של נביאי האלוהים, ולכן הוא משחק תפקיד ראשי בכתובת המקרא. וכמובן שהוא היה מעורב בהוצרתו של ישוע בתוך רחמה של מרים העלמה. הרוח אינה נמצאת במרכזם של כתבי הקודש, היות ותפקידה היא להאיר ולקדם פעילותה של דמות אלוהית אחרת – של ישוע, בן האלוהים, וגם להלל את אלוהים האב. וכל זה בכדי שאנושות השרויה בחטא תוכל להיושע מן המוות הסופי אשר החטא מביא עימו.

מתוך העדות של כתבי הקודש, אנו לומדים כי רוח הקודש מקבלת ברצון ובחן תפקיד של תומכת, סייעת, מזינה ומציידת מאחורי הקלעים. למרות חשיבות נוכחותה בתהליך הבריאה, הגאולה והשליחות, היא אינה מחפשת להיות במקום מרכזי, אף על פי תפקידה המכריע.

חמקנותה של רוח הקודש

קראו יוחנן 8:3-8 ויחזקאל 37:5,9. מדוע הכותבים משתמשים ברוח הנושבת כדימוי לפעילותה המסתורית של רוח הקודש?

כאשר ישוע משווה את רוח הקודש לרוח הנושבת, הוא מתאר את חמקנותה של רוח הקודש. יש משהו מסתורי בתנועת הרוח עצמה. קשה לדעת מהיכן באה הרוח ולאן היא נושבת. כל אחד מאיתנו לעתים נתפס במשב רוח פתאומי אשר מופיע משום מקום. למרות המגבלות, אנו יכולים בכל זאת ללמוד על קצה המזלג על דפוסי הרוחות. באותו אופן רוח הקודש פעילה היכן שהיא רוצה לפעול. איש לא יכול לשלוט בה. עם זאת, ביכולתנו לדעת היכן היא פעילה. בדומה לרוח שנושבת, רוח הקודש אינה נראית לעין, אך היא בעלת כוח אדיר. כמובן שאנו יכולים להרגיש את נוכחותה של הרוח ולעתים קרובות גם לראות את תוצאות פעילותה, אפילו אם הרוח אינה נראית לעין. רוח מהווה כוח טבעי - החל ממשבי רוח קלילים ועד לסערת רוחות קטלנית. כאשר רוח הקודש מתוארת כרוח (כוח הטבע), פעילותה מתקשרת לרעיון של תחיית המתים. זה מרמז על קיום כוח-על אדיר, שיכול להימצא רק בידי של אלוהים. הדרך שבה התופעה הזאת מתרחשת היא אחת מן המסתורין הגדולים ביותר. עלינו להכיר בכך שהדרך המתאימה ביותר להתמודדות עם תעלומות אלוהיות היא ענווה. ענווה נותנת את כל הפאר לאלוהים ומכירה במוגבלותנו כבריות ובצורך שלנו להתגלות אלוהית.

אלן ג' וייט כותבת כך: "תעלומות המקרא הן רחוקות מאוד מלהוות נושא לוויכוח, אלא שהן מהוות הוכחה עצמית ביותר למקור האלוהי שלו. אילו הוא לא היה מכיל דברים על אלוהים שאינם ברי הבנה עבורנו; אילו אדרתו והדרו יכלו להיתפס על ידי אדם בינוני, אזי כתבי הקודש לא היו נושאים שום ראייה מובהקת של אלוהות."

Ellen G. White, Education, p. 170

אילו כוחות טבע בלתי נראים משפיעים על חיינו? מה זה מלמד אותנו על ממשותם של כוחות בלתי נראים, אך בעלי השפעה עצמית בעולמינו?

רוח הקודש בעת הבריא

הפעולה הראשונה של אלוהים על כוכב הלכת שלנו הייתה הבריא. כתבי הקודש מזכירים את אלוהים (בראשית 1:1) ואת ישוע המשיח (1 קורינתים 1:16,17) בתור בוראי השמים והארץ וכל השאר (יוחנן 1:1-3). אך המקרא מציין גם את נוכחותה של רוח הקודש בעת הבריא.

קראו בראשית 1:2, איוב 13:26, תהילים 6:33, 29:30, 104:1. מה הייתה תפקידה של רוח הקודש בזמן הבריא? כיצד רוח האלוהים קשורה לבריאתם של החיים?

סיפור הבריא בבראשית 1:2 בפירוש מציין את נוכחותה של רוח האלוהים בעת הבריא. איוב 13:26, 33:4, תהילים 29:30, 104:1 ותהילים 6:33 תומכים בכך שלרוח הקודש היה תפקיד פעיל בעת תהליך הבריא המופלא. כתבי הקודש מתארים את ההשתתפות הפעילה של אלוהים האב והבן בבריאת העולם (ראו ישעיה 8:64, קולוסים 1:16,17), ורוח הקודש נוכחת גם היא באופן פחות מובהק.

היא אינה משחקת תפקיד ראשי בסיפור הבריא. להפך, היא "מרחפת" על פני התהום, ודרך תנועותיה היא נוכחת בראשית החיים על פני כדור הארץ. השורש ר.ח.ף., אשר מתאר את תנועת רוח הקודש בעת הבריא, מופיע גם בדברים 11:32, כאשר מתארים את אלוהים הנושא את בני ישראל כנשר הנושא את גוזליו על כנפיו. ההשוואה הזאת מראה לנו כיצד רוח הקודש מעורבת בבריא באופן האינטימי ביותר ודואגת לייצורים חדשים שנבראו כפי שהנשר דואג לגוזליו. בתהילים 104:30 כתוב כי פעולת הבריא הייתה אפשרית אך ורק דרך פעילותה של רוח הקודש ושהיא שיחקה תפקיד פעיל בתהליך זה.

רוח הקודש לא רק נכחה בעת בריאת העולם, היא פעילה גם בתהליך בריאתנו מחדש, כאשר היא מעניקה לנו לב חדש ותודעה חדשה. באיזה אופן שתי הפעולות הללו קשורות אחת בשנייה? מהו הקשר שבין יום השבת לבין שתי התהליכים הללו בהם רוח הקודש מעורבת?

רוח הקודש והמשכן

"וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם" (שמות 25:8)

לאחר מעשה הבריאה, תכנית הגאולה של אלוהים נמצאת במרכזם של כתבי הקודש. בעולם השרוי בחטא, הבריאה לא תוכלנה "להיות טובה" ללא תכנית הגאולה. בתור חוטאים, אנו זקוקים לא רק לבורא, אלא גם לגואל. ועלינו להיות אסירי תודה שיש לנו גואל כזה – ישוע המשיח. ללא ישוע היינו שרויים ללא כל תקווה בעולם, אשר אינו יכול להציע לנו דבר.

המשכן ועבודת הקודש בתוכו המתוארים בתורה הדגימו כיצד הוא סולח לחטאינו וניבאו את עבודתו של ישוע גואלינו. כך אלוהים חשף את תכנית הגאולה בפני בני ישראל (ראו עברים 2:4). בשעה שמרבית העבודה במשכן ובבית המקדש הצביעו על ישוע ומותו לכפרת חטאינו, רוח הקודש מתוארת בתור כוח פעיל הצולח על אנשים שנבחרו לבניית המשכן בהתאם לתכנית מפורטת אשר אלוהים גילה למשה.

קראו שמות 5:1-31. באיזה אופן הייתה מעורבת רוח הקודש בבניית המשכן? באיזה דרך רוח הקודש סייעה לאלו שביקרו במקום משכנו של האל?

כתבי הקודש מספרים לנו שרוח הקודש נכחה גם היא בעת בניית המשכן, במקום המרכזי שבו התקיים הפיוס בין אלוהים ובני אדם ובו נפגשו האלוהים הקדוש ואנשים חוטאים. אלוהים בעצמו חשף בפני משה את תכניתו לבנות את מקום משכנו בארץ בהתאם לבית המקדש המקורי שבשמיים (שמות 9,40:25).

המשכן היווה מודל אלוהי המתאר את תכנית הגאולה. אלוהים ישכן בין אנשי עמו בדרך ייחודית, במשכן, אשר הוא צווה עליהם לבנות. וזאת הייתה עבודתה של רוח הקודש, אשר אפשרה לבני אדם להשתמש בכישוריהם האמנותיים על מנת להשלים את עיצובו של המשכן בהתאם להוראותיו של אלוהים. ללא עזרתו, בני ישראל לא היו יכולים להשלים את יצירת האמנות הזאת.

בהתחשב בעצמתה של רוח הקודש היא לבטח איננה זקוקה לעזרה אנושית בבניית המשכן. להפך, היא אפשרה לבני האדם לייצור אותו בעזרת כישוריהם. באיזה אופן הנכם יכולים לעודד ולסייע לאנשים אחרים להשתמש בכישוריהם על מנת לקרב את מלכותו של אלוהים ולשבח את כבודו?

רוח הקודש באדרת ישוע המשיח

רוח הקודש הייתה פעילה בימי התנ"ך, אך לכאורה נראה כי עבודתה לא הייתה נרחבת כל כך כפי שהייתה בימי בית שני. לאחר בואו של ישוע, המשיח המובטח, עבודתה של רוח הקודש מתגברת, והיא מעניקה את מתנותיה לכלל המאמינים. אך למרות שכתבי הקדש מראים לנו כי רוח הקודש פעילה בדרכים שונות ומגוונות בחיינו הרוחניים ובחיי הקהילה, עבודתה העיקרית היא בהאדרתו של ישוע המשיח.

קראו יוחנן 14:16, 15:26 ויוחנן 15:26. לפי דבריו של ישוע, מהי עבודתה של רוח הקודש? כיצד פעולותיה האחרות קשורות לעבודתה המרכזית הזאת?

ישוע אומר כי רוח הקודש אינה מדברת מעצמה, אלא מאת ישוע. עבודתה מתרכזת בלרומם את משימת הגאולה של ישוע. היא נמצאת אי שם ברקע ומאירה את ישוע. נאמר בצדק כי "המסר של רוח הקודש לעולם לא היה "הביטו אלי, הקשיבו לי, בואו אלי, דעו אותי", אלא תמיד "הביטו אליו וראו את כבודו, הקשיבו לו ושמעו את דברו, לכו אליו וקבלו חיים, דעו אותו וטעמו משמחתו ושלומו". עלינו לומר, כי הרוח היא מעין שדכנית שמיימית, אשר תפקידה לחבר בינינו לבין ישוע ולהבטיח שאנו נשאר יחדיו." (J. I. Packer, *Keep in Step With the Spirit: Finding Fullness in Our Walk with God*, revised and enlarged edition (Grand Rapids: Baker Books, 2005), pp. 57, 58).

כל זה משמעותי מאוד. כל דגש על עבודתה של רוח הקודש, אשר יסיט את תשומת ליבנו מאישיותו של ישוע המשיח, אינו מגיע מאת רוח הקודש. אף על פי שרוח הקודש חשובה מאוד בחיי המאמין, היא אינה אמורה לתפוס את מקום אשר מיועד במחשבתנו לגואלינו ישוע המשיח. כאשר ישוע מהולל, רוח הקודש פועלת. לכן אנו נקראים "משיחיים", אשר משמעו שאנו הולכים אחרי ישוע (השוו עם מעשי השליחים 11:26) ולא "פנאומטיים", אשר אמורים ללכת אחרי הרוח (ראו את

Graham A. Cole, *He Who Gives Life: The Doctrine of the Holy Spirit* ([Wheaton, Ill.: Crossways Books, 2007], p. 284).

מדוע חשוב כל כך להלל את אלוהינו המשיח ישוע שקם לתחייה בכל מעשינו? חשבו על מה שעשה עבורנו. כיצד אנו יכולים להראות את הכרת תודתנו? (ראו, למשל, את 2 תסלוניקיים 1:11,12).

רוח הקודש והמשיח

רוח הקודש גם כן השפיעה על התגלמותו בבשר של ישוע (לוקס 34,35:1). היא משחה את ישוע לשליחותו (לוקס 21,22:3). משיחתו של ישוע העניקה לו כוח למילוי תפקידו המשיחי והכשירה אותו גם להעניק את רוח הקודש לתלמידיו. רוח הקודש הובילה ותמכה בישוע בעת פיתויי השטן (מרקוס 1:12, מתי 1:4, לוקס 1,2,14:4) ועל כן ישוע "כָּכֹל לַעֲזֹר לְאַלֶּה אֲשֶׁר נְתוּנִים בְּנִסְיוֹן" (עברים 18:2, השוו עם 15,16:4). רוח הקודש העניקה לישוע מן יפוי כוח לבצע את תפקידו של הגואל (עברים 14:9) ואפשרה את תחייתו של ישוע (1 פטרוס 18:3). בכל האירועים הללו, רוח הקודש נשארה מאחורי הקלעים והבליטה את ישוע.

קראו לוקס 24:44-49, גלטים 5:16-13, אפסים 4:23,24. מה אנו יכולים ללמוד על עבודתה של רוח הקודש מתוך הקטעים הללו? באיזה אופן רוח הקודש משבחת את ישוע?

רוח הקודש מאמירה את ישוע בדרכים הבאות:

1. היא מלמדת עליו דרך כתבי הקודש באופן אמין ונאמן. דבר ממה שנחוץ לנו לדעת על ישוע והגאולה אינו חסר ואינו מטעה. כל אלו נמצאים בדבר ה' בתנאי שנקרא אותו בענווה ומתוך אמונה.

2. היא מובילה את האנשים ליחסים קרובים עם ישוע המשיח. רוח הקודש פועלת בליבם ובמוחם של האנשים בעדינות. היא מעניקה להם מודעות בכדי שיוכלו להבין את הדברים הרוחניים ומסייעת להם לבטוח אך ורק בישוע ולקבלו כמלך וכמושיע גואל.

3. היא משחזרת בכל אחד מאתנו את אופיו של ישוע. על כן היא מחייה את טוהר המשיח בחיינו (גלטים 5:22,23). בעזרת דמו הנשפך של ישוע יכולים אנו לנצח את החטא (השוו עם התגלות 12:11) ורוח הקודש היא זו שמסייעת לנו למלא את מצוות האלוהים.

4. היא מאפשרת לנו לחיות חיים הדומים לאלו של ישוע, חיים בלתי אנוכיים, מלאי אהבה ושירות לאחרים. היא קוראת לגברים ונשים להצטרף לשורת עבדיו של אלוהים ומאפשרת לנו להגיע לאנשים אחרים עם מסרו הנפלא של ישוע.

באיזה אופן העבודה על שחזור אופיו של ישוע בחיינו משבחת את אלוהים האב?

נקודות למחשבה

ללא ספק, פעילותו של רוח הקודש הכרחית בהליכתנו עם האלוהים. שוב, אולי אנו לא נראה את פועלו של רוח הקדש, אך נראה את השפעתו על חיינו ועל חיי האחרים. אם חייכם השתנו בעקבות האמונה בישוע המשיח, דעו כי הם השתנו רק בעקבות פעילותו של רוח הקודש.

"בזמן שהרוח עצמה סמויה מן העין, היא מפיקה תוצאות גלויות לעין. וכך, פועלה של רוח הקודש בנשמה ייחשף בכל צעד וצעד של אדם שחש את כוח גבורתה המושיע. כשרוח קודשו של ה' שורה בלב האדם, היא מחוללת מהפך בחייו. מחשבות חוטאות מסולקות, מעשי רשע נדחים על הסף; אהבה, ענווה, ושלוש תופסים את מקומם של כעס, קנאה וזדון. שמחה נוטלת את מקומה של העצבות וארשת הפנים מאירה באור שמיימי". (אלן ג' וייט, כמיהת הדורות, עמ' 173 (בגרסא האנגלית).

אלו הן הבטחות נפלאות, ואינספור חוויות חיים הראו עד כמה הן ממשיות. אך עבודתו של רוח הקודש אינה מיידיית. כאנשים חוטאים, איננו הופכים באופן אוטומטי לאותם אנשים שאלוהים רוצה שנהיה. חיי אמונה ונאמנות לאלוהים הם חיים מלאי מאבקים, ויתור וחזרה בתשובה. רוח הקודש הוא סוכן שמיימי, אשר עובד בחיינו על מנת להפכינו לבריאה חדשה בישוע המשיח וזו עבודה ארוכת שנים. למרות שהטעויות שלנו וחולשותינו אמורות לדרבן אותנו לקראת כניעה מלאה בפני האדון, עלינו לא לתת לשטן לדכא אותנו בעזרתם, היות וזהו הדבר הראשון שהוא מנסה לעשות. כאשר אנו מתפתים לחטוא, עלינו תמיד לזכור כי ישוע נצלב עבור החוטאים. זה מה שאנחנו, בעצם: בני אדם חוטאים, הזקוקים לחסדו הרב של אלוהינו, אשר ניתן לנו דרך מותו המושיע של ישוע.

שאלות לדיון:

- מה אנו יכולים ללמוד מדוגמתה של רוח הקודש על פעילותה מאחורי הקלעים? האם זאת אומרת שעלינו לבצע את שליחותינו כמתן בסתר כאשר למעשינו הטובים ישמש רק אלוהים כעד?
- באיזה אופן רוח הקודש משבחת את ישוע ומתרכזת בו? כיצד אתם יכולים לשבח את ישוע מבלי לשים את עצמכם במרכז? מדוע לעיתים כל כך קשה לעשות זאת? כיצד אנו יכולים להיאבק בנטייתנו הטבעית לשבח-עצמי?

אלוהותו של רוח הקודש

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מעשי השחילים
1-4: 1, 5-11, 2: 10, 11, ישעיה 14-10: 63, טיטוס 3: 4-6, רומים 8: 11, 1
פטרס 2: 1.

פסוק לשינון: "חֲסֵד הָאֱדֹן יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ וְאַהֲבַת הָאֱלֹהִים וְהַתְחַבְּרוּת בְּרוּחַ
הַקֹּדֶשׁ עִם כָּלֶכֶם!" (2קורינתים 13: 14).

לאורך המקרא, ניתן לעקוב אחרי הנחת היסוד על אלוהותו של אלוהים האב.
האמת הזאת מתבטאת גם בתנ"ך וגם בברית החדשה. זוהי אחת האמיתות
הבסיסיות ביותר הגלויות לנו במקרא.

אלוהותו של ישוע מוכחת גם היא במקומות רבים בכתובים, בייחוד בברית
החדשה, בבשורות וגם באיגרות.

אף על פי כן, אלוהותו של רוח הקודש מתוארת בעקיפין. אך ניתן להסיק
זאת מתוך ביטויי מקרא לא ישירים. וכאן עלינו להשוות בין המקומות השונים
במקרא על מנת ללמוד את מה שאלוהים מגלה לגבי רוח הקודש בכתבי הקודש.
כאשר נעשה זאת, עלינו לא לגרוע ממה שכתוב, אך גם "לא לחרג מן הכתוב"
(1קורינתים 4: 6). הנושא הזה דורש חקר עדין, עלינו לא לקבע את דעותינו
הקדומות על טבעו של אלוהים לגבי רוח הקודש. להפך, עלינו לקבל ולאשר את
מה שכתבי הקודש טוענים, ולא להסתתר מן האמת מאחורי הקושי שכביכול
קיים בתפיסת העובדות המקראיות.

רוח הקודש ואלוהים

במקרא איננו רואים ייצוג רשמי לאלוהותו של רוח הקודש. במקום זאת אנו מוצאים סימנים מעניינים אשר מציינים כי כותבי המקרא החשיבו את רוח הקודש כשווה לאלוהים.

קראו מעשי השליחים 4:1-5. איזה מסקנה לגבי האלוהים ורוח הקודש ניתן להסיק מתוך דבריו של כיפא (פטרוס) לחנניה?

אילו רוח הקודש אינו אלוהים, דבריו של כיפא עלולים להישמע כפזיזים ומטעים. אולם, ההיבט המעניין של טבעו של רוח הקודש הוא בכך שכיפא בדבריו משווה בין אלוהים לרוח הקודש. בפס' 3 הוא שואל את חנניה מדוע הוא שיקר לרוח הקודש, ואז הוא ממשיך בפס' 4: "לֹא לָבִנִּי אֶדְם שֶׁקֶרְתָּ כִּי אִם לָאֱלֹהִים!". כיפא אומר כאן בפירוש כי רוח הקודש שווה לאלוהים. הוא מצביע על כך שחנניה לא רק משקר לשליחים, אלא הוא משקר לאלוהים. רוח הקודש הוא אלוהים. הנקודה הזאת ברורה כאן מאוד.

מדוע היה העונש חריף כל כך עבור המעשה של הזוג הזה?

עלינו לזכור כי קהל המאמינים הראשון "הָיָה לֵב אֶחָד וְנֶפֶשׁ אֶחָת" (מעשי השליחים 4:32). האחדות הזאת היתה פרי עבודתו של רוח הקודש, ורק בזכות פועלה האנשים יכלו לחלק את רכושם מרצונם החופשי. השקר הזה פגע בעיקרון השיתוף, ובכך הכחיש את אחדות הקהילה ואת האמון שנוצרו תחת חסותה של רוח הקודש.

לכן, מעשה הרמייה של חנניה ואשתו זייף את עבודתו של אלוהים ואת נוכחותה של רוח הקודש בקהילה הראשונה. חוסר יושר שכזה כלפי האלוהים הוא הרסני ביותר ומעכב את רוח הקודש בפעילותה היעילה בחיי המאמינים. אלוהים רוצה שנשרתו באופן מוחלט. היות וקהל המאמינים הראשון עמד בצומת גורלית, אלוהים איפשר להשלכות דרסטיות להתקיים על מנת להבטיח שהקהילה החדשה תפעל באחדות ונאמנות אחד כלפי השני וכי הם ירצו להיות מובלים על ידי רוח הקודש.

תחשבו כמה קל היה לחנניה ולשפירה להודות בחטאם. אחרי הכל, האם לא מכרנו את כל רכושנו והבאנו חלק מזה לקהילה? אז למה שלא נוכל לשמור חלק קטן לעצמינו? מה לומדים אנו על הזהירות שבה עלינו להצדיק את המניעים שלנו למעשינו?

התכונות האלוהיות של רוח הקודש

בקטעי מקרא שונים רוח הקודש מתוארת בתור בעלת תכונות אלוהיות.

אילו פעולות או תכונות המשויות לרוח הקודש בפסוקים הבאים, עשויות להשתייך גם לאלוהים?

1קורינתנים 2: 10,11 – השוו עם ישעיה 40: 13,14

תהילים 139: 7

עברים 9: 14 – השוו עם 1 טימותאוס 6: 16

לוקס 1: 35, רומים 15: 19 – השוו עם תהילים 104: 30

בחקירתו את חכמת האלוהים, שאול טוען כי רוח הקודש היא זאת שמנגישה לנו את החכמה הזאת. "הדימיון מאפשר הבנה" – זאת טענתו של שאול. רק מי ששווה ודומה לאלוהים יכול להבין את עומק דבריו (1 קורינתנים 11, 10: 2). אף אחד אינו יכול לדעת את אלוהים עד כדי כך טוב, כפי שהרוח יודעת, היות והיא מכירה את אלוהים מבפנים. היא מכירה אותו באופן שבו יצור חיצוני אינו יכול להכיר. ורוח הקודש אכן יודעת את הכל. נוכחות הרוח היא בעצם נוכחות האלוהים. אם איננו יכולים להסתתר במקום שבו רוח אלוהים איננה, אזי היא נמצאת בכל מקום (ראו תהילים 7: 139). נאמר לנו כי רוח הקודש היא נצחית (עברים 9: 14). לפי כתבי הקודש, כמה יצורים הם נצחיים? רק האלוהים הוא נצחי (1 טימותאוס 6: 16). נצחיותה של רוח הקדש מעידה על אלוהותה.

כמו כן רוח הקודש הוא כל-יכול ובעל גבורה. בלוקס 1: 35 אנו רואים ש"רוח הקודש" מקבילה ל"גבורת העליון". וכאן הם מתייחסים לנס ייחודי מאוד, לידת הבתולים. ברומים 15: 19, שאול השליח אומר ששירותו הוא "בְּכַח אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים, וּבְכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ". ברור לנו, כי רוח הקודש יכולה לחולל נסים. אפילו ישוע אמר שחילול שם רוח הקודש הוא חטא בלתי נסלח (מתי 31, 32, 12: מרקוס 28, 29: 3). אילו רוח הקודש הוא לא אלוהים אין כל הגיון בכך. אולם, הפעולה האדירה ביותר של רוח הקודש היא יכולתיה המדהימות בשינוי לבו ותודעתו של האדם. הרי זאת רוח הקודש, אשר מקיימת את הולדתינו הרוחנית מחדש (יוחנן 3: 5-8). יש לה את הכוח לבצע מעשים שהם בסמכותו של אלוהים בלבד.

רמזי המקרא

בכתבי הקודש ישנם אזכורים רבים של רוח הקודש אשר ניתן להחליפם באלוהים.
קראו ישעיה 63:10-14 והשוו עם במדבר 14:11 ודברים 32:12. למי מתייחס הכותב
 בפסוקים הללו ומה ניתן להסיק מכך על אלוהותו של רוח הקודש?

בישעיה 63:10 האנשים מרדו וציערו את רוח הקודש. אולם, אם נקרא את הפסוק המקביל מתוך במדבר 14:11, נראה שאלוהים אומר שם למשה: "עַד-אַנָּה יִנָּאֲצֵנִי הָעָם הַזֶּה". ובדברים 32:12 נאמר לנו כי "ה' בָּדָד יִנְחָנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֶכֶר". כותבי המקרא בפירוש החשיבו את אלוהים ואת רוח הקודש כאחד.
 בשמואל ב' 2:23 אנו קוראים ש"רוח ה' הָנִיחַ דָּבָר-בִּי" כאשר זה מקביל לנאמר בפס' 3: "אָמַר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לִי". ושוב, המסקנה מדברי המקרא כאן היא שרוח הקודש ואלוהים הם אחד.

השוו בין 1 קורינתנים 17, 16:3, 1 קורינתנים 19:6, 20, 1 קורינתנים 11:12 ו 1 קורינתנים 12:28. כיצד האזכורים של רוח הקודש קשורים כאן באופן הדוק לאזכורי האלוהים? אילו דברים זהים מייחסים לרוח הקודש וגם לאלוהים?
 ב-1 לקורינתנים 17, 16:3 שאול משתמש באותו הביטוי כמו ב-1 לקורינתנים 19, 20:6. עבור שאול השליח השכינה של רוח הקודש זהה לזאת של אלוהים בנו. כאשר הוא משתמש בביטוי "היכל אלוהים", אשר "מלא ברוח הקודש", הוא מרמז על כך שרוח הקודש הוא אלוהים.

ב-1 לקורינתנים 11:12 שאול כותב שזוהי רוח הקודש, אשר מחלקת את מתנות הרוח למאמינים. בכמה פסוקים הבאים ב-1 לקורינתנים 12:28 נאמר לנו שאלוהים עושה זאת. המסר הבסיסי ברור: רוח הקודש מבצעת את אותן הפעולות של אלוהים, וזוהי עדות עצומה לכך שרוח הקודש שווה לאלוהים.

קראו שוב בספר במדבר 14:11. באילו דרכים אנו יכולים לממש את זה היום? חשבו על האופן המופלא שבו אלוהים עובד בקהילה שלנו ועל כל הסיבות לאמונתנו. כיצד יכולים אנו להיות בטוחים שאיננו מתנהגים כפי שהתנהג עמו של אלוהים לפני אלפי שנים.

פועלו האלוהי של רוח הקודש

רוח הקודש מבצעת מספר פעולות, אשר על פי המקרא אשר אותן ניתן לשייך אך ורק לאלוהים. היא הייתה פעילה בזמן הבריאה, וכן היא פעילה בבריאתם של המאמינים מחדש.

קראו טיטוס 3:4-6. כיצד שאול מתאר את התערבותה של רוח הקודש בתהליך הבריאה מחדש?

רוח הקודש מוזכר לצידו של "אלוהים מושיענו" (טיטוס 3:4) בהקשר של רחיצת הלידה (הינה הטבילה) והתחדשותינו הרוחנית (טיטוס 3:5). הוא הסוכן שבאמצעותו אנו נולדים מחדש. הוא מחדש את ליבינו. הוא מעורר בנו את הרצון ללכת בעקבות האלוהים. הוא רוח החיים. אותו אחד שמקדש את החוטאים ומשנה את אופיים. הוא עוזר לנו להיות ממושמצים לישוע המשיח, אשר גאל אותנו. רק ייצור אלוהי יכול לבצע בנו את הפעולות הללו.

השוו בין ישעיה 6:8-10 לבין מעשי השליחים 27-28:25. למי כותבי המקרא מייחסים את הדיבור האלוהי?

ישנם מספר מקומות במקרא, אשר מזכירים את דברי האלוהים ובפסוק אחד נאמר שהם דברי אדוני ובפסוק האחר נאמר שאלו הם דברי רוח הקודש. כמובן שזוהי רוח הקודש, אשר שרתה על כותבי המקרא בכוחה העל טבעי (2 פטרוס 1:21), ובמקום האחר במקרא כתוב שאלוהים עשה זאת (2 טימותאוס 3:16). בעצם, הענקת כתבי הקודש לאדם היא פעולה נוספת של רוח הקודש.

מה אנו לומדים מתוך האגרת אל הרומים 8:11 על אלוהותו של רוח הקודש?

המקרא טוען כי רוח הקודש היא זאת שהקימה את ישוע לתחייה וכך תחייה גם אותנו בבוא העת. רק אלוהים הוא בעל כוח להחיות את המתים. לפיכך רוח הקודש היא אלוהים.

אילו שינויים הנכם יכולים לבצע על מנת להיפתח יותר לעבר כוחו המוביל של רוח הקודש? זאת אומרת, אילו דברים מונעים מכם להבחין בצורה מובהקת בכוחו המפעיל?

חשיבות אלוהותו של רוח הקדש

אילו הבטים חשובים נעלמים אם רוח הקודש איננו אלוהים? אילו רוח הקודש אינו שווה לאלוהים, ההשלכות על נושא ישועותינו ועבודת ה' רציניות ביותר. המקרא אומר לנו שרוח הקודש אחראית על התחדשות המאמינים. היא שוכנת בתוכינו וממלאה אותנו. היא מחדשת את מחשבותינו ומשנה את אופינו. יש לה את הכוח להחיות את המתים. היא משנה את אופיים של המאמינים לאופיו של אלוהים ומקדשת אותם. אם רוח הקודש אינה אלוהים, כיצד אנו יכולים להיות בטוחים שהיא בעלת כוח לבצע את כל הדברים הללו ובצורה שתספק את אלוהים?

קראו 1 פטרוס 2:1, 2 קורינתים 13:14, מתי 28:19, 18:20. מה אומרת לנו העובדה שרוח הקודש מוזכרת לצד אלוהים האב וישוע המשיח בעת הטבילה וברכת השליחים על מקומה של רוח הקודש בתהילה ועבודת האלוהים?

אלוהותה של רוח הקודש מסייעת לנו להתייחס אליה בצורה שמגיעה לה, בהכרה של מי שהיא באמת. אלוהותה היא הנחת יסוד לרוחניות שמרכזה באלוהים. ללא כל היסוס הקהילה של הברית החדשה מזכירה את רוח הקודש לצד שתי דמויות האחרות של אלוהים. רוח הקודש תופסת את אותו המקום בדיוק כמו זה של ישוע בעת הטבילה. ולטבילה יש משמעות רוחנית עמוקה בפיקוד פולחן האלוהים בחיי המאמין. ומה שנכון עבור הטבילה נכון הוא גם עבור ברכת השליחים. זוהי תפילת הערצה, שבה רוח הקודש מהוללת באותה מידה כמו האב והבן. כל שלושת הדמויות של השילוש הקדוש מוזכרות זו לצד זו כשוות.

בברית החדשה אנו יכולים לראות מספיק תימוכין לכך שעלינו להלל גם את רוח הקודש, לא רק בעת הטבילה או בזמן תפילה, אלא באופן קבוע, היות ואנו תלויים בה, כאשר היא מקדשת ומלמדת אותנו. האם זה משנה שרוח הקודש היא אלוהים? כן, ועוד איך. אילו אנחנו יודעים מי היא באמת, ומעריכים ומקבלים את האלוהות שלה, אנו נשבח את עבודתה ונסמוך עליה אישית בגדילתינו הרוחנית.

תחשבו על כך שרוח הקודש, אלוהים בעצמו, עובד בחייכם. אילו הבטחות מיוחדות טמונות בכך שאלוהים הוא זה שמשנה אתכם על מנת שתהפכו למי שאתם יכולים להיות בו? מדוע אמת זו כל כך מעודדת ומעניקה תקווה?

נקודות למחשבה

קראו את:

Ellen G. White, "Misrepresentation of the Godhead," pp. 613-617, in *Evangelism*.

כפי שראינו בשיעור השבוע, עדויות המקרא על אלוהותה של רוח הקודש משכנעות מאוד. רוח הקודש הוא אלוהים. אולם, זכרו: כאשר אנו דנים על רוח הקודש אנו מתעסקים עם המסתורין האלוהי. נזכיר את הנקודה הבאה: כפי שאיננו יכולים להסביר את טבעו של אלוהים, עלינו לא להתפתה ולתחום את אלוהים בגבולות הבנתינו האנושית באופן שבו לדעתינו אלוהים אמור להראות. האמת היא הרבה יותר מעבר להבנה האנושית, ביחוד כאשר מדובר על טבעו של אלוהים.

יחד עם זאת, משמעות האמונה באלוהותו של רוח הקודש הרבה מעבר לקבלת תורת השילוש בלבד. היא כוללת בתוכה גם סימוכין וביטחון בעבודת הגאולה של אלוהים, כאשר היא מבוקרת על ידי האב ומושלמת דרך הבן בעזרת כוחו של רוח הקודש.

"זה לא הכרחי עבורינו להגדיר באופן מדויק מי הוא רוח הקודש... טבעו של רוח הקודש הוא תעלומה. אנשים בעלי נקודות מבט דומות יכולים לחבר קטעי מקרא שונים ולנסות להכניסם אל תוך תרשימים אנושיים, אך המיזוג של אותן נקודות המבט לא יוביל לחיזוק הקהילה. כאשר אנו עוסקים במסתורין מן הסוג הזה, אשר הרבה מעבר להבנתינו האנושית, סייג לחכמה – שתיקה." (אלן ג' וייט, מעשי השליחים, עמ' 51, 52).

שאלות לדיון:

1. הפילוסוף האוסטרי, לודוויג וויטגנשטיין, כתב: "כאשר אין לנו מה לאמר על נושא מסוים, עלינו לשתוק". למרות שההקשר שבו נאמר המשפט הזה היה שונה לגמרי מההקשר שבו כתבה אלן וייט, העיקרון הוא זהה. זאת אומרת, מדוע באופן כללי עדיף לא לדבר על ההבטים השונים באלוהות ועל אמיתות רוחניות, מאשר לדבר, אך לא מתוך ההשראה האלוהית?
 2. לעיתים התגובה הטובה ביותר לעמדה תיאולוגית כלשהי היא: "מה אנו מאבדים כאשר הדבר הזה אינו מתקיים?". למשל, "מה אנו מאבדים, אילו ישוע אינו אלוהים?". ובקשר לרוח הקודש, השיבו על השאלה הבאה: "מה אנו מאבדים, אילו רוח הקודש אינו אלוהים?"
 3. מה המשמעות המעשית של קטע הבא: "רוח הקודש, אשר ממלא אותנו, אינו מהווה איזשהי השפעה מעורפלת או כוח מסתורי. הוא יישות אלוהית, אשר אמורה להתקבל במלוא הענווה, הערצה וציות. לפיכך, זאת לא שאלה של למי יש יותר מרוח הקודש, אלא, איזה חלק מאיתנו שייך לו, והאם כולנו שייכים לו".
- LeRoy Edwin Froom, *The Coming of the Comforter*, p. 159

שיעור מספר 4*
21 - 28 ינואר

האישיות של רוח הקודש

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יוחנן 14:13, 16:16, רומים 8:14-16, רומים 13:15, יוחנן 6:14, יוחנן 17:17, רומים 5:5.

פסוק לשינון: "אֲבָל הַמִּנְחָם, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהָאֵל יִשְׁלַח לָכֶם בְּשָׁמִי, הוּא יִלְמַד אֶתְכֶם הַכֹּל וְיִזְכִּיר לָכֶם כֹּל מֵה שֶׁאֲנִי אֹמְרֵתִי לָכֶם." יוחנן 14:26

מכיוון שרוח הקודש מתוארת במקרא על ידי דימויים בלתי אנושיים, כגון הרוח הנושבת או אש, חלק מן האנשים סבורים כי היא אינה אישיות, אלא מעין כוח אלוהי. מבחינתם, רוח הקודש היא מעין אנרגיה חשמלית, אשר מסמיכה אותנו, מאשר אישיות בפועל. אך השאלה היא לא האם ניתן למצוא עוד קטעים, אשר מציינים פעולות לא אופייניות לאישיות או השפעות של רוח הקודש. השאלה היא האם ישנם מקומות המקרא, אשר תומכים בקיום אישיותו. השבוע אנו נחקור את אישיותו של רוח הקודש בהתאם למה שמתואר לנו בכתבי הקודש. האמת הזאת תסייע לנו להבין טוב יותר את תפקידה של רוח האלוהים בחיינו. כמו כן לימוד זה יעזור לנו להעמיק בהבנת החשיבות של האמונה באישיותו של רוח הקודש עבור חיינו הרוחניים. רק אם נהיה בעלי עמדה נכונה, נוכל להעניק לו את האהבה, כבוד, אמון וצינתות, אשר הוא ראוי להם.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 28-בינואר.

ישוע מתאר את רוח הקודש

קראו את יוחנן 14:13,16, יוחנן 15:26,27, יוחנן 14:17,26. אילו תכונות של אישיות מייחס ישוע לרוח הקודש בקטעים הנ"ל? מה אתם מסיקים מכך שישוע מזכיר את רוח הקודש בתור העוזר והמנחם (parakletos)?

לפי דבריו של ישוע, רוח הקודש מדריך, מדבר, שומע, מודיע ומכבד (יוחנן 14:13,16). כמו כן רוח הקודש מלמד אותנו ומזכיר לנו דברים (יוחנן 14:26). הוא שוכן בתוכינו (יוחנן 14:17), הוא מעיד (יוחנן 15:26) ומוכיח (יוחנן 16:8). הפעולות הללו שייכות יותר לאישיות ריבונית, מאשר לכוח חסר אישיות.

קראו יוחנן 14:16-18. כיצד תתממש הבטחתו של ישוע? באיזה אופן השליחים לא ישארו לבדם?

ישוע דואג להולכים אחריו. הוא אינו משאיר את תלמידיו יתומים. הוא מבטיח לשלוח את רוח הקודש. ספציפית כאן ישוע אומר שהוא ישלח "עוזר נוסף" או "מנחם". המילים בהן משתמש ישוע חשובות מאוד. הוא מבטיח לשלוח "עוזר נוסף" ולא שונה. המילה היוונית "allos" פירושה נוסף. ביוונית של הברית החדשה המילה "allos" מציינת שישוע ישלח עוזר נוסף, אשר שונה מספרית, אך בעל אופי זהה לאופיו. במילים אחרות, ישוע מבטיח שיגיע משהו שבדיוק כמוהו, אחד שיתפוס את מקומו, שימשיך את עבודתו בנו ויהיה לנציגו.

עבודתו של רוח הקודש היא סיוע ונחמה. כאן בכתבי הקודש משתמשים במילה parakletos (יוחנן 14:16) על מנת לתאר מישהו שנקרא לתמוך, לסייע ולהיות לעזרתו. וכפי שישוע היה אישיות, גם רוח הקודש הוא בעל אישיות. הרעיון הזה נתמך בכך שישנן פעולות רבות בעלות פן אישיותי, אשר מתייחסות אליו (ראו יוחנן 14:26, 15:26, מעשי השליחים 15:28, רומים 8:26, 1 קורינתים 12:11, 1 טימותאוס 4:1).

מדוע הידיעה שרוח הקודש היא אישיות ממשית מנחמת הרבה יותר מאשר הוא כוח בעלמא?

מאפייני האישיות של רוח הקודש: חלק א'

בקריאתכם את הפסוקים הבאים תשאלו את עצמכם: האם הקטע מתאר את מאפייני האישיות האלוהית או מאפייני כוח חסר אישיות? רומים 8: 14-16, 27, רומים 15: 30, 1 קורינתים 2: 10, מעשי השליחים 8: 29, 10: 20, 19: 25, 28.

האם כוח חסר אישיות יכול לסנגר עלינו? האם רוח חסרת אישיות יכולה לגלות לנו דברים על אלוהים? האם להשפעה חסרת אישיות ישנה יכולת דיבור? כל הטענות המקראיות הללו נשמעות הרבה יותר הגיוניות בהתייחס לרוח הקודש בעלת אישיות, מאשר לכוח חסר אישיות.

קראו את הפסוקים הבאים. אילו תכונות אישיותיות מיוחסות כאן לרוח הקודש? אפסים 4: 30, מעשי השליחים 5: 3, 9, 1 קורינתים 12: 11, רומים 15: 30.

המאפיינים היחודיים של אישיות הם ידע (או הבנה), רגש ורצון. ניתן לרמות ולשקר רק לאישיות. רק מישהו בעל אישיות יכול להיות בעל יכולת בחירה ורצון חופשי. ייתכן שהרצון הוא אחד המרכיבים הבולטים ביותר של אישיות כלשהי. ורק אישיות יכולה לאהוב. האהבה אינה משכנעת אם מקורה בכוח חסר אישיות ומופשט. אהבה היא מאין נגיעה אישית. מתוך המאפיינים הללו עולה כי רוח הקודש בעלת זהות עצמית, ידע עצמי, רצון עצמי, בעצם ייצור ריבוני בעל יכולת לאהוב. הוא איננו כוח מעורפל או השפעה לא ברורה. רוח הקודש מוצגת בעזרת מאפיינים בעלי אופי אישיותי, מכיוון שאלוהים עצמו הוא אישיות.

"רוח הקודש היא בעלת אישיות ייחודית, אחרת היא לא היתה יכולה לבשר לרוחניו שאנחנו בני האלוהים. עליה להיות גם אישיות אלוהית על מנת לגלות את הסודות העמוקים של אלוהים". Ellen G. White, Evangelism, p. 617.

כיצד הפרספקטיבה של רוח הקודש בעלת מאפיינים של אישיות משפיעה על יחסינו עימה? מה היה שונה אילו היא הייתה מעין כוח חסר אישיות לעומת היותה אלוהים עצמו?

מאפייני האישיות של רוח הקודש: חלק ב'

האתגר שבו אנו ניצבים, כאשר אנו מנסים להבין את רוח הקודש, הוא בכך שאנו יכולים לדמיין את אלוהים האב בצורה מוחשית כלשהי. כמו כן יש לנו תמונה ברורה של ישוע, היות והוא מתואר היטב בבשורות. הוא סיגל לעצמו את הטבע האנושי והופיע לפנינו בצורת אדם.

לעומת זאת, רוח הקודש מוצגת באופן שונה לגמרי. לכאורה, הוא איננו ממשי ולכן הרבה יותר קשה לדמיינו מאשר את האב והבן.

לפיכך חלק מן האנשים מסיקים כי רוח הקודש הוא רק כוח חסר אישיות. כפי שראינו לא מזמן, הרעיון הזה לא מתאים במדויק לטבעו של רוח הקודש. למעשה, ישנם קטעים בכתבי הקודש אשר מאבדים את משמעותם לו רוח הקודש הוא רק כוח אלוהי חסר אישיות.

קראו בקפדנות את שני קטעים הבאים והחליפו את הביטוי רוח הקודש במילה סתמית "כוח". מדוע הקטעים הללו בעלי משמעות רק אם רוח הקודש הוא אכן אלוהים?

רומים 15:13

1קורינתים 2:4

הביטוי של התלמידים "נִרְאָה לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְלָנוּ" (מעשי השליחים 15:28) נשמע כאבסורד במידה ורוח הקודש היה רק כוח או השפעה סתמית. להיפך, הביטוי הנ"ל מצביע על יישות נוספת, הדומה לאב ולבן.

יתר על כן, כיצד יכולים המאמינים להיטבל בשם "האב, הבן ורוח הקודש" (מתי 28:19) לו רק שתי הדמויות הראשונות שמוזכרות הן אישיות והשלישית אינה אישיות? אין בזה כל היגיון. להיפך, שלושם מוזכרים יחדיו בהיותם חלק מאותו אחד שלשמו אנחנו נטבלים. לפיכך, רוח הקודש מתגלה כאן כאחד ברמתם של האב והבן. (אלן ג' וייט טענה כי "ישנן שלוש אישיות הקיימות בשילוש השמימי... האב, הבן ורוח הקודש". Ellen G. White, Evangelism, p. 615. גם היא מאוד ברורה בדבריה לגבי אישיותו של רוח הקודש).

רוח האמת

קראו יוחנן 6: 14-17. מה המשמעות של ה"אמת" הזאת בקטעים הללו?

בבשורה ע"פ יוחנן המילה "אמת" היא מילת מפתח. לעיתים קרובות ההבנה המודרנית של המושג "אמת" היא אבסטרקטית ותיאורטית. בעולם המערבי המושג הזה התהווה על ידי הפילוסופיה היוונית. לעומת זאת, בכתיב הקודש, ובבשורה ע"פ יוחנן בייחוד, למילה "אמת" ישנה משמעות אישית וספציפית: ישוע הוא האמת (השם עם יוחנן 17: 17, תהילים 142: 119), אמת האלוהים מתגלה בדרך-על דרך ישוע המשיח. הידע האמיתי על אלוהים ניתן לנו דרך ישוע, שעליו מדבר המקרא, היות ואלוהים מתגלה לנו דרכו.

קראו ביוחנן 26: 15-13. איזה תפקיד מגלמת רוח הקודש בתור רוח האמת?

ביוחנן 13: 16 נאמר לנו שרוח האמת תוביל אותנו לקראת כל האמת. היא עושה זאת כאשר היא מצביעה על ישוע המשיח ועוזרת לנו לזכור את מה שהוא אמר (יוחנן 26: 15) ומה שהוא עשה עבורינו. האמת שאלה מובילה אותנו רוח הקודש היא מאוד אישית: היא מרוממת את ישוע ומובילה אותנו ליחסי אמונה חיים. כאשר ישוע דיבר עם האישה השומרונית, הוא אמר שיש לעבוד את אלוהים ברוח ובאמת (יוחנן 4: 24). כאשר אנו מבקשים מרוח הקודש שתדריך אותנו, היא מובילה אותנו אל ישוע, שהוא הדרך, האמת והחיים (יוחנן 6: 14).

במקרא מושג ה"אמת" הוא לא אבסטרקטי או תיאורטי כפי שזה קורה בפילוסופיה. האמת המקראית כוללת בתוכה יחסים אישיים עמוקים מאוד עם בוראינו וגואלינו, אשר נקרא "אלוהי האמת" (השם עם דברים 4: 32, תהילים 5: 31). לכן רוח הקודש קרויה "רוח האמת" (יוחנן 14: 17, 16: 13), וזה שהיא נשלחה מאת אלוהים האב (יוחנן 26: 15) מראה לנו לא רק את אופיה, אלא גם את אלוהותה.

הרבה פעמים אנו מתייחסים לאמת בתור טענה, כגון המודל הלוגי מודוס פוננס (modus ponens) "אם א' קיים, אזי גם ב' קיים. לכן, קיומו של ב' נובע מקיומו של א'" במילים פשוטות, אם קיים תנאי מסוים כדי שדבר מה יהיה נכון, ואם התנאי מתמלא, הרי שאותו דבר הוא נכון. ללא ספק, דברים רבים שאנו תופסים כאמת, אנו תופסים דרך התרשים הזה. למרות זאת, כיצד אתם תופסים את הרעיון של "אמת" בתור אישיות? דונו על כך בכיתות בשבת.

מדוע זה משנה?

השאלה בדבר אישיותו של רוח הקודש הינה חשובה מאוד ולה השלכות פרקטיות. "אילו הוא יישות אלוהית, ואנו מחשיבים אותו בתור כוח חסר אישיות, אנו גוזלים מאלוהים את את הכבוד, ההדר ואהבה שהוא ראוי להם".

LeRoy Edwin Froom, *The Coming of the Comforter*, p.40

לו נחשוב את רוח הקודש אך ככוח אלוהי מסתורי, מחשבותינו יהיו: כיצד אני יכול לקבל יותר מרוח הקודש? אך אם אנו חושבים על רוח הקודש כאישיות אלוהית, אנחנו נשאל: כיצד רוח הקודש יכולה לקבל יותר ממני? הנקודה המכריעה היא: האם אתם רוצים להיות בעלי רוח הקודש או שברצונכם שהרוח תשלוט בכם? האם אתם מתנגדים להשפעתה או שהנכם מוכנים ללכת בעקבותיה בצייתנות (ראו רומים 8: 12-14, גלטים 5: 18-24)? האם אתם רוצים להשתמש ברוח הקודש למטרותיכם, או שאתם סומכים עליה שהיא תאפשר לכם להיות דומים יותר לישוע המשיח ולהשתנות בהתאם לרצונו? האם אתם מתייחסים ברצינות לעובדה שגופכם "הוא היקל של רוח הקדוש השוכן בתוככם, אשר קבלתם אותה מאת אלהים" (1קורינתים 6: 19) והנכם רוצים להלל את אלוהים בחייכם?

קראו באגרת אל הרומים 5:5 ואפסים 2:18,19. מה הקשר בין רוח הקודש ואהבתו של אלוהים? מהן ההשלכות של אותו הקשר עליכם אישית ועל הקהילה כולה?

רק ישויות יכולות לבחור לשתף פעולה עם אישיות אחרת באופן מודע. אנחנו מוזמנים לעבוד יחד עם רוח הקודש, כאשר היא מובילה ומשנה אותנו באופן אישי ובקהילתו של האלוהים. במידה ואיננו מקבלים את רוח הקודש כחלק מהשילוש האלוהי, הרבה יותר קל לנו להתעלם ממנה, לסתום את אוזנינו לקריאותיה, ולהקשות את ליבנו נגד השפעתה המשנה. מפני שכולנו ייצורים השרויים בחטא ואנו זקוקים לחסדו המשנה של אלוהים, הדבר האחרון שאנו אמורים לעשות זה להתעלם מנוכחותה של רוח הקודש בחיינו. יתירה מכך, עלינו להתמסר לו בכל לבבנו נפשינו ומאודינו. לפיכך, כאשר אנו מודים שרוח הקודש היא יישות אלוהית, אשר רוצה להשתמש בנו, אלוהים יהיה לעמוד התווך בכל החוויה האנושית שלנו כמאמינים.

"איננו יכולים להשתמש ברוח. הרוח משתמשת בנו." - אלן ג' וייט, *חמדת הדורות, עמ' 672*. למה, לדעתכם, התכוונה כאן אלן וייט? כיצד רוח הקודש יכולה להשתמש בנו? (ראו פיליפים 2:13).

נקודות למחשבה

קראו את: Ellen G. White, The Desire of Ages, pp. 669-672.
Evangelism, pp. 613-617.

"נגש ישוע לדבר אתם ואמר: 'נתנה לי כל סמכות בשמים ובארץ. על כן לכו ונעשו את כל הגוים לתלמידים, הטבילו אותם לשם האב והבן ורוח הקדש ולמדו אותם לשמר את כל מה שצויתי אתכם. הנה אתכם אני כל הימים עד קץ העולם.' (מתי 28: 18-20)

שימו לב, שכאשר ישוע קורא לתלמידיו לשירות, הוא מצווה עליהם להטביל את התלמידים החדשים בשם יחיד – שם האב, הבן ורוח הקודש. הוא אינו אומר ל"שמים" של האב, הבן ורוח הקודש, אלא ב"שם" (ביוונית onoma). זו אחת ההוכחות החזקות ביותר לאחדות האלוהים בן שלוש האישיות: "שָׁמַע יִשְׁרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד" (דברים 6: 4). כפי שהשיעור של השבוע מראה לנו, אף אחד אינו מפקפק בעובדת אישיותם של האב והבן; אזי, מדוע לפקפק באישיותו של רוח הקודש? בהתאם למקרא, האהבה, הדאגה והנחמה של אלוהים מורגשים בנוכחותו ואנו יכולים להעביר אותם הלאה. זאת בעצם פעולתה של רוח הקודש. הרבה יותר נעים לחשוב עליו כעל אישיות עצמאית, בדומה לאב והבן. אכן, קשה לנו להבין זאת. אז מה? אם איננו יכולים להבין עד הסוף את טבעם של הרוח והאור, למשל, כיצד אנו יכולים להבין את טבעו של רוח הקודש במלואו?

שאלות לדיון:

1. דונו בכיתתכם על השאלה של יום רביעי – כאשר מוזכר שם שהאמת זו בעצם אישיות – ישוע המשיח. מה המשמעות של זה? מדוע ישוע הינו האמת? כיצד אנו מבינים את "האמת" בנסיבות הללו?
2. אלן ג' וייט כתבה: "עלינו להבין שרוח הקודש, שהיא אישיות באותה מידה כפי שאלוהים הוא אישיות, עובד כאן על האדמה". Ellen G White, Evangelism, p. 616. מהי תרומתו של הציטוט לתיאור מציאות קיומו של רוח הקודש?
3. חזרו על חלק מן המאפיינים של רוח הקודש שדנו בהם השבוע. אילו מהם מנחמים אתכם במיוחד? אילו מהם חשובים ביותר עבורכם? תחלקו את תשובותיכם עם הכיתה.
4. למה קל לכם יותר להתחבר – לכוח חסר אישיות או לאישיות? מהן ההשלכות של תשובתכם?

שיעור מספר 5
28 ינואר – 3 פברואר

טבילה והמלאות ברוח הקודש

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מרקוס 1:8, אפסים 5:18, מעשי השליחים 13:52, לוקס 11:8-10, מעשי השליחים 5:32, גלטים 5:16-26.

פסוק לשינון: **אִין הִגֵּב בָּא אֶלָּא לִגְבַּב וְלִהְרֹג וְלִהְשָׁמִיד. אֲנִי בָּאתִי בְּדִי שִׁיְהִי לָהֶם חַיִּים וּבְשִׁפְעָה שִׁיְהִי לָהֶם.** " יוחנן 10:10

כמאמינים, חייבים אנו להיות מלאים ברוח הקודש. בלעדיו, עדותינו תהיה חסרת אונים וחיינו הרוחניים יהוו רק נטל. ייתכן שבכיסינו יהיו השכלה, כישרון, אמנות הדיבור, אך ללא הרוח, לא נוכל לחוות את החיים כפי שאלוהים תכנן אותם עבורנו. לא יהיה לנו את הביטחון בישועה ולא נכיר את השמחה הנוצרת כתוצאה מעבודת האל. אנחנו נהיה מאמינים רק מבחינת הכינוי, ואדם שהוא מאמין רק מבחינת כינויו הוא בעצם אינו מאמין כלל.

אף על פי כן, ישוע רוצה כי נחיה את חיינו במלואם. הוא מעוניין להעניק לנו חיים כפי שהם אמורים להיות, חיים מלאים ומשמעותיים, מאחר שהם מושרשים במקור כל החי: ישוע המשיח. הוא הבורא של כל החיים, והדרך היחידה לחיי עולם. "אֲנִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֵמֶת וְהַחַיִּים לֹא יָבֹא אִישׁ אֶלְהָאֵב בְּלֹתִי עַל יָדִי:" (יוחנן 14:6). ההתמלאות הזו אפשרית אך ורק בזכות הדבקות בו וזה יכול לקרות רק דרך עבודת רוח הקודש בחיינו.

השבוע אנחנו נלמד מה אומר המקרא על הטבילה ברוח ומה זה אומר להתמלא בו. בנוסף אנו גם נראה כמה עדויות לכך שאנו, אכן, מלאים ברוח הקודש.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-4 בפברואר.

הטבילה ברוח הקודש

קראו מרקוס 1:8 (השוו עם מתי 3:11, לוקס 3:16, יוחנן 1:33), מעשי השליחים 11:16.
איזה טקס חניכה מתרחש במקביל לטבילה ברוח?

בברית החדשה ישנם שבעה קטעים בלבד המדברים על הטבילה ברוח הקודש. ארבעה מהם מחזירים אותנו ליוחנן המטביל ומצביעים על שבועות. רוח הקודש מתפקדת כאן כסדרן בתחילת "אחרית הימים" שבהיסטוריית הישועה.

יוחנן, בניגוד לכותבי הבשורות האחרות, לא משתמש בלשון עתיד בזמן שמדבר על הטבילה ברוח. במקום זאת, הוא משתמש בהווה, המציין שזהו דבר בעל תוקף ממושך (ראו יוחנן 1:33). אנו רואים שימוש באותה הלשון כמה פסוקים קודם לכן ביוחנן 1:29, כאשר הוא מדבר על תפקיד חשוב אחר של ישוע: הסרת החטאים מהעולם. תפקידו של ישוע מורכב מהסרת חטאים מהעולם ומנתינת רוח הקודש לנו. החוויה הכפולה הזו מופיעה גם כן במעשי השליחים 2:38. לאחר שענייהם נפקחו לישוע, התלמידים קיבלו את שניהם: מחילה על חטאיהם ואת רוח הקודש. ניתן להבחין באותו מקרה בביתו של קורניליוס המתואר במעשי השליחים 10:43,44 ומאוחר יותר במעשי השליחים 11:16. טבילה במים ידועה בתור טבילה של חזרה בתשובה (מעשי השליחים 19:4). כאשר אנו חוזרים בתשובה ונטבלים בשם ישוע, אנו מקבלים גם את רוח הקודש (מעשי השליחים 28-29).

בברית החדשה, קבלת רוח הקודש וטבילה באים ביחד. הם מסמנים את לידתנו מחדש. על ידי הטבילה אנו מזדהים עם המשיח, וישוע מעניק לנו את רוח הקודש על מנת שנוכל לחיות בכוחו ולהכריז את הבשורות הטובות. הטבילה ברוח אינה פעולה נפרדת של החסד המתרחשת בשלב מאוחר יותר של החיים כפי שחלק מקשרים אותה עם מתנות פלאיות.

ב-1 לקורנתים 12:13, שאול לא מתכוון לחוויה הייחודית של שבועות שהייתה לתלמידים, אלא לחוויה וניסיון של כלל המאמינים. הוא מצהיר כי כולנו נטבלנו ברוח אחת, לתוך גוף אחד, וכולנו נועדנו לשאוב מים חיים מאותה הרוח. שאול מדגיש את האחידות. המילה "הכל, כולם" היא המכריעה. שאול מקשר בין קבלת המאמינים לתוך גוף המשיח לבין הטבילה ברוח.

מה הייתה החוויה האישית שלכם בעת הטבילה ברוח הקודש? איזו משמעות הרוח נתנה לחייכם? מה הייתם עושים אילו פועלה לא היה מתקיים בכם?

להיות מלא ברוח הקודש

קראו אל האפסים 5:18, מעשי השליחים 13:52 ואל הרומים 8:9. מה זה אומר "להיות מלא ברוח הקודש"? כיצד המלאות ברוח הקודש מתרחשת בחיינו?

מהרגע שנטבלנו ואנו שייכים למשיח, אנו צריכים לחיות באמצעות כוחה של הרוח. כדי שזה יקרה, אנחנו צריכים להיות מלאים ברוח. בברית החדשה ישנם אזכורים רבים לכך שאנשים מתמלאים ברוח (לוקס 1:41,67; מעשי השליחים 2:4; 4:8,31; 9:17; 9:13). שאול השליח משתמש במילה "מילוי" בכדי לומר שאדם נפתח לחלוטין בפני אלוהים והוא נתון להשפעתה של רוח הקודש והנחייתה, כך העבודה של אלוהים עצמו ניתנת להשגה בחייו של האדם.

אם אנו נכנעים להשפעת האלכוהול, אנו משפיעים על מעשינו באופן שלילי, וגם על הדיבור והמחשבות. כאשר אנו מתמלאים ברוח הקודש, אנו מניבים בכל חלק של חיינו את ההשפעה שלו והתוצאה היא כי מעשינו, דיבורינו ומחשבותינו משקפים את ישוע. בזמן שהרוח ניתנת על ידי השמיעה של אמונה (אל הגלטים 3:2) ומתקבלת דרך האמונה (גלטים 3:14) בעת טבילתנו (טיטוס 3:5,6), אנחנו צריכים לחפש את ההמלאות ברוח הקודש בכל יום. אנחנו לא יכולים להסתפק בחוויה עוצמתית שהייתה לנו בשנה שעברה, או בחודש שעבר, או אפילו אתמול. אנחנו זקוקים להמלאות ברוח האלוהים בכל יום, מאחר שכל יום מביא אתגרים משלו.

במעשי השליחים 13:52, הביטוי המלאות ברוח הקודש מופיע כפעולה רציפה. ההמלאות ברוח אינה אירוע חד פעמי. זה משהו שאנחנו צריכים לבקש ולקבל מדי יום. המלאות זו צריכה לחזור על עצמה, כך שכל חלק בחיינו מתמלא בנוכחותו, ובכך אנו מוסמכים לחיות באופן נכון.

להיות מלאים ברוח הקודש אינו בהכרח אומר כי יש לנו יותר ממנו, אלא שללא ספק יש לו יותר מאיתנו. רק כאשר אנו מתמסרים לרוח בכל תחומי החיים מדי יום, הוא יכול להשתמש בנו לתהילת האלוהים.

"ברצוני להבהיר לך את העובדה, כי אלה שבליבם שוכן ישוע על ידי האמונה, בעצם קיבלו את רוח הקודש. כל אדם שמקבל את ישוע בתור המשיח האישי שלו, באותה מידה של ודאות מקבל גם את רוח הקודש בתור היועץ שלו, המדריך, והעד."

Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 14, p. 71

תנאים: חלק 1

דבר אלהים מצביע על קיום הכרחי של תנאים מסויימים על מנת שרוח הקודש תשכן בנו. אנו נתמקד בכמה מהחשובים שבהם במשך יומיים הבאים.
קראו מעשי השליחים 2:37,38. מהו התנאי הראשון לקבלת רוח הקודש?

אחד התנאים לקבלת רוח הקודש היא חזרה בתשובה. שמיעת דבר האלוהים מעוררת את מצפוננו ועלולה להוביל אותנו לקראת מודעות לחטא האמיתי שלנו ולמצבינו האבוד. חזרה בתשובה אמיתית היא הרבה יותר מהרגשת צער על התוצאות הקשות של חטאינו. זהו שינוי יסודי של הלב ושל הנפש, כך שאנו רואים את מהות החטא במלואה: רוע מכוּער ומרד נגד אלוהים. הדרך היחידה שבה אנו יכולים לחוות חרטה אמיתית היא לבוא במגע עם אהבת אלוהים: "או תבּוּז לְרֹב טוֹבוֹ וּלְחֶמְלָתוֹ וְלֹאֲרָךְ רִיחוֹ וְלֹא תִדַּע כִּי־טוֹבַת הָאֱלֹהִים מִבִּיָּאָה אֹתָךְ לִידֵי תְשׁוּבָה? " (אל הרומים 2:4)

קראו גלטים 3:14 ויעקב 1:6-8. מדוע איננו יכולים לקבל את רוח הקודש ללא האמונה בדבר אלוהים?

ישוע הבטיח לשלוח את רוח הקודש כנציגו. את האמונה אנחנו מקבלים באמצעות המתנה שהבטיח. אבל אם אנו בספק לגבי ההבטחה של אלוהים ולא סומכים על דברו, אנו נדמים לאדם בעל פיצול אישיות ולא יכולים לצפות לקבל משהו מאלוהים. אמונה היא גדולה יותר מסכמה רוחנית. זה מעמיד את חיינו על הקצה, תוך אמונה כי אלוהים יעמוד במילתו ולא יאכזב אותנו לא משנה מה יקרה.

קראו לוקס 11:8-10,13. מדוע השתדלות מתמידה עושה את ההבדל?

אלוהים אינו מסרב לתת לנו את הרוח. אלוהים הוא טוב ומיטיב, יותר ממה שאנחנו יכולים להיות אפילו כלפי ילדינו. ההשתדלות העיקשת שלנו אינה משנה את דעתו. תפילתנו משנה אותנו ומביאה אותנו אל נוכחות אלוהים. תפילה איננה מקרבת את אלוהים אלינו, נהפוך הוא-תפילה מקרבת אותנו אליו. התפילות שלנו פשוט באות לחשוף את הנחישות שלנו ומכינות אותנו לקבלת הרוח.

כיצד אנו יכולים ללמוד להיות יותר נלהבים, חרוצים, בעלי כניעה עצמית בחיי התפילה שלנו? לשם מה חשוב כי נלמד לעשות את הדברים האלה?

תנאים: חלק 2

קראו מעשי השליחים 5:32. מדוע המשמעת לדבר אלוהים מהווה תנאי חשוב לקבלת רוח הקודש?

כבעבר, כן עתה, רוח הקודש ניתנת לכל המציית לאלוהים. בכתבי הקודש, אהבה וציות הולכים יד ביד, ואמונה אמיתית מתבטאת בציות. אם אנו סומכים על האדון, בכל ליבנו, אנו נציית למצוותיו. ישוע אמר: "איש כי יאהבני ישמר את דברי" (יוחנן 14: 23). משמעת היא בחירה המובילה לאורח חיים המוצא חן בעיני ה', כפי שהוא בא לידי ביטוי בחוקים שלו. עלינו להמשיך לשמוע בקולו של ה' אם אנו רוצים להכיר בישוע כאדון שלנו (לוקס 4: 6). ב-1 ליוחנן 2: 4 נאמר לנו כי "האמר הכרתיו ואת מצותיו לא ישמר דבר שקר הוא והאמת אין בו: אבל השמר את דברו בו נשלמה באמת אהבת אלהים ובזאת נדע כי בו אנו: אלה מילים חזקות. מדברי יוחנן אנו גם יודעים כי "השמר את מצותיו וקום בו והוא בו ובזאת נדע כי הוא שכן בנו ברוח אשר נתן לנו" (1ה ליוחנן 3: 24). כאשר אנו עושים את מה שאלוהים ציווה, אנו מקבלים שקט נפשי.

קראו יהודה 1:8-21. מדוע אנו צריכים להימנע מכל טומאה אם אנו רוצים להיות מלאים ברוח הקודש?

להבת רוח הקודש לא יכולה להמשיך לבעור בחיינו כשאנחנו גשמיים במחשבותינו. רוח הקודש מגיב ברגישות לקיומם של כל חטא וגשמיים בחיינו. לכן, אנחנו צריכים לשמור על עצמנו באהבת האל ולהיות מחוברים אליו באמצעות התפילה, כך נוכל להימנע מכל טומאה ולהציג רוח של כוח, אהבה, ומשמעת (ה2 לטימותאוס 6, 7: 1). רק באמצעות מאבק צמוד ועז עם עצמינו נוכל להיות מסוג האנשים שאנו צריכים להיות. כמובן שאיננו יכולים לעשות זאת בעצמנו; הקרב מתבטא בבחירתנו – להכניע את רצונותינו תחת עידודו של רוח הקודש או להרשות לבשרינו לשלוט. הבחירה היא בידינו.

"התועלת של אדם המתכחש לעצמו ומפנה מקום לרוח הקודש היא ללא גבולות, הרי רוח הקודש עובדת בלבו והוא חיי חיי קדושה מלאים לאלוהים." - אלן ג, וייט, חמדת הדורות, עמ' 250, 251. כיצד אתה יכול ליישם את המילים האלה בחיים רוחניים שלך?

חיים המרוכזים בעצמי כנגד חיים המרוכזים במשיח

קראו גלטים 5:16-26 והשוו עם האפסים 17-20, 9:1-5. מנה את ההבדלים בין חיים אנוכיים וחיים רוחניים?

חיינו של אדם אשר חי ללא הרוח נבדלים באופן קיצוני מהחיים והערכים של אדם אשר חיינו מלאים ברוחניות.

אדם אנוכי	אדם רוחני
חושק במה שמלא חטא ולא מוצא חן בעיני ה'	חושק במה שמלא רוח ומרצה את ה'
נשלט על ידי תשוקות החטא	נשלט על ידי הרוח
מנצל לרעה את חירותו ומשתעבד לחטא	יצא לחופשי מכבלי החטא וקורא לחופש במשיח
אינו ממושמע לרצון ה'	ממושמע לרצון ה'
מגלה פינוק עצמי	מגלה הקרבה עצמית
מציג את פרי החטא	מציג את פרי הרוח
אינו מכיר בצורך במחילה ומביע שחצנות	מכיר בצורך במחילה ומשבח את ישוע על מה שהוא עשה

חיינו של אדם המלא ברוח אלוהים מאופיינים בציות לחוקי האל ואהבתם וברוח עדינה של חמלה כלפי אחרים (ראה ה'2 לקוריתים 14:5). בהיותנו מחודשים בתודעה ובחשיבה שלנו ולאחר שקיבלנו לב חדש ונקודת מבט חדשה על החיים, הערכים וההתנהגות שלנו ישתנו. מעתה אנו רוצים לחיות את חיינו לא בכוחות עצמינו, אלא מתוך כניעה לרוח הקודש (גלטים 3:3).

אך איננו יכולים לשנות את עצמנו. אין בנו שום כוח המסוגל לערוך בנו שינוי, מהסיבה שהחטא הטבוע בנו עמוק מדי. האנרגיה המחדשת חייבת לבוא מאת אלוהים. השינוי מבפנים יכול להצליח רק דרך פעולתו המשנה של רוח הקודש. אין שינוי חיצוני בלבד, כגון גמילה מהרגל רע כזה או אחר, הופך אותנו למאמינים. השינוי צריך לבוא מתוך לב המחודש על ידי רוח הקודש. זהו תהליך שנמשך לאורך כל החיים, תהליך שמלווה בעלויות ומורדות, אבל הוא תהליך, שאלוהים מבטיח לעשות בתוכינו אם אנו נכנעים לו. "וְכָטוּחַ אֲנִי בַּמִּתְחִיל בְּכֶם הַמַּעֲשֶׂה הַטוֹב שֶׁגַם יִגְמְרֵנוּ עַד יוֹם יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ:" (פיליפים 1:6).

באילו תחומי חייכם הנכם רואים את החלק האנוכי בא לידי ביטוי, ובאיזה חלקים הנכם רואים חיים המשקפים את עבודתה של רוח הקודש? מה תשובתכם מספרת לכם על עצמכם ועל הבחירות/החלטות שעליכם לעשות?

נקודות למחשבה

בסך הכל טבעי עבור כל אדם לחפש שליטה על חייו. בדרך כלל, אנחנו תלויים במאמציו להשיג כל מה שאנו יכולים. בעוד שאנשים רבים מבילים את חייהם בחיפוש אחר שליטה, אחרים חרדים לאבד אותה. הדילמה האנושית הזאת מוצאת תשובה רק באלוהים. הוא רוצה שתתן לו, הבורא והגואל שלך, שליטה מלאה. אין אדם שיכול להכיר ולאהוב אותך כפי שאלוהים יכול. הדבר פותח בפניו את הדלת לעבוד בחיים שלך. על ידי בחירה להכניע את רצונך להדרכת רוח הקודש של אלוהים, אתה מקבל את השלום והשלווה הייחודיים שלו והזדמנויות אינסופיות, כדי להוות ברכה עבור אחרים. אולם, עלינו לרצות בעצמינו לקבל את הכוח זה בחיינו. אלוהים אינו כופה את עצמו על אף אחד מאיתנו. בכדי להיות מוסריים, אנחנו צריכים להיות בני אדם חופשיים. ובכדי להיות חופשיים באמת במשיח, אנו זקוקים לתחושת נטישה (רצון לנטוש את דרכי החטא הישנות שלנו) ותחושת שימור (רצון לשמר את כוחו של רוח הקודש). כדי להיות חופשיים באמת, אנחנו חייבים להיכנע לשליטה של רוח הקודש. אין כאן סתירה. החופש שלנו מתבטא בשחרור מכוח החטא, אשר תמיד משעבד אותנו ותמיד מוביל למוות. יותר מזה, על ידי כניעה לה' ופינוי מקום לשכינת רוח הקודש, לא רק שאיננו משועבדים יותר (ראו רומים 8: 1), אלא אנו חיים חיים שבהם אנו "מתהלכים שלא כבשר, אך על פי הרוח". זהו החופש היחיד והאמיתי שאנו, כבני אדם השרויים בחטא, יכולים אי פעם לחוות.

שאלות לדיון

- ישנם אלו המחשיבים את מובן החופש כאפשרות לעשות את כל שאתה חפץ, מתי, ואיך שאתה חפץ. מה הבעיה בהגדרה כזו של החופש מנקודת מבטו של אדם מאמין? מהו הרעיון המקראי של חופש אמיתי? (ראה תהלים 45: 119, לוקס 4: 18, יוחנן 36-34: 8, ה'2 לקורנתים 3: 17, גלטים 5: 1)
- מדוע חשוב לשים את ה"אני" בצד ולהקדיש את חיינו לחלוטין לאלוהים בטרם רוח הקודש יוכל לפעול דרכנו? מה אלוהים יוכל לעשות בך שיהפוך אותך לברכה לאחרים, אם תשים את עצמך בצד ותפתח את ליבך לפעולתו של רוח הקודש?
- " חיים משיחיים אין פירושם שינוי או שיפור של חיינו הקודמים, אלא שינוי של טבענו. המאמין מת ל"אני" ולחטא, וחיים חדשים מפעמים בו. מהפך כזה יכול להתחולל אך ורק באמצעות פועלה היעיל של רוח הקודש בקרבנו. - אלן ג' וויט, כמיהת הדורות, עמ' 172 (בגרסא באנגלית). דונו בכיתה על המשמעות וההשלכות של הקטע הקצר הזה.
- השוו עדות של חיים אנוכיים עם חיים שמלאים ברוח (ראו תרשים ביום חמישי). דונו עם חברי קבוצת שיעור השבת שלכם מה יכולה להיות הברכה הגדולה ביותר של חיי רוח עבורנו.

שיעור מספר 6 4 - 10 פברואר

רוח הקודש וחיי הקדושה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: 1 פטרוס 1:14-16, ישעיה 6:3, עברים 12:14, 1 קורינתנים 11:6, 1 טימותאוס 1:8, תהילים 15:1,2.

פסוק לשינון: "קִדַּשׁ אֶתְכֶם אֱלֹהֵי הַשְּׁלוֹם קִדְּשָׁה שְׁלָמָה וְתִשְׁמֹר שְׁלָמוֹת רִוְחְכֶם וּנְפִשְׁכֶם וְגוֹפְכֶם, לִהְיוֹת בְּלִי דָפִי בְּבֹא אֲדוֹנֵנוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ." (1 תסלוניקים 5:23)

קל מאוד להפוך לחסרי רגישות לקודשתו של אלוהים ולא לחשוב יותר מדי על כך שאלוהים חושף את התועבה של החטא והרוע.

אולם, נושא הקדושה חשוב מאוד במקרא. המרדף אחרי הקדושה, שמשמעו הפיכה לייצור אוהב ודואג הדומה לישוע, אמור לעמוד בראש סולם הערכים של כל מאמין. אנחנו מתעסקים בענייניי "אני-קדוש-יותר-ממך". אך בו זמנית אנו שוכחים שהמשמעות של זה הם חיי קדושה וטוהר.

אהבתו של אלוהים וקדושתו קשורים באופן הדוק. ללא הקדושה, אהבתו של אלוהים תהפוך לסנטימנטלית; ללא האהבה, קדושתו של אלוהים תהיה קשוחה ולא נגישה. שתי המרכיבים, אהבתו וקדושתו של אלוהים, מהווים את הבסיס לטבעו.

רוח הקודש קשורה למרדפינו אחר הקדושה בקשר עמוק. הרי שמה הוא "רוח הקודש" (רומים 1:4). שמה של רוח הקודש מזכיר לנו שאלוהים הוא קדוש ושרצונו הגדול הוא להפוך את החוטאים לצלם קדושתו. השבוע אנו נבחן מקרוב את המשמעות של חיי קדושה ומה זה בעצם אומר להיות קדושים.

קדושתו של אלוהים

קראו את 1 פטרוס 14-16:1. מדוע רק הקיום עצמו של אלוהים מהווה את הכוח המניע הבלעדי לקדושתו? מה מניע אתכם לחיות חיי קדושה? מה זאת אומרת שאלוהים הוא קדוש? קיימת נטייה שכיחה המדגישה את אהבתו של אלוהים כאשר בו זמנית מתעלמת מקדושתו. במקביל להיותו אהבה, הכותבים המקראיים מקשרים בין שמו של אלוהים לקדושה יותר מאשר עם מאפייניו האחרים (תהילים 89: 18, ישעיה 40: 25, ירמיה 51: 5, יחזקאל 39: 7, התגלות 4: 8). המושג קדושה בא לתאר את הטוהר ואת שלמותו המוסרית של טבעו האלוהי. קדושתו של אלוהים משמעותה שהוא בעל חסד מושלם ונקי לגמרי מכל רוע. קדושתו של אלוהים היא, בעצם, השלמות של כל התכונותיו האחרות. אילו אלוהים הוא כל-יכול (כוח אדיר ללא הגבלות), יודע-כל (בעל ידע מושלם ומלא) ונמצא בכל מקום (נוכח בכל במקום), אך אינו בעל קדושה מושלמת, הוא היה מהווה כוח, שהיינו בחרדת מוות ממנו. להיפך, הוא אותו אחד שעלינו לאהוב. כוחו הוא קדוש. חסדו הוא קדוש. חכמתו היא קדושה, ואהבתו גם כן. במובן הזה, הקדושה היא המילה האינטימית ביותר, אשר מתארת את מהותו של אלוהים. כנראה ששלילת קדושתו של אלוהים הינה הדבר הגרוע ביותר, אפילו יותר משלילת קיומו. גישה זו הופכת אותו לבלתי קיים, והקודמת לאל חסר-אהבה ואף שנוא. משמעות קדושתו של אלוהים היא בכך שהוא מנותק מן החטא באופן מוחלט ומקדיש את עצמו לחיפוש כל הטוב שהוא מציג בעצמו. במילים אחרות, הקדושה מציינת גם איכות ביחסים וגם איכות מוסרית. היא מדגישה את ההיפרדות מן החטא והתקדשות מלאה לכבוד האלוהים.

בישעיה 3: 6 ובהתגלות 4: 8 אלוהים מתואר כ"קדוש, קדוש, קדוש". כאשר כותבי המקרא רוצים להדגיש משהו חשוב מאוד, הם חוזרים על אותו ביטוי או מילה מספר פעמים. למשל, ישוע משב את תושמת ליבנו לדברים חשובים, כאשר הוא אומר "אמן, אמן" (יוחנן 5: 24, 6: 47, וכו'), או "ירושלים, ירושלים" (מתי 23: 27), או בחזרה על השם מספר פעמים "מרתא, מרתא" (לוקס 10: 41). מתוך כל תכונותיו של אלוהים רק קדושתו מוזכרת שלוש פעמים. לפיכך, זה מצביע על משהו בעל חשיבות יתר. טבעו של אלוהים אכן קדוש הוא טוהר ובעל חסד.

באיזה מידה הייתם חרדים (ובצדק) מפני אלוהים כל-יכול ובורא, אשר אינו קדוש ואוהב? מה תשובתכם מרמזת על הסיבה שלפיה עלינו להיות אסירי תודה לאלוהים על היותו כפי שהוא?

טבעה של הקדושה

"ככל שתתקרב לישוע, כך יתגלו לעיניכם פגמים רבים יותר בעצמכם, שכן הראייה שלכם תהיה טובה וחדה יותר, והפגמים שלכם ייראו שונים תכלית שינוי מאופיו כליל השלמות. זוהי הראייה לכך שהתעיות השטן איבדו את כוחן עלינו; שהשפעתה המחיייה של רוח הקודש מעוררת אותנו. אהבה עמוקה למשיח, לא תוכל להתעורר בלב שאינו מכיר בטומאתו. נשמה שחסד המשיח חולל בה שינוי תעריץ את אופיו האלוהי; אך אם איננו רואים את המום המוסרי שלנו, זוהי ראייה ניצחת לכך שמעולם לא חזינו ביופיו ובמצוינותו של המשיח." – אלן ג' וייט, הדרך אל המשיח, עמ' 54.

קראו אפסים 1:4, 25-27:5 ועברים 12:14. מהי מטרתו של אלוהים עבור עמו וקהילתו?

קדושה היא גם מתנתו אך גם צווי של אלוהים. לכן, עלינו לבקש זאת בתפילה ולהשתדל להצהיר אותה על בסיס יומי. קדושה היא פרי רוח הקודש, אשר משתקפת בחיינו, כאשר אנו מתהלכים תחת השפעתה של רוח המשיח כל יום (גלטים 25, 22, 16:5). הקדושה היא, בעצם, הידמות לישוע. משמעותה היא השתייכות לישוע וחיים בתור ילדיו במשמעת מתוך אהבה ומסירות עצמית, כאשר אנו מדמים לו את אופיינו יותר ויותר. המשמעות הבסיסית שמתחברת עם המושג קדושה היא מצב של התבדלות או הפרדה מיוחדת לצורך עבודת האלוהים. מצד שני, הקדושה גם מסמלת סוג של איכות פנימית מוסרית ורוחנית, על פיה אנו אמורים להיות צדיקים וטהורים בפני האלוהים. עלינו לכלול בחיינו את שני ההיבטים הללו.

בברית החדשה, המאמינים נקראו קדושים בגלל יחסיהם הייחודיים עם ישוע, אשר הפרידו אותם למטרה מיוחדת. היותם קדושים אינה הופכת אותם לשלמים במוסריות וחסרי חטא, אלא משנה אותם בכדי שיוכלו להתחיל לחיות באורח חיים טהור וקדוש (השוו עם 1 קורינתים 2:1, בקטע בו שאול השליח קורא לקורינתים קדושים, למרות שהם אינם חסרי חטא או מושלמים). על המאמינים לצעוד לעבר הקדושה, שבלעדיה אף איש אינו יכול לראות את אלוהים (עברים 12:14). קבלת אלוהים בחייו של כל מאמין ומאמינה היא מושלמת מלכתחילה, אך גדילתו בהתקדשות מתרחשת לאורך כל ימי חייו ותמיד יש מקום לשיפור על מנת שנהפוך יותר ויותר דומים לצלמו המושלם של גואלינו.

ישנו מתח כלשהו בין שתי ההיבטים של להיות קדושים ולרדוף אחר הקדושה. באיזה אופן יהי שונה מרדפינו אחר הקדושה אילו נדע שאנחנו כבר שייכים לאלוהים ושהוא מקבל אותנו בזכות קורבן המשיח הניתן בעדינו?

סוכן ההקדשה

מה נאמר לנו ב-1 קורинתנים 11:6, טיטוס 3:5 ועברים 13:12 על ההתקדשות?

התקדשותינו מתבצעת באמצעות האמונה (עברים 6:11) בעזרת כוחה של רוח הקודש (2 תסלוניקים 1:13, 1 פטרוס 2:1). שאול השליח כותב: "אֲבָל אַתֶּם הַחֲפֵצִים, אַתֶּם קֹדְשֵׁי, אַתֶּם הַצִּדְקָתִים בְּשֵׁם הָאֱדֹן יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ וּבְרוּחַ אֱלֹהֵינוּ." (1 קורинתנים 6:1). ישוע מגדל בנו את הקדושה לאורך החיים, ועוזר להבשלת פרי הרוח שבנו. השינוי שלנו לצלמו "מיד האדון – הרוח." (2 קורинתנים 18:3).
קראו גלטים 5:16,17. מה שאול אומר לנו בפסוקים הללו?

נפשו של כול אדם מאמין היא מעין שדה קרב. המתח, שבו כולנו נמצאים, נובע מן החטא השוכן בנו (רומים 7:20). שאול השליח ידע על הקרב הזה, כאשר הוא הכריז בסוף חייו: "אחִי, עֲדֵן אֵינִי חוֹשֵׁב אֶת עֲצָמִי לְמִי שֶׁהִשְׁגִּי. אֲבָל דִּבֶּר אֶחָד: אֲנִי שׂוֹכֵחַ אֶת אֲשֶׁר מֵאַחֲרַי וְנִחַלְךָ קְדִימָה אֶל מֶה שֶׁלִּפְנֵי. אֲנִי כִּי אֶל הַמִּטְרָה כְּדִי לְהַשְׁגִּי אֶת הַפָּרֶס שֶׁבְּקְרִיאָה-שֶׁל-מַעְלָה, קְרִיאָתוֹ שֶׁל אֱלֹהִים בְּמִשְׁיחַ יֵשׁוּעַ." (פיליפים 13,14:3).
קראו עברים 12:1,2. מהי מלחמת האמונה שבה עלינו להילחם בחטא?

הקרב שנקראנו לו גורם לנו להביט "אל ישוע" (עברים 12:2). לעיתים קרובות אנחנו מאוד אנוכיים באמונתנו. אנחנו מתרכזים יותר מדי בנצחונותינו ונפילותינו, מאשר באלוהים, אותו אחד ויחיד שיכול העניק לנו ניצחון על החטא. כאשר אנו מביטים לעבר ישוע בעזרת רוח הקודש, אין בנו שום רצון לחטוא וקל לנו יותר להתגבר עליו (עברים 1:12). אך כאשר אנו מתרכזים בחטאינו וצרותינו, אנו מביטים על עצמינו ולא על ישוע. זוה מוביל אותנו לויתור מהיר, וכאשר אנו מרוכזים אך ורק בנפילותינו בחטא קל מאוד להביס אותנו. לעומת זאת, כאשר אנו מביטים בישוע, יכולים אנו להתעודד ולחיות חיי ניצחון.
אם מישוהו ישאל אתכם: "כיצד אני יכול לנצח את החטא כפי שמובטח לי בכתבי הקודש?" מה תענו לו ומדוע? שתפו את תשובתכם עם חבריכם בכיתת שיעור השבת.

חוק הקדושה הוא חוק האלוהים

אנחנו יודעים שאלוהים קורא לנו לשמור על חוקותיו. השאלה שמתעוררת היא: מדוע עלינו לשמור על חוקי התורה שהרי איננו יכולים להיוושע באמצעותה? התשובה מצויה ברעיון הקדושה.

קראו רומים 7:12 ו-1 טימותאוס 1:8. באילו אמצעים שאול משתמש על מנת לתאר את התורה? כיצד התורה משקפת את אופיו של אלוהים?

התורה היא קדושה, צדיקה וטובה. שלושת המרכיבים הללו יכולים לתאר את אלוהים עצמו באותה המידה. לפיכך, התורה מהווה ביטוי של אופיו של אלוהים. חיים מלאי רוח משמעותם שאנו חיים בהתאם לחוקי האלוהים. התורה היא ביטוי קבוע לקדושתו. בדומה לאלוהים, אמות המידה שחוקי התורה מציבים אינן משתנות. ישוע אישר שהתורה לא בוטלה, אלא שהוא ימלא את המשמעות האמתית שלה (מתי 5:17-19). שמירת התורה אינה לגליזם (דבקות נוקשה לחוקים ומשפטים), אלא צדיקות. התורה איננה מושיעה אותנו. היא לעולם לא תוכל לעשות זאת. התורה מעולם לא תיפקדה כאמצעי לישועה. ליתר דיוק, זוהי הדרך שבה הולכים המאמינים. התורה משמשת כביכול, כ"נעל" לרגלינו בה אהבתינו מתהלכת וממתבטאת. זאת הסיבה שבעטייה ישוע אמר את הדברים הבאים: "וּמֵאַחַר שֶׁתִּרְכָּה הַהֶפְקָרוֹת תִּתְקַרֵּר אֶהְבֶּת רַבִּים." (מתי 23:24). האהבה נעלמת, כאשר התורה מאבדת מערכה.

קראו רומים 13:10 ומתי 22:37-40. מדוע אהבה היא קיום מצוות התורה?

הנורמה לקדושתו של אלוהים היא החוק האלוהי, ולב קדושתו היא אהבה. אהבה היא התשובה לפעולותיו הגואלות של אלוהים ומוצהרת דרך הנאמנות. אינך יכול להיות תלמיד טוב של ישוע אם לא תדבק בשמירת חוקי התורה. בו בשעה שניתן לשמור על החוקים באופן פורמאלי-ללא אהבה, לא ניתן להפגין אהבה ללא שמירת התורה. אהבת אמת חפצה להיות נאמנה. האהבה אינה המנעות מן החוק, היא מגשימה אותו. **מדוע האהבה היא ביטוי לאהבתו של אלוהים כלפינו? מה הקשר בין אהבה ומשמעת?**

מרדף אחר הקדושה

קראו תהילים 15:1,2, אפסים 4:22-24 ו-2 טיתומאוס 2:21. מה אומרים הפסוקים הנ"ל על הקדושה?

קדושה היא תנאי מקדים לעונג ואושר ביחסים עם האלוהים. היא גם תנאי מקדים ליעילותינו לאדוני. כולנו מכירים בנכונות הפתגם: «זרע פעולה, ותקצור הרגל. זרע הרגל, ותקצור אופי. זרע אופי, ותקצור יעוד.» וכולנו יכולים לומר שהאופי הוא, בעצם, גם הגורל.

הדבר היחיד שניקח איתנו למלכות השמיים הינו האופי שלנו. אולם, פיתוח הרגלים חדשים ואופי חדש אינם מהווים התקדשות עצמית במאמץ אישי. עיצוב ההרגלים היא הדרך הרגילה שבה הרוח מובילה אותנו לקראת הקדושה. הרגלים הם דבר חשוב במסעותינו המשיחי, בייחוד אותם אלו, אשר מתפתחים בהתאם לערכים מקראיים, כגון איפוק, אהבה, נאמנות, טוב לב, חסד, ריסון עצמי ועדינות. כאשר רוח הקודש ממלאה את ליבנו, ללא ספק נהיה פעילים מאוד בעד האלוהים. אך אנו שוכחים לעיתים קרובות שאלוהים הוא זה שמקדש אותנו וזה שיסיים בנו את העבודה הטובה שהוא התחיל בנו (פיליפים 1:6). לעיתים אנו עסוקים כל כך בעשיית כל מיני דברים בשביל האלוהים, שאנו שוכחים להנות מזמנינו המשותף בתפילה. כאשר אנחנו עסוקים מדי מכדי להתפלל, אנו גם עסוקים מדי בכדי להיות מאמינים. ייתכן שהידע שלנו וההצלחות הפכו אותנו ליותר מדי בטוחים וסומכים על עצמינו, שאנו לוקחים את כל כישרונותינו והתכונות הטובות כברורים מאלינו, ואף שוכחים שבלי ישוע וללא רוח הקודש איננו יכולים להשלים שום משימה.

חיים פעלתניים אינם בהכרח מעידים על קדושה. יהיו אנשים שיחשבו שהם עשו עבודה אדירה לשם האלוהים, אך הם לא הלכו בעקבותיו כלל וכלל. "כִּבִּים יֹאמְרוּ אֵלַי בַּיּוֹם הַהוּא: 'אֲדֹנָי, אֲדֹנָי, הֲלֹא בִּשְׁמֶךָ נִבְּאֵנוּ וּבִשְׁמֶךָ גִּרְשָׁנוּ יְשׁוּדִים וּבִשְׁמֶךָ עָשִׂינוּ נִפְלְאוֹת רַבּוֹת'. אָז אֹדֶיעַ לָהֶם: 'מַעֲוָלָם לֹא הִכְרַתִּי אֶתְכֶם, סוּרוּ מִמֶּנִּי עוֹשֵׂי רָשָׁע.'» (מתי 23:27). יש הבדל גדול בין קריאה מאלוהים לבין משיכה לעשיית הדברים למענו. אם לא הקשבנו תחילה בשקט לקריאתו של אלוהים, אנחנו נמצאים בסכנת היסחפות אחר הדברים שאנו עושים. אך לא יהיו לא כוח, לא עוצמה, לא שלום ולא ברכה באותה העשייה, אם היא לא מתבצעת כתוצאה מקריאה אלוהית. הצורך הגדול ביותר שלנו בקדושה העצמית הוא זמן איכות עם אלוהים, כאשר אנו מקשיבים לקולו ומקבלים כוחות חדשים מדברו תחת השגחתו של רוח הקודש. אלה הדברים שיעניקו אמינות וכוח משכנע לעשייתנו.

נקודות למחשבה

קראו את:

Ellen G. White, "Like Unto Leaven," pp. 95-102 in Christ's Object Lessons

באיזה אופן אנו יכולים לגעת במקצת בקדושתו של אלוהים, שהרי הטבע האנושי שלנו שרוי בחטא וטמא וטבעו של אלוהים הוא הקדוש ביותר? קדושתו מגדירה אותו בתור היחיד והמובדל מעולם החטא והמוות, אשר הם מנת חלקנו כבני אדם. והנה הדבר המפליא ביותר: אלוהים נותן לנו הזדמנות לקחת חלק בקדושתו. זה חלק מיחסי הברית עימו. "דָּבָר אֶל-כָּל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַתְ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם" (ויקרא 2: 19). או כמו שנאמר באיגרת אל העברים: «הלא בְּהוֹכִיחוֹ אוֹתָם הוּא אוֹמֵר: "הֲנֵה זְמִים בָּאִים, נָא-יְהוָה, וְכָרַתִּי אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת-בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה. כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אָכַרְתָּ אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַזְמִים הָהֵם, נָא-יְהוָה: נְתַתִּי אֶת-תּוֹרָתִי בְּקֶרֶבְךָ וְעַל-לִבְךָ אֶכְתְּבֶנָּה, וְהִיִּיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים וְהָמָּה יִהְיוּ-לִי לְעָם» (עברים 8: 10, 12). בפסוקים הללו אנו רואים את הקשר שבין הקדושה לבין הברית והתורה. איננו יכולים להיות קדושים ללא ציות לתורה, ואנו מציינים לחוקיו מפני שהוא, רוח הקדוש, בעצמו חורט את תורתו בליבנו ובשכלנו. איזה זכות ניתנה לנו, ש"ייהיה לנו חֵלֶק בְּקִדְשׁוֹ." (עברים 10: 12), שאותה אנו מבטאים דרך משמעת לתורתו מתוך האהבה.

שאלות לדיון:

- עברו על תשובותיכם לשאלות של יום שלישי (מה תגידו לאדם, אשר שואל כיצד אפשר לממש בחייו את הבטחת הניצחון על החטא?) מה תאמרו לו?
- מה המשמעות שתורתו של אלוהים כתובה בליבנו ובשכלנו? מה השוני בין זה לבין כתיבה על לוחות או על האבנים?
- כאשר הנכם חושבים על קדושתו של אלוהים, אילו מחשבות רצות לכם בראש? עברו מאחד לאחד בכיתה ואמרו כיצד אתם חוזים את קדושתו של אלוהים. מה ישוע גילה לנו על קדושתו של האל?
- מהי אבן היסוד לקדושתינו? כיצד אנו יכולים להגיע לקדושה?
- מוקדם יותר השבוע, ביום רביעי כתוב כך: "התורה אינה מושיעה אותנו. היא לעולם לא תוכל לעשות זאת. התורה מעולם לא שימשה כאמצעי לישועה. ליתר דיוק, זוהי הדרך שבה הולכים המאמינים." כיצד הטענה הנ"ל עוזרת לנו להבין את תפקידה של התורה לאדוונטיסטים שמתקדשים דרך פעילותה של רוח הקודש?

שיעור מספר 7 11 - 17 פברואר

רוח הקודש ופרי הרוח

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יוחנן 11:1-15, גלטים 5:22, 1 קורינתים 13, רומים 14:17, אפסים 5:9, מתי 5:5.

פסוק לשינון: "לְעֵמֶת זֹאת, פְּרִי הָרוּחַ הוּא אֱהָבָה, שְׂמֵחָה, שָׁלוֹם, אֲרֶךְ רוּחַ, נְדִיבוּת, טוֹב לֵב, נְאֻמָּנוּת, עֲנוּה, רִשּׁוֹן עֲצָמִי – עַל מְדוּת פְּאֵלָה אֵין תּוֹרָה חֻלָּה." (גלטים 5:22,23)

פרי הרוח הוא מהות חיי האמונה. כאשר שאול השליח מונה את תשעת המרכיבים של פרי הרוח, הוא טוען שעלינו לראות אותם כמכלול ולא כל אחד לחוד. פרי הרוח אינו אומר לנו מה אמור להיות מסוגל לעשות האדם למען האלוהים דרך מתנות הרוח וכישרונותיו. להיפך, הוא מראה כיצד האדם חי למען האלוהים. הוא אומר לנו מיהו אותו אדם. כל התכונות המפורטות בגלטים 5:22,23 איפיינו את ישוע המשיח. על כן, פרי הרוח שהוא חייו של ישוע המשיח בנו, יכול להתקיים אך ורק דרך כוחה של רוח הקודש.

פרי הרוח הוא לא משהו שאנו משיגים בעזרת מאמצינו האנושיים. כמובן שאפשרי לייצר ולהציג חלק מאיפיוניו בעזרת כוח הרצון שלנו. אך זה לא דומה למה שרוח הקודש מייצרת בנו. "פרי הרוח", שאנו מייצרים בעצמינו, דומה לפרי הרוח האמיתי האותה מידה כמו שפירות פלסטיק דומים לפירות אמיתיים. פירות פלסטיק הם מלאכותיים. מרחוק הם נראים יפים באותה המידה, אך כאשר מנסים לטעום הטעם נוראי. פירות אמיתיים אינם מיוצרים. הם גדלים מתוך היחסים. כאשר רוח הקודש מחברת אותנו עם ישוע דרך דברו הכתוב, תכונותיו מתחילות להתגלות בחיינו.

התנאי לפיריון

קראו את יוחנן 11:1-15. מדוע הפרי יכול לגדול רק מתוך יחסים חיים עם ישוע, הגפן? מדוע ההתמדה בהתמקדות בישוע חשובה כל כך? כיצד אנו יכולים להתמיד בו?

הסוד הראשון לגדילת פרי אמיתי של המאמין הוא להיות קשור תמיד למשיח. זולת ישוע איננו יכולים לגדל פרי רוח אמיתי. פרי הרוח אינו נוחת עלינו מבחוץ, אלא הוא תוצאה של החיים במשיח. ביוחנן 11:1-15, ישוע אומר שהפרי שאנו מניבים היא תוצאתם של החיים במשיח-הגפן האמתית, שהחיים "זורמים" דרך שריגיו, שהם, בעצם, המאמינים. הבשלת הפרי היא עבודתו של אלוהים באמצעות ישוע המשיח. האחריות של המאמין היא להימצא במשיח. כאשר ישוע שוכן במחשבותינו הוא מתבטא במעשינו. ישוע חי בתוכינו. החיים שישוע חי משוחזרים בנו כאשר אופיו משתקף באופיינו.

פרי הרוח הוא אופיו של ישוע, המתהווה בהולכים אחרי ישוע בעזרת כוחה של רוח הקודש. כאשר ישוע שוכן בתוכינו, אנו מתהלכים "בדרך הרוח ולא תמלאו את תאוות הבשר" (גלטים 5:16).

להלן דבריו של ישוע: "כֵּן כָּל עֵץ טוֹב עוֹשֶׂה פֵּרִי טוֹב וְהָעֵץ הַנִּשְׁחָת עוֹשֶׂה פֵּרִי רָע. עֵץ טוֹב אֵינָנו יָכוֹל לַעֲשׂוֹת פֵּרִי רָע וְעֵץ נִשְׁחָת אֵינָנו יָכוֹל לַעֲשׂוֹת פֵּרִי טוֹב". (מתי 12:17,18). הפרי הטוב הוא תוצאה טבעית של יחסינו הקרובים עם ישוע ברוח הקודש. כאשר אנו משתפים פעולה עם רחשי הלב הפנימיים של הרוח, פרי הרוח מתגלה בחיינו. אופיינו ישתנה ואופיו של ישוע המשיח ישתקף באופיינו, אפילו בצורת החשיבה והדיבור שלנו. רוח הקודש תעניק לנו כוח לחיות חיי נצחון ולפתח את התכונות שמאפיינות את ילדי האלוהים.

ב-2 טימותאוס 3:5 שאל השליח מתאר אנשים, אשר "לְכָאוּרָה בְּעָלֵי יְרֵאת שָׁמַיִם, אֲדָמוֹתֵי בְּתֻקָּה". מה ההבדל בין חיי דת לבין החיים שמלאים ברוח הקודש? כיצד אנו יכולים לדעת מהו סוג חיינו?

פרי האהבה

קראו גלטים 5:22 ו-1 קורинתנים 13. מדוע אהבה היא המאפיין הראשון והחשוב ביותר של פרי הרוח? באיזה אופן האהבה משפיעה על כל המאפיינים הנותנים של אותו הפרי?

האהבה עומדת בראש כל התכונות האחרות הכלולות בפרי הרוח וחודרת לתוכם. ניתן להסתכל על כל שאר התכונות בתור מאפייני האהבה. הערך הגבוהה ביותר של האמונה האדוונטיסטית הוא אהבה (1 קורинתנים 13: 13), מכיוון שאלוהים הוא אהבה (1 יוחנן 4: 8). אהבתו של אלוהים היא הבסיס והמקור לכל שאר הדברים הטובים. אהבתו של אלוהים נשפכת עלינו ואל תוך ליבנו דרך רוח הקודש (רומים 5: 5). אהבה היא עדות לכך שאנו ילדי האלוהים. אותה האהבה היא הרבה מעבר לסתם חיבה אנושית. היא לא יכולה להיווצר על ידי מאמץ אנושי. היא נובעת כתוצאה משכינה באלוהים. אהבה שכזאת היא אדיבה ואיננו ראוים לה. רק לאהבה הזאת יש את הכוח לשנות. בטבעה העדין, אך העצום האהבה האלוהית מובילה את החוטא לחזרה בתשובה ומעירה את רצונו לטוב יותר. לאהבה יש כוח לאחד, אפילו את אלה שהיו אויבים בעבר (לוקס 27,28: 6, רומים 5: 8). לכן, באהבתנו אחד כלפי השני כל העולם יידע שהאדוונטיסטים הם תלמידים אמיתיים של ישוע המשיח (יוחנן 13: 35). אותו פרי האהבה גם יוביל את האדוונטיסטים לשדר הבנה ורגישות כלפי האחרים. יש עניין מיוחד בכך שאהבה מתוארת לפרטיה דווקא ב-1 קורинתנים 13, בין הפרקים 12 ו-14. שתי הפרקים הללו דנים במתנות הרוח. לעומת זאת, פרק 13 דן באהבה: פרי הרוח. אפילו הכישרונות הגדולים ביותר אינם שווים דבר ללא האהבה. מתנות הרוח ללא פרי הרוח חסרי כוח ואינם מעניקים את הברכה שאלוהים התכוון להעניק דרכן. אולם, האהבה היא הדבר אשר מחבר את כל שאר תכונות פרי הרוח אל שלם אחד ומעניקה אמינות לכל מה שאנו עושים.

באילו היבטים של חייכם איכות האהבה נפגעת? בקשו מרוח הקודש למלא אתכם באהבה כלפי האנשים שאתם נתקלים בהם ביום-יום. זכרו, כי אלוהים אוהב אותנו גם דרך אנשים אחרים. כיצד אתם מראים את אהבתכם לאחרים? באיזה אופן משפיעה האהבה על שאר התכונות המוזכרות תחת פרי הרוח?

שמחה, שלום, אורך רוח

ברומים 14: 17: "כִּי מַלְכוּת אֱלֹהִים אֵינָה אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, אֶלָּא צֶדֶק וְשָׁלוֹם וְשִׂמְחָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ". זהו זה, שמחה היא תגובתה של אהבה לברכותיו של אלוהים ולחסדו ומחילתו הרבים.

כיום, שמחת האנשים מרוכזת לרוב בדברים הגשמיים ומושפעת מהתנאים הסובבים אותנו. לעומת זאת, השמחה המוזכרת בפרי הרוח, מרוכזת באלוהים ומה שהוא עשה עבורינו. היא אינה תלויה בנסיבות הסובבים אותנו. בתור עם האלוהים, אנו יכולים להיות מלאי שמחה. זה לא אומר שעלינו לחייך כל הזמן, למרות שחיוך חביב יכול לבטא הרבה. ביטחונינו באלוהים יתן לנו שפע של סיבות לשמחה בלתי ניתנת לתיאור בגלל מה שהוא עשה עבורנו ובתוכינו. השמחה הרוחנית היא תוצאה של אמונה פעילה. **קראו יוחנן 14: 27 וגם רומים 14: 17. כיצד השלום מתייחס לעבודתו של רוח הקודש?**

שלום נמשך יותר זמן מהשמחה. השלום מגיע כתוצאה מהצדקה אותה אנו מקבלים כתוצאה מאמונתנו באדונינו ישוע המשיח (רומים 5: 1). כאשר אנחנו שלמים עם אלוהים, רוח הקודש מובילה אותנו לשלום עם אנשים אחרים ומעניקה לנו גם סבלנות. היות ואלוהי השלום יהיה עימנו (פיליפים 4: 9) באמצעות רוח הקודש, לא נהיה אוהבי מדון ונקמניים כלפי האחרים. להיפך, נשאף לחיות בשלום עם מי שרק אפשרי הדבר (רומים 12: 18).

קראו 2 פטרוס 3: 9. באיזה אופן אורך הרוח (הסבלנות) משקפת את אופיו של אלוהים?

אורך הרוח אינה תכונה נפוצה בקרב בני האדם. משמעותה היא להשלים עם אחרים או עם הנסיבות, אפילו כשהדברים אינם הולכים "חלק". אך, שוב פעם, איננו לבד בניסיונות. אלוהים מעודד אותנו דרך רוח הקודש ובונה את סבלנותינו, אשר מאפיינת את המאמינים באחרית הימים (התגלות 14: 12). רק אלו השואפים אל המטרה העליונה יכולים להיות סבלניים באמת.

שמחה, שלום ואורך רוח. באיזה מידה אתם חווים את החלקים הללו של פרי הרוח בחייכם? באילו תכונות אתם עדיין צריכים לעבוד על עצמכם?

נדיבות, טוב לב ונאמנות

קראו 1 קורינתנים 13:4. מדוע לנדיבות פשוטה יש השפעה כה חיובית על אנשים אחרים? היכן הנכם יכולים לראות את טובו של אלוהים ביחסו לאנושות?

לעיתים קרובות במקרא משתמשים במילה "נדיבות" כאשר רוצים לתאר את יחסו של אלוהים כלפי עמו. הנדיבות אמורה לאפיין גם את יחסינו כלפי האחרים בעת נפילתם. אלוהים יכול היה להחמיר איתנו אילו היה מתרכז באשמתנו. לעומת זאת, הוא מתייחס אלינו כאב אוהב אשר מטפל בילדו הלומד (הושע 4:1-11). אין דבר שכיח יותר מחוסר נדיבות שמבטל את בשורתנו ואת שירותינו כמאמינים. זה לא עולה כסף להיות אדיב, אך בהחלט יכול לפתוח את דלתות הלב של אדם אחר. לא משנה מה אמורה להיות מידת התוכחה בעקבות מעשה לא הולם, עלינו להיות נדיבים כלפי האחרים, ללא כל תלות במידת אשמתם. נזיפה מתוך נדיבות היא אולי הסימן העצום ביותר לאופי אציל.

קראו גלטים 5:22. מדוע חשוב כל כך להיות אמין ונאמן במסעותינו עם אלוהים?

הנאמנות שדנים בה לעיל היא אמינות האופי וההתנהגות המופיעים כתוצאה מעבודתה של רוח הקודש. נאמנות משמעותה להיות מישהו שאפשר לסמוך עליו. אנשים נאמנים מקיימים את מה שהבטיחו. נאמנות מאפיינת גם את ישוע המשיח, הקרוי «עד נאמן» (התגלות 1:5), וגם את אלוהים האב, אשר מקיים את מה שהבטיח ונאמן במעשיו (1 קורינתנים 1:9, 10:13, 1 תסלוניקיים 5:24, 2 תסלוניקיים 3:3). כאשר אנו נאמנים, אנחנו מגלים את צלמו של אלוהים בחיינו. «אלוהים אינו מעריך את התוצאות הגדולות שהשגנו, אלא את המניעים שמתוכם אנו פועלים. הוא מוקיר את הנאמנות וטוב לב שלנו הרבה יותר מאשר את מידת העבודה שנעשתה". Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 2, pp. 510, 511.

ענווה וריסון עצמי

קראו גלטים 5:23 ומתי 5:5. מדוע הצניעות והענווה חשובים כל כך עבור מנהיגות משיחית?

צניעות או ענווה משמעותם אינה חולשה. זו גם לא פחדנות או חוסר מנהיגות. להיפך, משה הקרוי האיש העניו ביותר עלי אדמות (במדבר 3: 12) היה מנהיג בעל שיעור קומה אדיר של בני ישראל. אנשים ענווים אינם צעקנים, אינם מחפשים ריב ומדון או אנוכיים ואגריסיביים. להיפך, הם משרתים את האחר ברוח עדינה. הענווה יכולה להוות ביטוי חיזוני של אמונה פנימית וביטחון, לא באדם עצמו, כמוכן, אלא בכוחו של אלוהים, אשר פועל בקרבו. לעיתים קרובות, אנשים שהם קולניים ומוחצנים פשוט מנסים לחפות על חוסר הביטחון והפחדים שלהם.

קראו גלטים 5:23 ומשלי 16:32. לאיזה צרה אנו עלולים להיקלע אילו לא נתרגל את הריסון העצמי? אילו ברכות אנו נקבל אם נהיה בעלי שליטה עצמית ומרוסנים בחיינו?

המאפיין האחרון של פרי הרוח הוא ריסון עצמי ושליטה עצמית. וכאן עלינו להיות זהירים, הרי כולנו נאבקים על השליטה עצמית בתחום אחד או אחר של חיינו. לפני שאדם יוכל לשלוט על העיר, על קהילה או על חברה, עליו להיות מסוגל לשלוט על עצמו. ריסון עצמי אמיתי אינו מהווה שליטה רק על האוכל והשתייה, אלא על כל תחומי החיים.

כל המאפיינים המוזכרים לעיל הם חלק מפרי הרוח. כאשר כתבי הקודש מתארים את עבודתו של אלוהים בחיינו, לאספקט האתי של הקדושה יש יתרון על המתנות הכריזמטיות. הידמות לישוע בכל המובנים שלה היא בעלת משמעות אמיתית בחיי המאמין. מפני שפרי הרוח הוא הסימן המבדיל של כל המאמינים בכל העולם, הוא זה שיוצר את האחדות הנראית לעין בקהילתו של אלוהים.

תחשבו על תחומי החיים שהייתם רוצים לשלוט עליהם טוב יותר. ייתכן שתחום אחד נמצא תחת שליטה והאחר לא כל כך? מדוע חשוב כל כך לשלוט על כל התחומים בעזרת כוחו של אלוהים? דונו בתשובותיכם בכיתתכם בשבת.

נקודות למחשבה

”בשפה המודרנית הקטע בגלטים 5: 22,23 אמור להשמע כך: ”פרי הרוח הוא נטייה חביבה, רוח קורנת ומצב רוח עליו, מחשבות שלוות, סבלנות סלחנית בנסיבות מחרחרות ריב ועם אנשים שכל הזמן מנסים אתכם, תובנה אוהדת ועזרה מלאת טקט, שיפוט נדיב ומתן צדקה אדיב, נאמנות וסימוכין בכל הנסיבות, ענווה ששוכחת את עצמה ושמחה בשמחת האחר, בעלת שליטה עצמית בכל מצב, המהווה את הסימן המוחלט של שלמות. זהו האופי של פרי הרוח. הכל נמצא במילה פרי. הכל תלוי לא בשאיפה, אלא בהתמדה; לא בדאגה, אלא באמון; לא בפעולה, אלא באמונה“.

S. Chadwick, in Arthur Walkington Pink, *The Holy Spirit* (Bellingham, Wash.: Logos Bible Software, n.d.), chapter 30

”אילו אהבת האמת תשכון בליבכם, תדברו על האמת. תדברו על התקווה המבורכת שיש לכם בישוע המשיח. אילו האהבה תשכון בליבכם, תחפשו כיצד לבנות ולעודד את אחיכם באמונה הקדושה. אם נזרקה מילה מרכלת על אחיכם או על חבריכם, אל תעודדו את לשון הרע. זוהי עבודתו של האויב. בצורה נאותה הזכירו לדובר כי דבר האלוהים אוסר על השיחות מן הסוג הזה“ (Ellen G. White, *Ye Shall Receive*). (Power, p. 76).

שאלות לדיון:

1. דונו בכיתות על השאלה האחרונה של יום חמישי על השליטה העצמית. אם נושענו על ידי האמונה, מדוע חשוב כל כך הניצחון על החטא? הרי הבשורה באה להכריז על סליחת החטאים? בו זמנית, תחשבו על אופיו של יהודה איש קריות ולמה הוביל אותו חטא החמדנות. מה אנו יכולים ללמוד מדרכו לגבי הצורך בניצחון? בנוסף, כיצד דבריה של אלן ג' וייט למטה מאירים את צורך בניצחון? ”רק תכונת אופי אחת שגויה, רק רצון אחד לחטא שנשמר ינטרלו סופית את כוח הבשורה“.
2. (Testimonies for the Church, vol. 5, p. 53).
3. מדוע פרי הרוח חשוב יותר מכל מתנות הרוח?
3. קראו בקול רם את 1 קורינתים 13 בכיתה ודונו במשמעות הפרק. מדוע שאול מדגיש כל כך את הצורך באהבה? כיצד אנו יכולים ללמוד לאהוב בדרך שאותה מתאר כאן שאול? מדוע מות ”העצמי“ והתמדה ביחסים עם ישוע נחוצים כל כך, בייחוד באהבה של אלו שאיננו באמת מחבבים?

שיעור מספר 8*
18 - 24 פברואר

רוח הקודש ומתנות הרוח

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
11 לקורינתים 11, 7-12; אפסים 7: 4; 11 לקורינתים 31-14: 12; רומים 8-3: 12;
11 ליוחנן 3-1: 4;

פסוק לשינון: "והמתנות שנות אֵבֶל אֶחָד הוא הָרוּחַ: וְשֵׁנִים הַשְּׁמוּשִׁים וְאֶחָד
הוא הָאֵדוֹן. וְהַפְעֻלוֹת שֶׁנּוֹת אֵבֶל הָאֱלֹהִים אֶחָד וְהוא הַפְעֵל אֶת־הַכֹּל בְּכָל:"
(ה-1 לקורינתים 12: 4-6)

אדם אחד יצא למסע עסקי ארוך, והשאיר את בנו כאחראי על המשק ונתן לו משימה. אך עד מהרה, הבין הבן כי אביו לא סיפק לו את האמצעים והכלים הדרושים לו על מנת לבצע את המשימה. בלב מלא תסכול, הבן נאלץ להפסיק את ביצוע המשימה בטרם השלימה.

באותו אופן, כאשר ישוע עזב את תלמידיו ועלה השמימה אל אביו, הוא נתן להם משימה: לבשר את הבשורה שלו לעולם. אך ישוע לא הותיר את תלמידיו ללא הכשרה. הוא נתן להם לבצע את השליחות בשמו ובאמצעות כוחו ועזרתו של רוח הקודש. 11 לקורינתים שאול מודה "על־חֶסֶד הָאֱלֹהִים הִנָּתַן לָכֶם בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ: אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם־בּוֹ ... עַד אֲשֶׁר־לֹא חִסַּרְתֶּם כֹּל־מִתֵּן הַחֶסֶד". מתנות רוחניות ניתנות על ידי רוח הקודש, בשם ישוע המשיח, במטרה להקים ולשמר את הקהילה שלו. השבוע נלמד על רוח הקודש כמעניק הריבונות של המתנות המדהימות של אלוהים, ונתבונן בהבדל בין פרי הרוח ומתנות הרוח.

פרי הרוח ומתנות הרוח

פרי הרוח ומתנות הרוח בעלי אותו מקור. יחד עם זאת, מהותם שונה. אף אחד לא נדרש להפגין מתנה של הרוח, אך על כולנו להפגין את פרי הרוח. מתנות רוחניות לא בהכרח מעידות על רוחניות, אך פרי הרוח – הינו הכרחי לכך. הפרי הוא אחד, ואילו המתנות הן רבות ושונות בעוצמתן.

קראו ה' לקורינתים 12:4-7, 11-12. מהי מהות דברי שאל בקטע זה?

בעוד שכל היבטי פרי הרוח מתוכננים על ידי אלוהים כך שיהיו גלויים בחיי המאמינים, לא לא כל המאמינים מקבלים את אותן המתנות. אין חוק האומר כי כל אחד חייב במתנה אחת מסוימת, כגון דיבור בלשונות. להיפך, אלוהים מברך את מאמיניו במתנות שונות, כפי שהוא רואה לנכון. מתנות הרוח אינן ניתנות לשם הנאה ותהילה אישית שלנו. הן הוענקו כדי לקדם את המטרה של אלוהים – לשרת אחרים ולבנות את גופו של ישוע, הקהילה שלו. לכן, המתנות הרוחניות אינן שוות ערך ללא פרי הרוח. שימו לב לדבר מעניין, לעתים קרובות מאוד האהבה מופיעה בהקשר של מתנות רוחניות. מיד לאחר פרק 12 באגרת ה' לקורינתים מגיע תיאור עליון של אהבה, בפרק 13. לאחר הקטע באפסים 3:11-4 מופיעה התייחסות לאדם אוהב, בפסוקים 15 ו-16. הפסוקים הבאים אחרי רומים 8:3-12, בו מוזכרות מתנות הרוח, מדברים על אהבה (ראה רומים 10-9:12).

המתנות, בעצם, הן מתנות חסד, כלומר, מתנות של אהבה. הן נובעות מאהבת אלוהים ומרצונו להגיע לכל בני האדם. ואנו חושפים את אהבתו כלפי האנושות על ידי אהבתו כלפי הזולת. כנראה זו הסיבה לכך שאהבה היא המתנה הגדולה ביותר (ה' לקורינתים 13:13).

מדוע אהבה תופסת מקום כה מרכזי בכל מה שאנו עושים כמאמינים? כיצד אהבה, במובן מסוים, מעצימה את העדות שלנו?

אלוהים – המעניק הריבון של מתנות הרוח

איננו מחליטים בעצמינו איזו מתנה נקבל. מתנות הרוח ביוונית- charismata ומשמעות המילה היא מתנות שניתנו בחסד על ידי אלוהים עצמו. איננו מרוויחים אותן על ידי מעמד, כבוד, חינוך או עשייה רוחנית שלנו. המתנות מוענקות לנו מתוך אהבה פשוטה כדי שנוכל למלא את המשימה שה' הטיל עלינו.

קראו אפסים 4:7. בדרך כלל אנו חושבים כי רוח הקודש הוא היחיד שמקנה את מתנות הרוח. אך שאל השליח מקשר גם את ישוע לקבלת המתנות. איזה חלק תופס ישוע בהליך זה?

שאל אומר כי חסדו של המשיח מבטיח את זכותינו לקבל מתנות. ואילו רוח הקודש, הוא זה שמפיץ אותן בין חברי הקהילה. מי שקיבל את ישוע המשיח כמושיע האישי שלו ומאמין בו, יהיה מצויד במתנות רוחניות המוענקות על ידי רוח הקודש "החלק לאיש כְּצוֹנו" (1ה לקורינתים 12:11). והענקת המתנות היא החלטתו הריבונית של אלוהים. יכולת מולדת של אדם איננה מתנה רוחנית. כלומר מתנות רוחניות הן לא כשרון טבעי שאדם עשוי לפתח על ידי למידה אינטנסיבית. אנשים לא מאמינים רבים התברכו בכשרונות כאלה. כידוע, כל דבר טוב ומושלם מגיע מאלוהים (יעקב 1:17). הוא החליט לצייד את המאמינים שלו במתנות מיוחדות כדי לברך את חייהם של מאמינים אחרים ולבנות את קהילתו. אלוהים יכול להשתמש גם כן בכשרון טבעי של אדם לאותה המטרה, אך בתנאי שאותו אדם מבין כי הכשרון הוא מאלוהים ומקדיש אותו בתפילה לצורך עבודת הקודש.

מה המסר ששאל רוצה להעביר לנו ב 1 לקורינתים 12:14-31? מדוע נקודת מבט מזוית כזו, חשובה כל כך להבנת אופן התפקוד של מתנות הרוח בקהילה?

רוח הקודש מעניק את המתנות על פי חוכמתו ורצונו. מאחר שהוא אוהב אותנו ויודע כיצד אנו יכולים לשרת אותו בצורה היעילה ביותר, איננו צריכים לקנא באחרים ובמתנות שלהם. קינאה במתנות של אחרים היא כפיות טובה כלפי האלוהים ופקפוק בחוכמתו.

אילו מתנות אלוהים העניק לחברי קהילתכם? מה ביכולתנו להסיק מהעובדה כי לאנשים שונים יש מתנות שונות?

מטרתן של מתנות הרוח

קראו רומים 8:3-12 ואפסים 4:8-12. מה המטרה במתנות הרוח שאלוהים מעניק לנו?

הכתובים מדגישים חד משמעית, שהמתנות הרוחניות ניתנו לנו לשם עבודת האל ושרות הזולת ואינן באות לספק את הסקרנות שלנו או להתגבר על השעמום שלנו. לעתים קרובות אנו מחשיבים את המתנות של רוח הקודש כאמצעי הממלא את צרכינו הרוחניים, או כחווייה המעצימה את היחסים שלנו עם האלוהים. כתוצאה מכך אנו מתמקדים יותר בעצמינו ולא באלוהים. כאשר אנו בוחנים את המתנות הרוחניות כדבר שה' עומד במרכזו, אנו מבינים כי מתנות אלה משרתות מטרות אלוהיות מרובות: קידום האחדות בקהילה ובנייתה (אפסים 4:12-16), המשך תפקוד תקין של שירות הקהילה (אפסים 4:11,12) וכמובן הלל של אלוהינו (ה' לפטרוס 4:10; 11 לקורינתים 12,16).

זו הסיבה לכך שהמתנות לעולם לא ניתנות כדי לרצות אותנו, אלא מטרתן להבהיר לאחרים את האמת, להביא לעלייה רוחנית וללמידה של הקהילה כולה. זהו אסון כאשר המתנות של אלוהים מנוצלות לרעה כך שאנשים מסוימים מתבלטים באופן מופרז ומתרוממים מעל אחרים. ובמקום לטפח את תחושת האחדות, נוצר פיצול. רוב הזמן אנו חושבים על מתנות רוחניות רק מבחינת היכולת והכשרון שאנו מקבלים. אמנם כשרונות אכן מעורבים במתנות הרוחניות, אך עלינו לזכור את העיקר, כי מתנה כזו או אחרת ניתנה לנו לשם ביצוע משימה או תפקיד מסוים בקהילה. שהרי כל תפקיד מצריך מיומנות מסוימת ורוח הקודש מגיע לעזרתנו ומעניק לנו את המתנה המתאימה. כך נוצר מגוון עשיר של תפקידים ושרותים שיחדיו מרכיבים קהילה מושלמת.

מדוע לדעתכם המטרה העיקרית של המתנות היא אחדות הקהילה? כיצד מאמינים יכולים לנצל את המתנות השונות כדי להגיע ליעד זה? מה ניתן לעשות כדי שמתנות שונות בקהילה יהוו ברכה ולא מקור לפירוד?

המתנה, אז והיום

קראו 1 לקורинתיים 14:1 והשוו את הרשימות ב1 לקורинתיים 11-12, 27-31; רומים 12:3-8; אפסוס 4:11,12; האם מתנות אלה ניתנו רק למאמינים עליהם אנו קוראים בברית החדשה? מדוע המתנות זמינות כיום?

ישנם מאמינים החושבים כי המתנות הרוחניות המוזכרות בברית החדשה מוגבלות לימי ישוע והשליחים. לטענתם, עם מותם של השליחים הראשונים, המתנות הרוחניות המיוחדות נעלמו מן הקהילה. הם מנמקים את השקפתם זו במילים מתוך ה1 לקורинתיים 13:10, היכן ששאלו השליח אומר כי בבוא המושלם יבוטל החלקי. ובכן, יגיע זמן בו המתנות תיפסקנה. אך זה יקרה רק כאשר המושלם יגיע, כלומר, כאשר נראה פנים אל פנים את ישוע מגיע שוב. כתבי הקודש מספרים לנו כי המתנות הרוחניות ניתנות בשביל לבנות את הקהילה (ה1 לקורинתיים 12:28). שאול נוזף במאמינים " רָדְפוּ... וְהַשְׁתַּדְּלוּ לְהַשִּׁיג מַתָּנוֹת הָרוּחַ " (ה1 לקורинתיים 14:1). בהעדר כל הוכחה כתובה שאלוהים ביטל אותן, עלינו להניח כי הוא מתכוון להשאיר את המתנות בהישג יד עד שהקהילה תשלים את משימתה, והמשיח יחזור. כל עוד הקהילה מכינה את העולם עבור ביאתו השנייה של המשיח, ה' לא יעזוב את חברי הקהילה ללא עזרה בביצוע משימתם. יש לזכור כי מתנות אלה אינן משמשות תחליף לכתבי הקודש, אלא הן מהוות התגשמות של הבטחה מקראית והיא לצייד את המאמינים בכלים לצורך בניית הקהילה והכנת העולם לחזרת המשיח.

קראו אפסוס 4:11-13. שימו לב במיוחד לנאמר בפס' 13: " עַד כִּי־נִגִּיעַ כָּלֵנוּ לְאַחָדוּת הָאֱמוּנָה וְדַעַת בְּן־הָאֱלֹהִים כְּאִישׁ אֶחָד שֶׁלֵּם לְשִׁעוֹר קִזְמַת מְלֹא הַמָּשִׁיחַ". מה זה אומר לנו על הצורך העכשוי בקהילה למתנות הרוח?

רוח הקודש ומתנת ההבחנה

קראו 1 לקוריתים 12:10, 29:14 ו1 ליוחנן 3:1-4. מדוע למתנת ההבחנה יש חשיבות כה רבה?

אמנם לקהילה יש מתנות רוחניות אמיתיות, כתבי הקודש מזהירים אותנו לא להאמין לכל רוח, אלא לבחון את התאמתה לכתוב, את העקביות שלה, והאם היא מרוממת את ישוע כאדונינו. יש צורך להבחין בין רוחות, מכיוון שלא כל המתיימר לבוא מאלוהים הוא באמת מאלוהים. אנו מזהירים, מאחר כי ישנם כוחות אפלים המבקשים להטעות את הקהילה, וכי יש גירסאות שטניות של מתנות רוח המקוריות, כגון תורת שווא, נבואת שקר, חזיונות שקריים, דוברי לשונות מזויפים, כוחות ריפוי נסתרים, אותות ומופתי שווא, וכולי.

חלק מהאנשים המאמינים בקיום מתנות רוחניות בימינו שמים דגש מיוחד על חלק מהמתנות הרוחניות ונותנים חשיבות לא מוצדקת לנוכחות של אותות ומופתיים מיוחדים. מעניין כי ב1 לקוריתים 12:10, שאול מונה את מתנת ההבחנה מיד לאחר שהזכיר את מתנת עשיית הניסים ומתנת הנבואה, ולפני מתנת הלשונות.

על מנת לשמר בקהילה רוח של אמת ואחדות, וכדי להגן על חבריה מהליכה אחר נביאי שקר או להיות מושפעים על ידי אותות ומופתי שווא, אלוהים נותן לקהילה את מתנת ההבחנה. ביצוע הערכה נאותה מצריך בשלות רוחנית, ידע, נאמנות לדבר אלוהים, אמונה ומעשים שהינם בהתאם לכך. הבסיס לכל ההבחנה הוא דבר אלוהים. רק באמצעות השוואה לכתבי הקודש נוכל לדעת בוודאות האם מה שאנו שומעים או רואים הינו באמת מאלוהים.

"אדם המעמיד במבחן את עבודת הנסים ימצא כי שטן יכול, באמצעות מקסמי שוא ורמאות לסוגיהן, לבצע מופתים הנראים כניסים אמיתיים... הבה לא נאפשר שהימים יעברו והזדמנויות יקרות של דרישת ה' בכל הלב, הנפש והנשמה יתפספסו. אחרת, אנו עשויים למצוא את עצמינו מאמינים לנסים ונפלאות שיחולל השטן באחרית הימים. דברים מוזרים רבים יתרחשו, אך אנו חייבים לחשוב אותם כהטעיות של אבי השקר... אנשים תחת השפעת רוחות רעות יחוללו ניסים"(אלן ג' וייט. Selected Messages, vol. 2, pp. 52, 53).

נקודות למחשבה

קראו את ספרה של אלן ג' וייט, העימות הגדול עמ' 511-517, 593-602.

ישנם השואלים "מדוע איננו רואים את אותו סוג של נסים, כגון נסי ריפוי, היום, כפי שנראו בימי המקרא?" ראשית, אנו אכן שומעים סיפורים על ניסים בימינו ואין ספק כי כמה וכמה אנשים היו עדים לכך ממקור ראשון. שנית, כאשר קוראים בכתבי הקודש, יכול להיווצר רושם כי ניסים קרו תמיד וכל הזמן. אך אנו מקבלים רושם כזה מפני שרוח הקודש נתנה השראה למחברים לכתוב על אירועים שהיו מכריעים בגיבוש הקהילה הראשונה, ואירועים אלה לעתים תכופות כללו נסים. אנו מדמיינים כיצד האירועים של פעם חוזרים ומתרחשים באותו אופן כיום: אנשים לומדים את דבר אלוהים ולאחר מכן מגיבים לעבודת רוח הקודש. אלן ג' וייט כתבה: "הדרך שבה ישוע פעל הייתה לשאת את דבר האל, ולהקל בסבל על ידי עבודה מופלאה של ריפוי. אבל ניתנה לי הוראה כי כעת איננו יכולים לעבוד בדרך זו, מהסיבה ששטן יפעיל את כוחו על ידי ניסים. היום, עבד אלוהים אינו יכול לפעול באמצעות נסים, מאחר כי מקרי ריפוי מזויפים, בטענה שהם ממוצא אלוהי, יקבלו חיזוק מכך. מסיבה זו ה' פיתח דרך שבה בני עמו ימשיכו בריפוי פיזי בשילוב הוראת דברו. יש להקים בתי מרפא, ולהעסיק במוסדות אלו עובדים אשר ישאו קדימה עבודה רפואית אמתית בשליחות הבשורה. כך, אלו הבאים אל בתי המרפא לטיפול יהיו תחת השפעה והגנה אלוהית " (אלן ג' וייט, Selected Messages, book 2, p. 54).

שאלות לדיון:

- מה ההבדל בין פרי הרוח ומתנות הרוח?
 - כיצד ההבנה כי המתנות ניתנות לנו על ידי אלוהים אוהב וחכם, יכולה לעזור לנו להעריך את המתנות השונות בקהילתנו?
 - מדוע ריפוי נפלא וניסים עצמם אינם מדריך בטוח מספיק לקביעת האמת? במה אנו זקוקים בנוסף להם?
 - "כִּי עַל־פִּי הַחֶסֶד הִנָּתַן לִי אִמְרָאֲנִי לְכָל־אִישׁ בְּכֶם לְבַלְתִּי רוּם לִבְבוֹ לְמַעַלָּה מִן־הָרְאוּי כִּי אִם־יְהִי צָנוּעַ בְּמַחֲשָׁבוֹתָיו כְּמַדַּת הָאֱמוּנָה אֲשֶׁר־חָלַק לוֹ הָאֱלֹהִים"(רומים 12:3).
- מהי ההוכחה המכריעה שניתנת לנו כאן? עד כמה "למעלה" אנו צריכים לחשוב על עצמנו?

שיעור מספר 9
25 פברואר – 3 מרץ

רוח הקודש והקהילה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: אפסים 1:22,23;
1ה לקורינתים 12:13; רומים 6:3-7; מעשי השליחים 17:11; אפסים 4:5,6;
מעשי השליחים 2:4-11;

פסוק לשינון: "וְשָׁקְדוּ לְשֹׁמֵר אֶת־אֲחֻדוֹת הָרוּחַ בְּאַגְדַּת הַשְּׁלוֹם: גּוֹף אֶחָד וְרוּחַ אֶחָד כָּאֲשֶׁר גַּם־נִקְרָאתָם בְּתַקּוֹת מִשְׁמֵרְתְּכֶם הָאֶחָת: אֲדוֹן אֶחָד אֱמוּנָה אֶחָת טְבִילָה אֶחָת:" (אפסים 4:3-5)

לפעמים אנו חושבים על עבודת רוח הקודש רק ברמת הפרט. אך עבודה עם אנשים בודדים היא הבסיס של קהילה רוחנית. שהרי בסופו של דבר, רוח הקודש אחראית על קיומה של קהילת ישוע.

לעתים קרובות אנו מתפתים לחשוב כי הקהילה קיימת ומתפתחת הודות לפעילות הבישור השונה שלנו. ובכן, אלוהים רוצה להשיג את המטרות המפוארות שלו עבור קהילתו, ולעשות זאת בעזרתנו. אך הסיבה האמיתית לקיום הקהילה טמונה לא במה שאנו עושים, ואין זוהי תוצאה של ארגון והתנהלות יעילים שלנו, על אף כי חשיבותם רבה מאוד. הקהילה קיימת עקב מה שאלוהים כבר עשה וממשיך לעשות עבורנו באמצעות רוח הקודש. זוהי רוח הקודש אשר יוצרת קהילה רוחנית ומלאת אחווה. המקרא בהשראת הרוח הוא הבסיס לאחדות התאולוגית של הקהילה. לולא העבודה של הרוח, הקהילה לא הייתה קיימת ולא הייתה יכולה להמשיך ולמלא את משימתה.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-4 במרץ.

רוח הקודש מאחדת אותנו עם המשיח

רוח הקודש מאחדת אותנו באמצעות דרכים מגוונות. לא היינו קיימים כקהילה אם רוח הקודש לא הייתה מאחדת אותנו בראשונה עם המשיח עצמו. משיח הוא ראש הקהילה (ראה אפסים 1:22,23 ; 5:23). אחדות עם המשיח היא הבסיס לברכות הגאולה, מאחר כי כל מה שיש לנו באלוהים – בא ממנו. האימוץ שלנו כבנים ובנות של האלוהים, ההצדקה שלנו, קידוש חיינו, חיים בהם החטא מובס, והאדרה הסופית שלנו, כל אלה מתקבלים דרך האיחוד שלנו עם המשיח. לפיכך, הוא חייב להיות הבסיס להתנסות הרוחנית שלנו במלואה.

קראו אפסים 2:18,20-22 ו1:20,21 לפטרוס 2:6,7. מה אנו קוראים כאן על תפקידי ישוע ורוח הקודש בהיווצרות הקהילה?

רוח הקודש מעניקה לנו גישה לאלוהים האב. ישוע הוא סלע, הבסיס של גאולתנו, והאחד שעליו מורכבים כל שאר חלקי המערכת. עבודת רוח הקודש עם הפרט מובילה להיווצרות חברה עם אמונה מסוימת: הקהילה. לאחר שחווינו את כוח הישועה דרך אמונה בישוע המשיח ואת אהבת ה' ברמה האישית, בקהילה נוצרת אחווה נעימה של רוח הקודש (2 לקורינתים 13:14). כל מאמין הוא כמו אבן בניין, וביחד אנו מרכיבים בניין רוחני שלם (אפסים 2:22). אנו, בתור אנשים ההולכים בעקבות ישוע, צריכים להיות להוטים לשמור על אחדות הרוח ועל השלווה (אפסים 4:3). אנו מחוייבים לשאוף לכך בכל דרך אפשרית, מבלי להתפשר.

קראו קולוסים 3:12-14. אילו דוגמאות קיימות לתכונות אלה וכיצד הן יכולות לתרום לאחדות הקהילה? מה הופך את התכונות הללו למכריעות באחדות הקהילה?

רוח הקודש מאחדת אותנו דרך טבילה

קראו 11 לקורинתיים 12:13. כיצד הטבילה מחברת אותנו למשיח ולרוח הקודש?

רוח הקודש היא זו אשר מאחדת אותנו לגוף אחד של מאמינים. הכניסה הרשמית לממלכה הרוחנית של המשיח ניתנת באמצעות טבילה. אנו נטבילים אל תוך גוף קהילה מסויים. לכן, לטבילה יש מימד חברתי מובהק והשלכות קהילתיות חשובות. כתלמידיו של ישוע, איננו יכולים לחיות לבדנו. כולנו זקוקים לתמיכה, עידוד, לעזרה של האחרים. ועל אחת כמה וכמה איננו מסוגלים לבצע את משימתו של אלוהים בעצמינו. זו הסיבה לכך שאלוהים יצר את הקהילה. ללכת אחרי ישוע, פירשו ללכת אחריו לצד מאמינים אחרים.

קראו רומים 7-6:3. מה מסמלת הטבילה המקראית?

באמצעות טבילה אנו נקברים עם ישוע המשיח, וקמים לתחייה לחיים חדשים באחוה עם אדונו. כך אנו מסמלים השמת קץ לחיים הישנים וזהו הווידוי הפומבי של קבלת ישוע בתור המושיע שלנו.

"הטבילה היא הויתור החגיגי ביותר על העולם הגשמי. הפרט מיועד למות בעקבות חיים השרויים בחטא. המים מכסים את אותו המועמד, ובנוכחות היקום כולו הערבות ההדדית נעשית. בשם האב, הבן ורוח הקודש, האדם מונח בקבר המימי שלו, נקבר עם המשיח בטבילה, והוקם מן המים לחיים חדשים של נאמנות לאלוהים."

(Ellen G. White Comments, The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1074)

הטבילה היא צעד חיובי אותו חייב לעשות כל המעוניין לחסות תחת סמכותם של האב, הבן ורוח הקודש. ברית באמצעות טבילה כוללת מחוייבות הדדית. המאמין מבטיח להיות נאמן לה' ולמצוותיו, וה' מבטיח לנו את עזרתו בכל פעם שנזדקק לה.

האם כבר קבלתם החלטה להטבל? אם לא, מה מפריע לכם לעקוב אחר ישוע על ידי

טבילה? אם כבר נטבלתם במים, כיצד ברית זו השפיעה על הליך יחסיכם עם ישוע?

רוח הקודש מאחדת את הקהילה באמצעות דבר אדוני

קראו מעשי השליחים 17:11 ויוחנן 5:39,46,47; 8:31,32; מהו סימן ההיכר של תלמידי ישוע אמיתיים? מדוע כתבי הקודש הכרחיים לנו בדרכינו בעקבות ישוע?

האמצעי העיקרי שבאמצעותו רוח הקודש מאחדת אותנו עם המשיח הוא דבר אלוהים. כתבי הקודש הם מקור מהימן להכרת ישוע המשיח ורצון ה'. לכן חשוב מאוד כי נקרא בכתובים ונשנן את תוכנם. זהו המקור הסמכותי אשר מסייע לנו לבצע הבחנה נבונה בין אמת ומשגה. שאל משבח את יהודי בראה על היותם אצילי-רוח (מעשי השליחים 17:11), מכיוון שהם חקרו את הכתובים בחריצות על מנת לברר את נכונו הדברים ששמעו.

כל התחדשות רוחנית שהיא, בין אם השפעותיה עלינו הן ברמת הפרט או ברמת הקהילה כולה, חייבת להתבסס על הכתוב. כתבי הקודש ואהבת ישוע הם הבסיס שעליו בנויה אמונתנו וזהו הקשר שמאחד אותנו.

קראו יוחנן 17:17-21. כאן ישוע מדבר על אחדות כסימן ההיכר של החניכות המשיחית. על פי יוחנן 17:17, מהו הבסיס לאחדות זו?

דבר אלוהים הוא אמת לאמיתה (יוחנן 17:17, תהלים 119:160). אחדות הקהילה היא התוצאה של עבודת רוח הקודש באמצעות הכתוב בדבר ה'. רוח הקודש לעולם לא תגרום לנו לפקפק ולבקר את הכתוב, או תמנע מאיתנו אפשרות ללכת לפי הוראות המקרא. נהפוך הוא, היא גורמת לנו להעריך את הסמכות האלוהית של כתבי הקודש. המקרא הוא יסוד לאחדות תאולוגית של הקהילה בכל רחבי העולם. אם אמונתנו באמיתיות של כתבי הקודש תיחלש או תיפסק, אחדות קהילתנו תיהרס. כמה זמן אתם מבלים מול ספר כתבי הקודש? ויותר חשוב, כיצד אתם יכולים ללמוד להיכנע לכתוב בו?

רוח הקודש מאחדת את הקהילה באמצעות אמונה ועקרונות האמונה

"אֲדוֹן אֶחָד אֱמוּנָה אַחַת טְבִילָה אַחַת. אֵל וְאֵב אֶחָד לְכָל שֶׁהוּא עַל־כָּל וְאֶת־כָּל וּבִתְוֹךְ כָּל" (אפסים 4: 5, 6). מה שאול אומר לנו בפסוק זה על אחדות ומהיכן שהיא מגיעה? אחדות באמונה ובעקרונות האמונה מושגת רק על ידי נאמנות לדבר אלוהים. אדוני, אשר היה אתמול, הווה היום, ויהיה לנצח, יוצר קשר רוחני עם כל מאמין. אותה לידה חדשה שנוצרה על ידי רוח הקודש, אותו הציות לדבר אלוהים המופעל על ידי רוח הקודש, מובילים לאחדות אמונה ומתעלים מעל כל ההבדלים האנושיים והתרבותיים. למרות שאנו נקראים לציית לכתבי הקודש ולעשות כל שביכולתנו כדי לשמור על שלום עם כולם (רומים 12: 18), בסופו של דבר איננו יכולים להביא לאחדות תאולוגית בכוחות עצמנו. מאחר שאחדות זו אינה מושגת בעיקר על ידי עבודתנו, אלא זוהי מתנת רוח הקודש, אשר פועלת על כל מאמין בנפרד ורק אחר כך על הקהילה כקבוצה. התשתית התאולוגית של אחדות זו היא דבר אלוהים. כל פנייה אל הרוח ללא ביסוסה על הכתוב יכולה להוביל לעקרונות אמונה ושיטות עבודה חשודות. במקביל, כל פנייה אל הכתוב בדבר אלוהים ללא רוח הקודש תייבש אותו ותגרע מן התועלת שלו. רק בעזרת נאמנות מרנינה לדבר ה' נוכל לראות אחדות בתוך הקהילה שלנו. אם לא תהיה אחדות בעקרונות האמונה, לא תהיה אחדות בשליחות שלנו. "יש לנו אדון אחד, אמונה אחת, טבילה אחת. הבשורה על ישוע נועדה להגיע לכל המעמדות, לכל העמים, לכל השפות והאנשים. השפעת הבשורה תהא לאחדות באחוה אחת גדולה. יש לנו דגם אחד בלבד אותו אנו צריכים לחקות בעיצוב האופי, כך שלכולנו תהיה אותה תבנית של ישוע; נהיה בהרמוניה מושלמת; לאומים יתמזגו זה עם זה בישוע המשיח, באותה תודעה, באותו נפש ורוח, ידברו את אותם דברים, ובלב אחד יהללו את אלוהים".

(Ellen G. White, Our High Calling, p. 171)

התבוננו בהצהרתה של אלן וייט. בלי לשים לב למה שאחרים עושים, רק אתם עם עצמכם, שאלו: מה אני יכול לעשות בכדי לעזור בהגשמת מטרה נפלאה זו של אחדות?

רוח הקודש מאחדת את הקהילה באמצעות שליחות ועבודת האל

קראו מעשי השליחים 2:4-11,16-21. מה קרה כתוצאה מצליחת רוח הקודש על השליחים?

רוח הקודש הייתה אחראית להישג הבישור המרשים ביותר נכון לאותה נקודה בהיסטוריה. אלוהים יכול לעשות יותר על ידי קבוצה קטנה של אנשים המגובשים במסירותם אליו, מאשר על ידי קבוצה גדולה של אנשים המפולגים בנאמנותם. אך אלוהים יכול לעשות עוד יותר אם כולנו מקדישים לו את חיינו ואת האנרגיות שלנו, הכישרונות והמשאבים שלנו. הקהילה הראשונה בברית החדשה גדלה עקב האחדות והשותפות בחיים ובמשימתם של המאמינים. קבוצת מאמינים זעירה התפתחה לאגודה חזקה והפכה לכלי יעיל אשר הגיע לאנשים מתרבויות ושפות שונות. הם היו מאוחדים והכריזו על "גדולות האלוהים" (מעשי השליחים 2:11). אותם האלוהים שהיה פעיל בתקופת הברית החדשה יהיה פעיל גם לפני שובו באחרית הימים.

קרא מעשי השליחים 2:42-47. באילו דברים נוספים המאמינים הראשונים היו מאוחדים?

שליחות חג השבועות הייתה מלווה במספר גורמים אחרים שבהם הקהילה נשארה מאוחדת. הם היו מאוחדים בלימוד התנ"ך והתמסרו במלואם להוראת השליחים (מעשי השליחים 2:42). הם היו מאוחדים באחוה ובבציעת הלחם, ייתכן כי זהו רמז לעבודת קודש משותפת (מעשי השליחים 2:42). הם היו מאוחדים בתפילה (מעשי השליחים 2:42) ובהלל את אלוהים (מעשי השליחים 02:47). הם התחלקו בחופשיות ברכושם והיו משתפים אחרים בכל אשר היה להם, כל אדם על פי צורכו (מעשי השליחים 2:44,45).

למידה משותפת של כתבי הקודש תגרום לרצון לחלוק את הבשורות הטובות עם אחרים ולעזור להם בדרכים מעשיות. רוח הקודש תפקח את עינינו לצרכי הסובבים אותנו.

אילו פעילויות בקהילה המקומית שלכם עוזרות לחשוף ולפתח את אחדות הקהילה? מה עוד ביכולתכם לעשות?

נקודות למחשבה

"זו העבודה שבה אנו צריכים להיות מעורבים. במקום לחיות בציפייה מיוחדת של התרגשות, אנו בחוכמה יכולים לשפר את ההזדמנויות הנוכחיות, ולעשות את אשר חייב להיעשות כדי שכמה יותר נפשות ינצלו. במקום למצות את יכולת מוחינו בסברות בנוגע לזמנים ומועדים אשר ה' פיקד תחת כוחו וחסך מהאנשים, אנו צריכים להכניע עצמנו לשליטה של רוח הקודש, לעשות את חובותינו הנוכחיים, לתת את לחם החיים לנשמות אשר הולכות וגוועות אחר האמת" (אלן ג' וייט, Selected Messages, book 1, p. 186). "כל אדם שואף להפוך לגורם משפיע, ולא רואה כי כניעה לאלוהים היא הביטחון היחיד הקיים לכל נפש. החסד של ה' הפועל על לבבות אדם יוביל לאחדות שטרם קיימת, כך שכל הנטמעים במשיח יהיו בהרמוניה אחד עם השני. רוח הקודש תיצור אחדות." (אלן ג' וייט, Selected Messages, book 3 3, pp. 20, 21).

שאלות לדיון:

- למה כוונתה של אלן וייט בדבריה " כל אדם שואף להפוך לגורם משפיע"? מדוע נטייה טבעית שכזו קיימת אצל כל אחד מאיתנו, מה בידינו לעשות כדי להילחם בנטייה זו בחיינו? (רא גם פיליפים 2:3,4)
- יש הטוענים כי הדבר שבאמת יאחד אותנו הוא שליחות, ולא עקרון אמונה. למעשה, הם טוענים כי עקרון אמונה נוטה להפריד בין אנשים. אך מדוע לא ייתכן מצב של אחדות בשליחות יחד ומחלוקת בעקרונות אמונה בו זמנית? מדוע אמונה משותפת היא גורם רב עוצמתי כל כך עבור שליחות מאוחדת ויעילה?
- כמה מקום יש להבדלים תאולוגיים? מעט מאוד אנשים מבינים אמת באותו אופן בדיוק. כיצד אנו יכולים, בעת ובעונה אחת, להיות מאוחדים בתוך הקהילה ולאפשר הבדלים קלים כי יקומו? כיצד אנשים בקהילה המקומית שלך מתמודדים עם הבדלי הבנה ועדיין שומרים על אחדות?
- כיצד כתבי הקודש יכולים להוות כלי שיביא לאחדות? איזה יחס נדרש מאיתנו כלפי לימוד דבר אלוהים על מנת שנוכל להיות מאוחדים כקהילה בשליחות ובאמונה?

רוח הקודש, הדבר והתפילה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יוחנן 15:7, מתי 7:7, תהילים 66:18, יעקוב 8-6:1, 1 יוחנן 5:14, מעשי השליחים 2:38.

פסוק לשינון: "וְכֵן גַּם הָרוּחַ עֹזֶרֶת לָנוּ בְּחִלְשֹׁתֵינוּ, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים לְהִתְפַּלֵּל כְּרָאוּי. וְאוֹלָם הָרוּחַ עֲצָמָה מִפְּגִיעָה בְּעֲדָנוּ בְּאַנְחוֹת עֲמָקוֹת מַמְלִים. וְהַבּוֹחִן לְבָבוֹת יוֹדֵעַ אֶת מַחְשְׁבוֹת הָרוּחַ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִפְּגִיעָה בְּעַד הַקְדּוּשִׁים בְּהִתְאַם לְרָצוֹן אֱלֹהִים." רומים 8:26,27

הרוחניות האמיתית והתפילה הולכים יד ביד. הרוחניות האמיתית אינה יכולה להתקיים ללא תפילה נמרצת. מיד לאחר הצורך בחזרה בתשובה, אנו זקוקים לתחיית חיי התפילה שלנו. הבשורה הטובה היא שבזמן תפילתנו איננו נשארים ללא עזרתו של רוח הקודש. התפילות מקרבות אותנו לאלוהים; הן מביאות אותנו לתוך נוכחותו. תפילה מתוך האמונה מאפשרת לנו לחיות בהתאם לשפע הברכות של אלוהים. חיינו משתנים לחלוטין כאשר אנו מחזיקים בהבטחותיו של אלוהים בדברו. אלוהים יכול לספק לנו הרבה מעבר לצרכינו (פיליפים 4:19). התפילה האמיתית ורוחניות אוטנטית תמיד ממקמות את אלוהים במרכז, ושתייהן מקורן בדברו הכתוב.

איננו יכולים לבסס את חיינו הרוחניים על יסוד רעוע של ניסיון ורגשות סובייקטיביים, ללא התמקדות בתפילות בשיטות הרהורים עמוקים. יתר על כן, הרוחניות שלנו אמורה להיות מודרכת על ידי כתבי הקודש וללכת בעקבות רצונו של אלוהים כפי שדברו מגלה לנו. ורוח הקודש היא זאת שמעוררת בנו את הרצון להמצא בנוכחותו של אלוהים בעת התפילה ולתמוך אחד בשני בעת התחנונים.

תפילות שנעימות לאלוהים

תפילות רבות מספור לובשות גלימה יפה, למרות שמניעיהן מוטלים בספק. אנו יכולים להתפלל על כך שמישהו ישאר בחיים מפני שאיננו רוצים לחיות בבדידות. אנו יכולים להתפלל על הצלחה בעבודת האלוהים מכיוון שאנו לוקחים חלק חשוב בה. אנחנו יכולים להתפלל על חזרה בתשובה של אדם מסוים מפני שחינו יהפכו לקלים יותר. לעיתים קרובות תפילותינו מתרכזות יותר במה שאנחנו רוצים ולא במה שאלוהים רוצה. תפילות ריצוי לאלוהים הינן בעלות אופי שונה.

קראו יוחנן 15:7. מדוע חשוב כל כך עבור תפילותינו שנשכון בישוע ושדברו ישכון בנו? כיצד ישתנה מיקוד תפילותינו במידה ולא נשכון בישוע?

לחפש קודם כל את אלוהים ולהינות מנוכחותו חשוב הרבה יותר מכל הדברים שהוא יכול להעניק לנו. אם אלוהים נוכח בחיינו, אנו נרצה לעשות את מה שהוא חפץ; מחשבותיו יעצבו את רצונותינו. בעת שאלוהים הופך למרכז תפילותינו, אנו מתחילים להתפלל מנקודת מבטו. אנחנו נראה את כל חיינו דרך עיניו. פרספקטיבה שכזאת מרוממת את התפילה.

אלוהים מעוניין בנו עמוקות. הוא חפץ לקחת חלק בכל הבטי חיינו: בדאגתנו, בפחדנו, במשאלות ליבנו, בתקוותינו, ברצונותינו, בהצלחותינו, בשמחתנו ובנפילותינו – בהכל. אנחנו יכולים לדבר עימו על כל אותם הדברים כמו עם חבר הכי טוב. ולראות את הכל בעיניו.

התפילה אינה משנה את אלוהים, היא משנה אותנו, בגלל שאנחנו באים אל תוך נוכחותו המשנה של אלוהים.

"כשאנו מתפללים, אנו פותחים את ליבנו לאלוהים; אנו שופכים את ליבנו בפניו כשם שאנו נוהגים עם חבר. לא שהדבר נחוץ כדי לידע את אלוהים על מצבנו, אלא כדי לאפשר לנו לקבל אותו. תפילה אינה מורידה את אלוהים אלינו, אלא מרוממת אותנו אליו." אלן ג' וייט, הדרך אל המשיח, עמ' 79.

איזה ציטוט עוצמתי! הוא מתייחס להיבטים חשובים ביותר של פעילות התפילה בנו ולמענינו. התפילה עצמה הופכת אותנו לפתוחים יותר לקבלת החסד, הכוח ונוכחותו של האל בחיינו. האם חוויתם כבר את הממשות של כוח התפילה המקרב אותנו לאלוהים? **תחשבו על חיי התפילה שלכם: זאת אומרת, על מה הנכם מתפללים, מתי הנכם מתפללים, מדוע הנכם מתפללים וכד'. מה ההשלכות של כל אלו על מצבכם הרוחני ועל יחסיכם על אלוהים? אילו שינויים הנכם נדרשים לעשות?**

בסיסה של התפילה המקראית: שאלו את אלוהים

קראו מתי 7:7. בטרם אנו מקבלים דבר מאת אדוני, עלינו לבקשו הדבר. מדוע בקשתינו חשובה כל כך, הרי שהוא כל-יודע?

בקשתינו מגלה את רצונינו ומבטאת את ביטחונינו באלוהים. דרך התפילה אנו מתקרבים אל אותו אחד, שממנו אנו מקבלים את התמיכה והסיוע. כאשר אנו מבקשים משהו מאת אדוני, אנחנו גם נותנים לו סמכות להתערב בעדינו באופן רשמי. אלוהים רוצה שנבקש ממנו. הוא חפץ שנביא לפניו את כל משאלותינו. אם לא נשאל ממנו, לא נקבל את המתנות שהוא מבטיח לנו. ישוע אמר: "וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, בְּקִשׁוּ וְיִנָּתֵן לָכֶם, חֲפָשׁוּ וְתִמְצְאוּ, דַּפְקוּ וְיִפָּתַח לָכֶם. כִּי כֹל הַמְּבַקֵּשׁ מִקְבֵּל, וְהַמְּחַפֵּשׁ מוֹצֵא, וְהַמְּדַפֵּק יִפָּתַח לוֹ." (לוקס 9:11)

קראו מרקוס 11:24, 1 יוחנן 5:14,15 ותהילים 66:18. מדוע לא קיימת בקשה גדולה מדי עבור אלוהים? מדוע טוב לדעת כי אלוהים הוא נדיב, ואוהב להעניק לנו שפע של דברים? מהו התנאי המקדים לכך שאלוהים יענה לתפילתינו?

אנחנו באמת יכולים לבקש הכל מאת אלוהים. אין בקשה קטנה מדי או לא חשובה עבורו. אין בקשה שהיא גדולה מדי עבור האלוהים. דרך האמונה אנחנו יכולים להישען על כל הבטחות כתבי הקודש ולקבל את המתנה המובטחת מידיה בהתאם לרצונו (2 קורינתים 1:20).

אך עדיין ישנם מספר תנאים אשר עלינו למלא על מנת לקבל את מה שאנו מבקשים. אם רצוננו אינו נכנע כליל תחת סמכותו של אלוהים, ואילו בקשתינו משקפות רק את רצונותינו האנוכיים והחוטאים, אלוהים לא יענה לתפילותינו (ראה ישעיה 59:1,2). התנאי החשוב ביותר להגשמת תפילותינו הוא להכניע את רצוננו לרצונו של אלוהים ולשמוע בקולו. "כל מתנותיו של אלוהים מובטחות לנו בתנאי שנחיה חיי ציות לדבריו" (Ellen G. White, Christ's Object Lessons, p. 145).

מכיוון שאנו יודעים כי אלוהים הוא נדיב אנו יכולים לבוא אליו מלאי אומץ. "אלוהים אינו יכול להיות מהולל על ידי תחינות אנוכיות אשר רק מראות ששום דבר אינו מצופה מאתנו בתמורה. הוא חפץ שכל מאמין יתקרב אל כסא החסד ברצינות וביטחה" (Ellen G. White, Signs of the Times, Aug. 7, 1901).

בסיסה של התפילה המקראית: האמונה

קראו מרקוס 11:24. למעט הבקשה, אלו היבטים נוספים מזכיר ישוע בהקשר התפילה?

הבקשה לכשעצמה אינה מספיקה. יש היבט נוסף חשוב אשר אמור להימצא בתפילותינו: אמונה. באגרת אל העברים נכתב: "וְכָלִי אֱמוּנָה אֵי אֶפְשָׁר לְהִיטֵל כְּצוֹי לְאֱלֹהִים" (עברים 11:6). כאשר אנו כורעים על ברכינו בפני האלוהים ופותחים את כתי הקודש וחוזים באחת מתוך שלושת אלפים ההבטחות של אלוהים ואז פונים אליו בתמימות הילד, לקיים את הבטחתו, עלינו להאמין שהוא יעשה עבורינו את הטוב ביותר ברגע נתון.

קראו באגרת יעקב 1:6-8. באיזה אופן מתארים הפסוקים הבאים אדם, אשר חסר אמונה? מדוע אמונה היא תנאי מקדים לקבלת המתנה המובטחת?

בעת שאנו מתקרבים אל אלוהים, עלינו להאמין שהוא קיים ושהוא נותן גמול לדורשיו. תפילה יעילה אמורה להיות מלווה לא רק באמונה שאלוהים יכול לענות, אלא שהוא יעשה הכל בהתאם לרצונו.

במקרא, האמונה קשורה באופן תמידי לאמון. אנחנו יכולים לבטוח במישו רק אם אנו יודעים שהאדם הזה ראוי לאמון. כאשר אנו מתלבטים האם אלוהים ימלא את הבטחתו, אנו מהססים ואיננו יכולים לצפות שנקבל ממנו משהו. להאמין - פירושו לבטוח בכל מילה ומילה שלו. זאת אומרת, שאנו מאמינים באלוהים והבטחותיו, אפילו כאשר הרגשות שלנו אומרים לנו אחרת. "הָאֱמוּנָה הִיא בְּטָחוֹן בְּמַעֲשֵׂי הַדְּבָרִים הַמְקֻיָּם, הַזִּכְחַת דְּבָרִים שְׁאֵינָם נִרְאִים." (עברים 11:1). האמונה נצמדת אל הבטחות האלוהים, מפני שאנו מאמינים במה שהוא אמר (עברים 11:11). האמונה יודעת "שְׁחָלִילָה לְאֱלֹהִים לְשֹׁקֵר" (עברים 6:18). אלוהים הוא תמיד אותו דבר: היום, אתמול ולעולמים (עברים 13:8). האמונה יודעת שלא קיים דבר שהוא בלתי אפשרי עבור אלוהים (לוקס 1:37).

האמונה פותחת את הדלת לבית האוצר השמימי. דרך רוח הקודש, אלוהים מוביל את לבבות האנשים לבטוח בדבר אלוהים, ודרך האמונה תפילותינו הופכות לכל יכולות. **מה מסייע לכם בחיזוק אמונתכם? אילו היבטים תורמים לביטחונכם בישוע בכך שהוא יהיה מסוגל לעזור לכם בשעת המצוקה?**

בסיסה של התפילה המקראית: הצהרה על הבטחות האלוהים

כל אמונה תהיה חסרת תועלת אילו לא נצהיר את אותם הדברים עליהם התפללנו.
קראו 1 יוחנן 5:14,15. מדוע אנו יכולים להיות בטוחים שאלוהים שומע אותנו ושאלנו
מקבלים ממנו את שביקשנו?

ההיבט השלישי של התפילה המקראית היא קבלה. לאחר שאנו מביאים את רצוננו בפני אלוהים ומאמינים בהבטחותיו, עלינו להביע בפומבי הבטחות אלו. כיצד? אנו מביעים את הבטחותינו של אלוהים על ידי כך שאנו מודים לו על מה שקיבלנו. ובכך ההבטחות הללו מיושמות על לבנו. אלן וייט אמרה ש"כל מתנה שהוא הבטיח עלינו לבקש; לאחר מכן עלינו להאמין שאנו נקבל אותה ובסוף עלינו להודות לאלוהים על כך שכבר קיבלנו אותה" (Ellen G. White, Education, p. 258).

בלוקס 11:8 ישוע משווה את דבר האלוהים לזרע. כפי שהזרע מכיל את כל עץ התפוח, הבטחותיו של אלוהים מכילות את מתנתו. כאשר אנו מצהירים את ההבטחה ומודים לאלוהים עליה, אנחנו כבר בעצם מחזיקים במתנה שהוא הבטיח. אנו מקבלים את המתנה המובטחת באמונה לפני שאנו מרגישים או רואים אותה.

אנו יכולים לראות דוגמא טובה לתפילה כזאת בחייו של ישוע בעת תחייתו של אלעזר חברו הטוב. ישוע ידע את רצון האלוהים במצב הזה במדויק. ביוחנן 1:11 כתוב שהוא שאף למלא את רצון האלוהים ושהוא היה ממושמע. ביוחנן 41-39:11 אנו קוראים שישוע הודה לאביו בטרם הקים לתחייה את אלעזר, למרות שהוא עדיין היה בקברו. כאשר ישוע הודה לאלוהים, הוא זכה להתממשות המבוקש. בתור ילדי האלוהים, אנו יכולים להישען על הבטחותיו, ולא על הסבריו. למרות שאיננו יכולים להסביר את הכל, אנחנו יכולים לבטוח בהבטחותיו.

"אלוהים אומר 'וּקְרָאֵנִי בְּיוֹם צָרָה אֶחְלָצֶךָ וְתַכְבְּדֵנִי' תהילים 50:15. הוא מזמין אותנו להפקיד את כל המבוכות והצרכים שלנו לידי, ולחכות לסיוע האלוהי. הוא מצווה עלינו להתמיד בתפילה. בשעה שיבואו עלינו הקשיים, עלינו לשאת את תחנונינו הכנים והרציניים ביותר. דרך תחנונינו אנו מעידים על בטחונינו החזק באלוהים. הצורך שלנו גורם לנו להתפלל ברצינות, ואבינו שבשמים ישמע את תחנונינו." (Ellen G. White, Christ's Object Lessons, p. 172).

מדוע חשוב כל כך להביא הכל בידי האלוהים בתפילה?

תפילה למען רוח הקודש

קראו אפסים 3:16 ומעשי השליחים 2:38. מה אומרים הפסוקים הבאים על קבלתה של רוח הקודש לחיינו?

ישנם דברים רבים שאנו יכולים להתפלל עליהם, אף ישנו צורך רב ביותר בדבר אחד בייחוד בזמנים קשים אלו: זוהי מתנת רוח הקודש. זוהי המתנה הגדולה ביותר שישוע יכול להעניק לנו. אלוהים לא יכול היה לתת משהו כביר יותר לאנשיו מאשר רוח הקודש. שום דבר אינו יכול להתווסף למתנה הזאת (הרי מה אפשר להוסיף לקדוש ברוך הוא בעצמו?). דרכו ודרך פעולתו בחיינו, כל צרכינו באים על סיפוקם. ברכת רוח הקודש מביאה עימה בדרך את כל שאר הברכות.

למרות זאת, קיים מכשול אחד משמעותי והוא, אנחנו בעצמנו, מכיוון שלעיתים קרובות איננו מוכנים לקבל את רוח הקודש.

כפי שהיה בימי קהילת הברית החדשה, עלינו להבין שקודם כל עלינו לחזור בתשובה ולהכניע את חיינו במלואם תחת ישוע. וכן, רק בעזרת רוח הקודש אנו מסוגלים לעשות זאת. כאשר אנו עונים לקריאתו, החזרה בתשובה היא הפרי הראשון של עבודת רוח הקודש בחיינו. אנו צריכים להתוודות על חטאינו בענווה ומתוך אמונה, ואז הוא יוכל לטהר אותנו מכל טומאה. עלינו להבין עד כמה עמוק אנו שרויים בחטא ועד כמה אנו זקוקים לאלוהים ולחסדו בחיינו. בלעדיו אנחנו אבודים, מיועדים למות בגלל חטאינו ונידונים לאבדון עולם. ובכן, דרך תפילה רצינית, אנחנו נמלא את התנאים למתן רוח הקודש מאת האלוהים. לפי כך, כל מה שעלינו לעשות – זה לבקש את רוח הקודש מאלוהים והוא יעניק לנו אותו בשמחה. "ההורה השמימי יותר מרוצה להעניק את רוח הקודש לאלו המבקשים ממנו, הרבה יותר ממה שהורים ארציים מוכנים להעניק מתנות לילדיהם." (Ellen G. White, Ye Shall Receive Power, p.284)

מתנת רוח הקודש כאמצעי רוחני אינה מסתכמת בעצמה. הוא ניתנת על מנת לרומם את ישוע ולשקף את אופיו בחיינו ולאפשר לנו לשרת אחרים תוך בניית גופו של המשיח, הקהילה. על כך, כל עבודת אלוהים, ציבורית או אישית, אשר מעלה את הרוח מעל ישוע המשיח, שגויה. הרי רק באמצעות ישוע המשיח "יש לכם ולנו גִּישָׁה בְּרוּחַ אֶחָת אֶל הָאֵב." (אפסים 2:18).

מדוע מתנת רוח הקודש היא המתנה הגדולה ביותר שישוע יכל להעניק לנו? כיצד חוויתם את נוכחות רוח הקודש בחייכם? כיצד חייכם היו שונים ללא המתנה הזאת?

נקודות למחשבה

קראו את:

Ellen G. White, "Asking to Give," pp. 139-149, in Christ's Object Lessons

על מנת לקבל השראה מתוך הבטחותיו של אלוהים קראו גם את:

Ellen G. White, God has Promised (Washington, D.C.: Review and Herald,

1982).

ללא התפילה לא יהיה כוח רוחני בחיינו, מכיוון שהתפילה מחברת אותנו עם המקור של אותו הכוח. ללא התפילה לא יהיה לנו קשר קיומי עם אלוהים. אנו נהפוך לכלים ריקים שאולי יש בהם "צלם אלוהים", אך הם מופרדים לחלוטין מהכוח, מהמתנות ומההבטחות שבאים מלמעלה. ללא ספק, כפי שראינו השבוע, ניתנו לנו הבטחות נהדרות לגבי מענה האלוהים לתפילותינו. אך מה לגבי אותן הפעמים שאיננו מקבלים את מה שהתפללנו עליו, אפילו שנראה לנו שמלאנו את כל התנאים כמיטב יכולתנו? "אף אל תתאיישו אם תפילותיכם אינן נענות מיידית. לעיתים קרובות אלוהים רואה שהתפילה מתעסקת בגשמיות. בני האדם מתפללים על מה שיספק את רצונותיהם האנוכיים, ואלוהים אינו ממלא את בקשותיהם באותה הדרך שהם מצפים. הוא מעביר אותם דרך ניסיונות ומבחנים, הוא גורם להם להיכנע, עד שהם באמת רואים את צרכיהם האמיתיים. הוא אינו נותן לאנשים את אותם הדברים אשר יספקו את התיאבון המושחת שלהם, אשר יפגעו בבני אדם אחרים ויגרמו לחילול השם. הוא אינו נותן לבני אדם את מה שיעצים את שאפתנותם ויתרום אך ורק להתעלות עצמית. כאשר אנו באים אל האלוהים עלינו להיכנע בפניו, להתחרט ולהכניע הכל תחת רצונו הקדוש." (Ellen G. White, In Heavenly Places, p. 89).

שאלות לדיון:

1. באילו דרכים התפילה משפיעה על קיומינו הרוחני? זאת אומרת, כיצד התפילה משפיעה עליכם כאשר אתם מתפללים? מה שונה בכם לפני ואחרי התפילה?
2. מה תאמרו למישהו שמתפלל ומתפלל על משהו ואינו מקבל את הרצוי בדרך שבה קיווה לקבל, למשל תפילה בעד ילד חולה ומקרים דומים? כיצד אנו יכולים ללמוד לבטוח באלוהים אפילו במצבים כאלה?
3. בכיתות שלכם, דברו על ניסיונכם האישי בתפילה ומה משמעותה עבורכם. אילו דברים חדשים על התפילה, אשר עשויים לסייע לאחרים הנאבקים בהבנת מטרת התפילה, למדתם השבוע?
4. מדוע חשוב להתפלל בכל זאת, אפילו אם איננו מבינים את כל המהלך עד הסוף?

שיעור מספר 11 11 – 17 מרץ

העצבתו של רוח הקודש והתנגדות לו

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
מעשי השליחים 7:51; עברים 10:24,25; אפסים 2:5-4:25; 1ה לתסלוניקים 21-19:5; מרקוס 28,29:3;

פסוק לשינון: "וְלֹא תַעֲצֹבוּ אֶת־רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל־אֱלֹהִים אֲשֶׁר נִחַתְמָתֶם בּוֹ לְיוֹם הַנִּגְאָלָה" (אפסים 4:30)

לרוח הקודש ישנה יכולת ייחודית להוביל חוטאים לקראת מודעות אמיתית של מצבם. בנוסף לכך הוא מעורר בנו רצון לקבל את ישוע ומחילתו על חטאינו. רוח הקודש הינו בעל כוח, שאין עוד כמוהו, לעזור לנו להתגבר על החטא ולאפשר לנו לשקף את האופי של ישוע. יחד עם זאת, אפשרי להתנגד לרוח הקודש למרות היותו חזק ואדיר. הוא אינו כופה את עצמו עלינו. החטא המאוד מפתה ומושך, אך מאוד מטעה ומוביל למוות. הוא מנוגד לחלוטין לאלוהים, לטוב ולקדושה שלו. בהיותו משקף קדושה אלוהית זו, רוח הקודש מתנגד לחטא בכל צורה, והוא מתאבל כאשר אנו חוטאים ואינם מוכנים לוותר על חטא. בבשורות נאמר כי יש חטא אחד עליו אין מחילה: גידוף כלפי הרוח (מתי 12:31,32). השבוע נלמד היבטים מקראיים העוסקים בגרימת עצב לרוח הקודש, השבעת רצונו, התנגדות לפעולתו, ובחטא הבלתי נסלח.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-18 במרץ.

התנגדות לרוח הקודש

קראו מעשי השליחים 7:51. איזו אזהרה ניתנת כאן, וכיצד היא מתקשרת אלינו כיום?

בכתבי הקודש מוזכרים במפורש מספר חטאים כנגד רוח הקודש. רבים מחטאים אלו הם ברמת הפרט. אולם, בעניין מעורב גם כן מימד קהילתי, כפי שאנו רואים במעשי השליחים 7:51. סטפנוס מציין כי מאשימיו הינם קשי עורף, כפי שהיו בני ישראל כאשר סגדו לעגל הזהב (שמות 3:33). התנגדותם לרוח הקודש באה לידי ביטוי בכך שהם סרבו להקשיב לדבריו אשר אלוהים אמר להם דרך נביאים. התנגדות זו לאלוהים ולתוכניתו הובילה אותם לדחייה של אדונינו, ישוע המשיח. במקום ללכת בעקבות ישוע, הם יצרו פולחן חיצוני כתחליף לציות מעשי לדבר האלוהים.

לא נתפס הדבר כי בני אדם שבריריים, שנוצרו על ידי אלוהים ותלויים בו, מסוגלים להתנגד לעבודת רוח הקודש ולחסדו של אלוהים. עד כמה שה' חזק וכל יכול, הוא לעולם אינו כופה את עצמו עלינו, מפני שהוא מכבד את הבחירות שלנו. סופו של דבר, אילו אלוהים היה מעוניין לכפות עלינו לציית לו, מדוע לא עשה זאת בגן עדן עם אדם וחוה, ובכך היה חוסך מעולם כולו את החטא? אלוהים ברא אותנו כבני אדם חופשיים, בעלי כוח לקבל החלטות מוסריות, לחיים או למוות, לטוב או לרע. זהו דבר נפלא – איזו מתנה יקרה ומקודשת ניתנה לכל אחד ואחת מאיתנו!

בזמן שכולנו אחראיים להחלטות האישיות שלנו, יש לנו גם אחריות קהילתית: עלינו לעודד אחד את השני להישאר נאמנים לה', לציית לדבר אלוהים ולהישאר קרובים לישוע (עברים 24,25:10). אנו מתנגדים לרוח הקודש כאשר אנו מתנגדים לדבר אלוהים ואיננו מעניקים מספיק תשומת לב לבשורה של נביאיו.

כל כך קל להביט לאחור בביקורתיות על בני ישראל בעת העתיקה, לשפוט ולבקר אותם על כל טעויותיהם. אך מה לגבי הבחירות העלוכות שלנו? כיצד היינו מרגישים אילו היו נעשות באופן קולקטיבי, כמו הטעויות של בני ישראל?

באילו דרכים אנו יכולים לעורר אחרים "לאהבה ומעשים טובים"? כיצד האחריות שלנו צריכה לבוא לידי ביטוי בטיפוח "אהבה ומעשים טובים" אצל אחרים?

העצבתו של רוח הקודש. חלק 1

קראו אפסים 4:30. בפסוק זה שאול פוקד עלינו שלא להעציב את רוח הקודש. מה המשמעות של גרימת עצב לרוח?

רוח הקודש הוא ישות בפני עצמה, ולא רק כוח אלוהי. זו הסיבה לכך שהוא יכול להיות עצוב. אך השאלה היא כיצד אנו יכולים להעציב אותו? סביר להניח כי עלינו להזכר באחד התפקידים של רוח הקודש – לפקוח את עינינו על החטא (יוחנן 8:16). הוא מוביל אותנו אל ישוע אשר סולח לחטאינו ומקדש אותנו. רוח הקודש, רוח אלוהים נקרא קדוש. משמעות הדבר היא כי הוא שונא חטא. והוא שמח כאשר אנו מציינים לאלוהים וכאשר כל מחשבותינו ודברינו עוסקים בטהור ובקדוש. בנוסף לכך, הוא עצוב אם אנו מעריכים משהו תפל כראוי לפנייה אל אלוהים. כל ניסיון שלנו להיאחז בחטא או להמעיט מחומרתו כואבת לו. גרימת עצב לרוח הקודש הינו דבר רציני בהחלט.

דברי שאול באפסים 4:30 על העצבתו של רוח הקודש עוסקים באורח חיים שהיה לו לפני שחזר בתשובה ועבר שינוי בעזרת ישוע. בתור בריות חדשות במשיח, עלינו להיות אוהבים, סבלניים ועדינים אחד כלפי השני, ולשמר את האחדות של הרוח בקשר של שלום (אפסים 2,3:4). בתור היותנו מחודשים על ידי הרוח (אפסים 4:23), אנו הולכים כעת בעקבות ישוע, "הראש החדש שלנו" (אפסים 15:4), ולכן עלינו שלא ללכת "בהבלי שכלנו", כמו שהגויים עושים (אפסים 17:4). נהפוך הוא, עלינו לחיות חיים ולרצות את האל (אפסים 31-24:4).

בכל פעם שאנו מאפשרים לאחד מן הדברים השליליים המוזכרים באפסים פרק 4 לחדור אל ליבנו, ולבוא לידי ביטוי במילים או במעשים שלנו, הרוח מתמלא צער. להעציב את רוח הקודש, פירושו לדחות את נוכחותו הקדושה ואת כוחו לשנות חיי אדם בכך שאנו ממשיכים לחטוא.

רוח הקודש אינו אדיש לאופן שבו אנו חיים. קראו אפסים 31-25:4, פרטו התנהגויות מוסריות ספציפיות אשר מעציבות את רוח הקודש. מדוע רוח הקודש מתמלא עצב מדברים אלה?

העצבתו של רוח הקודש. חלק 2

העובדה כי רוח הקודש יכול להיות עצוב ואומרת לנו כי אלוהים אינו אדיש כלפינו וכלפי מעשינו. אלוהים מושפע מהחלטותינו ומאורח חיינו.

קראו אפסוס 2: 5-25: 4. על פי הכתוב, מה עלינו לעשות ובמה חיינו יהיו שונים לו נלך על פי פקודות מקראיות אלו?

אנו מענגים את רוח הקודש: כאשר אנו דוברים אמת מתוך אהבה. כאשר אנו כועסים על החטא, אך לא חוטאים מתוך כעס. כאשר אנו עובדים במו ידינו ומשתמשים בברי עבודתנו כדי לעזור לנזקקים. כשאנו מדברים בשפה בהירה ומקנים חסד לשומעים שלנו. וכאשר אנו אדיבים, רחמנים וסלחנים.

אנו מעציבים את רוח הקודש: כאשר אנו מציגים את עצמינו בתור מאמינים, אך עדיין חיים כאילו ישוע מעולם לא הגיע לארץ וחיינו עוברים ללא הדרכתו ואהבתו. כאשר אנו מודים כי אמונתנו היא האמת, אך פועלים ומתנהגים בדרך הסותרת אותה. חוסר יושר מוסרי מכאיב לרוח. מאמצינו להגיע להישגים גבוהים יותר אינם יכולים להיות מנוגדים להתנהגות האתית שלנו. אם על פי חיינו ניתן לראות כי אנו באמת ילדי האלוהים, וחיינו משקפים את ישוע, אנו ממלאים את ליבו של אלוהים בשמחה.

קראו אפסוס 3,4,15,16,32: 4. מה אומרים פסוקים אלה על ההיבטים הקהילתיים של חיי הרוח? כיצד חיי הרוח מתבטאים בקהילה עם מאמינים אחרים?

מעניין כי גם באפסוס פרק 4 קיים היבט קהילתי מובהק. רעיון האחדות מוזכר מספר פעמים. שאול דואג לקיום אחדות הרוח וחיים מלאים ברוח בהקשר של "איש לרעהו" (אפסוס 32: 4). לאלוהים מאוד חשוב שהאופן בו אנו מתייחסים אחד לשני בקהילה יכבד את רוח הקודש (1ה לקורינתים 16,17: 3). הדרך שבה אנו רואים אחד את השני בגוף של ישוע בעלת חשיבות עליונה לרוח הקודש.

חשוב מאוד לדעת את האמת, לדעת את המסר של שלושת המלאכים (התגלות 12-14: 6), אך בואו נמקד את תשומת ליבנו בדבר חשוב יותר: כיצד אנו מתייחסים כלפי הסובבים אותנו, במיוחד לאלו שנמצאים במעמד נמוך משלנו או אלה שאין להם מה להציע לנו בתמורה?

השבעת רצונו של רוח הקודש

קראו 1ה לתסלוניםקים 5:19-21. כיצד ניתן להשביע את רצון רוח הקודש?

בעניין שביעות רצון הרוח מעורב רעיון של אש. ישנו שימוש באותו שורש כ.ב.ה. 1ה לתסלוניםקים 5:19 ובאפסים 6:16. כלומר רוח הקודש הוא כמו אש שביכולתנו לכבות. עלינו לזכור כי רוח הקודש עושה שני דברים משמעותיים עבורנו: הוא מעלה את מודעותינו לחטא, ונותן לנו כוח להתגבר על החטא.

רוח הקודש מעניק לנו את הידע הדרוש לחיים קדושים באמצעות דבר אלוהים, ומאפשר לנו לשנות את חיינו על פי ידע זה באמצעות כוח השכינה שלו. אחת הדרכים בהן אנו יכולים למנוע שביעות רצון הרוח היא לזלזל בנבואות (1ה לתסלוניםקים 5:20). שאול מנחה את המאמינים התסלוניםקים לא לזלזל בנבואות, אך במקביל הוא קורא להבחנה שלהם (1ה לתסלוניםקים 5:21). בעוד שעלינו להיות פתוחים לרוח בחיי הקהילה, אנו צריכים גם חוש הבחנה מהסיבה שתורות שקר ונביאי שקר תמיד ימשיכו להטריד את הקהילה.

לא כל הרוחות הם מועילים. לעומת זאת, דבר ה' בהשראת רוח אלוהים, הוא נר לרגלינו ואור לנתיבתינו (תהלים 119:105). כתבי הקודש הם תקן שלפיו יש לבדוק נבואות חדשות. בתקופת המקרא למנורות היה פתיל בוער שהאיר את הדרך ל מי שצעד בלילה. המקרא מספר לנו כיצד "להתהלך על פי הרוח" (גלטים 5:25). אנו עושים זאת על ידי כניעה עצמית לדבר האלוהים ועל ידי ציות לרוח הקודש כפי שהוא מדריך אותנו. רבים מן המאמינים כי המקרא הוא דבר אלוהים מפרשים אותו באופן שגוי הלוקח מן הכתובים את כוחם וסמכותם. כמו כן, כאשר אנו מזלזלים בדבר ה' ומתייחסים אליו בחוסר כבוד, או מזניחים את יישום הכתוב בו, אנ "מכבים" את הנר שניתן לנו על מנת להוביל אותנו בדרכינו וכדי לעורר את מצפונינו כלפי מעשים טובים.

קרא 1 לתסלוניםקים 4:7,8. מה זה אומר להיקרא "לקדושה"? באילו תחומים בחיינו אולי כדאי לנו לשאול את עצמינו האם אנו, אכן, נוהגים "בקדושה"?

גידוף כלפי רוח הקודש

קראו מרקוס 28,29; 3; לוקס 10:12; מתי 12:31,32; אם כל החטאים והגידופים יכולים להימחל, מהו הדבר שאינו ניתן למחילה?

קרוב לודאי כי אף חטא אחר לא גרם לחוסר ודאות גדול יותר בקרב המאמינים מאשר גידוף רוח הקודש. יש הסבורים כי ישוע מנה כמה חטאים ספציפיים כחמורים במיוחד. עלינו להזכיר לעצמנו כי כל החטאים הם מתועבים בעיני אלוהים, אף על פי כן חטאים מסוימים עשויים להביא להשלכות חמורות יותר מחטאים אחרים. אזי, למה התכוון ישוע כאשר דיבר על החטא הבלתי נסלח?

למעשה באף אחד מן הקטעים הנ"ל לא נאמר כי חטא זה לא יכול להיות נסלח, אלא רק שהוא לא ייסלח. הבה נזכור, תפקיד רוח הקודש הוא להוביל את החוטאים למודעות החטא שלהם ולעורר בהם רצון לקבל את ישוע הסולח את החטא. אם כן, יש לפרש גידוף כלפי הרוח כהתנערות מכוונת ומתמשכת מעבודת הישועה של ישוע. דבר זה קורה כאשר אדם מתנגד במכוון ובעקשנות לעדות הרוח על המשיח, לגאולה ולחסד האלוהים.

ישוע אינו מדבר על מישהו שזרק כמה מילות משמיצות. מדובר בגידוף כלפי רוח הקודש רק בהקשר של יחס עויין וגלויי נגד ישוע. גידוף כלפי רוח הקודש איננו מקרה יחיד, זהו אורח חיים מכוון ונחוש. "במקום לקבל את העדות שניתנה להם, במקום להכיר בפועלו של ישוע כמענק מן שמיים, הם דבקו במטרות המרושעות שלהם, ואמרו כי הוא ביצע עבודה נפלאה זו על ידי השטן. זה היה חטא נגד רוח הקודש. " (אלן ג' וויט, Loma Linda Messages, P.156).

כאשר הלב האנושי מתנגד בעקשנות לאלוהים, ובמודע מסרב לתת לישוע את המגיע לו, הלב מקשיח ואינו מסוגל לראות את האמת שבעדות רוח הקודש על גאולה דרך קורבן של אלוהים בישוע המשיח. חטא זה אינו ניתן לסליחה, לא בגלל שאלוהים הוא חסר אונים או לא רוצה לסלוח, אלא משום שהאדם אינו מסוגל להכיר בחטאו. לכן, איננו מקבל סליחה דרך ישוע. לגישה זו יש השלכות נצחיות.

כיצד אנחנו יכולים להיות בטוחים (ואין זה משנה כיצד אנו מציגים את עצמינו), שחיינו אינם מתנגדים לאלוהים או לרוח הקודש? (ראו, למשל, 1ה ליוחנן 5:3 ורומים 8:14)

נקודות למחשבה

עצם העובדה שאדם שואל את עצמו בדאגה האם חטא בחטא בלתי נסלח מראה כי קרוב לודאי שלא. שהרי אילו היה בין אלו שביצעו זאת, הוא בהחלט לא היה דואג בקשר לזה. הדאגה שלו היא כל מה שצריך על מנת לדעת כי הוא אכן עדיין נתון לעבודת והשפעת הרוח. כל מה שאדם צריך לעשות זה להתכסות בצדקתו של ישוע, להאמין ולציית לה'. רק תחת כיסוי של צדקת המשיח, המהווה את "צדקת אלוהים" בכבודו ובעצמו (רומים 3: 10), אנו יכולים ליהנות מהשלווה ותחושת הביטחון שהיו חסרים קודם לכן.

קיים אדם אחד בלבד שאלוהים לא יכול לסלוח לו, וזהו אדם המסרב בעקשנות לקבל מחילה בישוע. "חטא הגידוף כלפי רוח הקודש אינו טמון במילה או מעשה פתאומי כלשהו; זוהי התנגדות נחושה לאמת ולראיות" (אלן ג' וייט, The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1093).

"אף אחד לא צריך להסתכל על החטא נגד רוח קודש כמשהו מסתורי ובלתי ניתן להגדרה. החטא נגד רוח הקודש הוא חטא של סירוב עיקש להגיב להזמנה לחזור בתשובה" (P.1093).

שאלות לדיון:

1. אם מישהו היה בא אליכם עם חשש כי ביצע את החטא הבלתי נסלח, מה הייתם אומרים ובאילו פסוקים תיעזרו? מדוע ההבנה כי ישועה מתקבלת על ידי אמונה בלבד כל כך נחוצה בעזרה עבור מישהו שחש כי הלך לאיבוד ללא תקנה?
2. אנו מעציבים את רוח הקודש כאשר אנו מסרבים לפעול או לדבר כפי שהוא מדריך אותנו. באילו מקרים אנו נמצאים במצב מסוכן בו אנו מעציבים את רוח הקודש? כלומר, באילו תחומי חיינו (אם יש כאלה) אנו מוצאים את עצמנו מתנגדים לאלוהים, וכיצד אנו יכולים ללמוד להיכנע לו?
3. לפעמים אלוהים מאפשר לנסיבות מסוימות לקרות בחיינו, אשר גורמות לנו למרמור או בלבול, למשל הסיפור של איוב. כיצד נוכל לסמוך על אלוהים יותר ולהקדיש לו את חיינו באופן מוחלט, אפילו בזמנים הקשים ביותר?
4. ישנם אנשים שמפחדים להיות "נגועים" בתופעות השליליות בקהילה, כך שמתרחקים לחלוטין מהגוף ונשארים בצד. מה הבעיה הטמונה ברעיון זה, ומדוע זהו לא הדגם הנכון להתנהגות שעלינו לקחת דוגמה ממנו?

פועלו של רוח הקודש

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יוחנן 11-8:16; רומים 5:10; עברים 15,16:4; 17 לפטרוס 9,8:5; 17 ליוחנן 13,12:5; תהלים 24:31;

פסוק לשינון: "וְאַלֹהֵי הַתְּקֹוּה הוּא יִמְלֵא אֶתְכֶם כָּל־שְׂמֵחָה וְשָׁלוֹם בְּאַמּוֹנָה לְמַעַן תַּעֲדֹף תְּקוּתְכֶם בְּגִבּוּרֵת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ" (רומים 13:15).

אנו מתקרבים לסוף רבעון זה על רוח הקודש ורוחניות, וכעת נתמקד באחת העובדות המכריעות על הרוח אשר טרם קיבלה את תשומת לבנו. כאשר ישוע הודיע לתלמידיו כי ישוב אל האב, הוא הבטיח לשלוח להם את רוח הקודש, "וְהִפְרִקְלִיט רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר־יִשְׁלַח אָבִי בְּשִׁמִּי הוּא יִלְמְדְכֶם אֶת־כָּל וְיִזְכִּיר אֶת־כָּל אֲשֶׁר־הִגַּדְתִּי לָכֶם" (יוחנן 14:26). לפי דברי ישוע, רוח הקודש הוא פרקליט, כלומר "עוזר" או "עורך דין" אשר משתדל בשבילנו. יתרה מכך, ישוע מספר מה תהיה עבודתו: "וְהָיָה כִּי־בֹא וְהוֹכִיחַ אֶת־הָעוֹלָם עַל־דִּבְרֵי הַחַטָּא וְהַצָּדֵק וְהַמְשָׁפָט:" (יוחנן 8:16).

במהלך השבוע האחרון שלנו נלמד בפירוט רב יותר על עבודה ספציפית זו של רוח הקודש. כמו כן נלמד כיצד עבודה זו קשורה לשני היבטים חשובים בחיינו: הבטחת הישועה שלנו, ותקווה גדולה המניעה את חיינו כתלמידי ישוע.

הרשעת החטא

קראו יוחנן 8:16. איזו עבודה חורצת גורלות מבצע רוח הקודש עבורנו, ומדוע היא בעלת חשיבות רבה כל כך?

ישוע מכנה את רוח קודש פרקליט, מילה בעלת משמעות עמוקה הטומנת בחובה רעיון של עוזר, עורך דין, מנחם. רוח הקודש אינו מבצע הרשעה בתור מאשים או כתובע שלנו. הוא נשלח על ידי ישוע לא כדי לגנות אותנו, אלא כדי לעזור לנו לראות את הצורך שלנו בחסד. רק נחמה יכולה להתקבל כעזרה. זהו אסון גדול בשביל מאמינים, כאשר הם מבקרים אחרים על חטא, כביכול מתוך כוונה טובה, ברוח מאשימה במקום לעזור לאותם חוטאים. ישוע לעולם לא קרא לנו לעשות זאת. מי אנחנו שנצביע על חטאי אחרים בעודינו חוטאים בעצמינו?

קראו רומים 2:1 ומתי 7:3. מה המסר שאנו צריכים להבין מפסוקים אלה?

נקראנו להיות העדים של ה', לא התובעים שלו. אנו נקראים להיות עדים לכוח הגואל שלו, לא לגנות אחרים על חטאיהם. בניסיון להרשיע אנשים אחרים על חטאיהם, אנו מבצעים עבודה שהיא לא שלנו. זהו תפקידו של רוח הקודש. לאנשים שאינם מקדישים את חייהם לישוע, לעתים קרובות, אין תחושה והבנה אמיתית של מהו חטא, ועד כמה הרסני הוא יכול להיות.

הרעיון הוא שרוח הקודש לא יפרט רשימה ארוכה של מעשים שגויים, אלא יפנה אותנו אל חטא היסוד: אי אמונה בישוע המשיח (יוחנן 9:16). הסבל שלנו אינו נובע מחוסר שלמות מוסרית שלנו, אלא מהניכור שלנו מה' ומהסירוב שלנו לקבל את ישוע. הבעיה הבסיסית של כל חטא היא שבני אדם לא מאמינים בישוע, ולכן דוחים את האחד והיחיד שבכוחו להצילם מן החטא ומאשמתם. רק רוח הקודש יכול לפתוח את לב האדם ומחו לצורך הגדול שלנו בחזרה בתשובה ובגאולה דרך מותו של המשיח.

הצורך בצדק

ביוחנן 8: 16 נאמר כי רוח הקודש יוכיח את העולם לא רק על חטא, אלא גם על צדק. במילים אחרות, עולם אשר אינו באמת יודע מה הוא חטא, בהתאמה, אינו יודע מה הוא צדק אמיתי.

אנשים לא מאמינים חושבים שצדק חיצוני מספיק. הם מחפשים את הצדקה שלהם, לא את צדקת האלוהים. הם חושקים בצדקה הנובעת ממעשיהם, כגון ציות לחוקי אלוהים. אך מעשי הציות לחוק שלנו אינם יכולים להצדיק אותנו בפני אלוהים, מה שיכולה לעשות צדקתו של ישוע. בישעיהו 5: 64, מתאר הנביא את כל הצדקות שהעם בימיו ניסה להשיג בכוחות עצמו כ"פרטי לבוש מזוהמים". צדקה שמנסים להשיג באופן עצמאי, למרות המניעים הטובים ביותר, למעשה מהווה בדיוק את ההפך. רק צדקתו של ישוע יכולה לעמוד בכבוד מול כל הטענות של חוק האלוהים. ואנו יכולים לקבל אותה בחיינו באמצעות אמונה בישוע המשיח.

קראו באגרת אל הרומים 5:10 ועברים 4:15,16. כיצד קשורה צדקתנו לעבודת הקודש של ישוע בפני האב בשמיים?

הצדקה הנדרשת לפי חוקי התורה מתממשת על ידי חייו המושלמים של ישוע. הוא מת למעננו. למרות שהוא נדחה על ידי אלו ששלחו אותו למוות על פני האדמה, הוא התקבל בברכה על ידי האב בשמים. עכשיו ישוע חי ומשתדל עבורנו (עברים 4: 15,16), והוא מייחס את מותו לנו בזכות אמונתנו מאחר כי אין לנו את הצדקה הדרושה לישועה. כתוצאה מכך יש לנו הזכות לחיות כי הוא חי בתוכנו. "עַם־הַמָּשִׁיחַ נִצְלָבְתִּי וְאֲנֹכִי לֹא אֶחָיָה עוֹד כִּי אִם־הַמָּשִׁיחַ הוּא חִי בְקִרְבִּי וְאֲשֶׁר אֲנִי חִי עִתָּהּ בְּבֶשֶׁר חִי אֲנִי בְּאַמוּנַת בֶּן־אֱלֹהִים אֲשֶׁר אֶהְיֶינָה וְיִתֵּן אֶת־נַפְשׁוֹ בְּעַדִּי" (גלטים 2: 20). כאשר ישוע חי בליבנו, אנחנו מובלים על ידי הרוח (רומים 8: 4) ומקבלים חיים רוחניים חדשים באמצעות כוחו של הרוח (השוו עס גלטים 5: 2-3; 16,18: 5). ההתעלות של ישוע מול האב מצדיקה את נוכחותו בקרבנו באמצעות הרוח. תלמידי ישוע, אשר התחזקו על ידי רוח הקודש, חיים ומתפתחים בנאמנות למשיח.

האם חוויתם במציאות עד כמה זולים ומטונפים ניסיונותיכם להשיג צדקה במו ידיכם? מה זה לימד אתכם על הצורך בצדקתו של המשיח ישוע?

הרשעת פסק הדין

קראו אפסים 11:8-16. מהו הדין שישוע מתייחס אליו? מדוע פסק דין זה מהווה בשורה טובה?

קיימת הכרה חשובה אחת נוספת ואחרונה בפועלו של רוח הקדש: המשפט המצפה לכל אדם. נדמה כי אנו נוהגים לקחת נושא זה למקומות לא נכונים ואף מזיקים. לעתים קרובות דיון על החטא והצדקה מוביל מאמינים רבים להכריז אזהרה על המשפט שמצפה לאלו שדוחים את המשיח. הם רוצים להזהיר את החוטאים, לרוב בנימה של איום, מפסק הדין שמחכה להם בעתיד. ואף על פי שמשפט זה אכן עתיד להתרחש, ישוע אינו מדבר על כך ביוחנן 11:16. ישוע האדון אינו מדבר על שיפוט בעתיד, כמו ביוחנן 48:12. היבט המשפט שישוע מתייחס אליו הוא החדשות הטובות כי שטן כבר נשפט, בעת שישוע מסר את חייו כקרבן על הצלב. השטן, האויב הגדול של אמת, פועל כעת על זמן שאול. המשפט יגיע, אבל הדגש כאן הוא על מודעות כי אל העולם הזה (השטן) כבר עכשיו מורשע (יוחנן 31:12).

קראו 1ה לפטרוס 5:8,9. כיצד פטרוס מתאר את השטן? כיצד נוכל להתנגד לו?

השטן בכל זאת עדיין פועל. הוא יודע שזמנו קצר ושהוא הובס לחלוטין בעת צליבת ישוע. לכן הוא זועם ודרך למשוך איתו לתחתית כמה שיותר אנשים. אך עלינו לזכור כי הוא אויב מובס. ישוע זכה לנצחון. דמו של ישוע הופך אותנו לחופשיים. כאשר, במהלך מלחמת העולם השנייה, חיילים נאצים קיבלו את המכה המכרעת עם פלישה מוצלחת של בעלות הברית לצרפת ב-6 ביוני 1944, היה ברור כי היטלר הובס. יחד עם זאת, אחד עשר החודשים שבין יום D (כאשר ההתקפה החלה) ויום ה-VE (ה-8 במאי 1945, כאשר הסתיימה המלחמה באירופה) היו הנוראיים ביותר מבחינת כמות הדם שנשפך. באופן דומה, השטן יודע שהוא הובס, אך הוא נלחם בעקשנות עד הרגע האחרון. בזמנים קשים אלו אנו נקראים להיות פיכחים וערניים, להטיל את כל החרדות על ישוע, כי הוא דואג לנו (1ה לפטרוס 7,8:5).

מדוע החדשות על שיפוט הן טובות? מי הערב שלנו בדין? כיצד אנו יכולים לדרוש על המשפט האחרון בצורה כזו שניצור תקווה באנשים אתם אנו מדברים, ולא פחד?

הבטחת הישועה

קראו ה' ליוחנן 12,13; 5: רומים 8:15-17; ה' 2 לקורנתים 5:5. אם קיבלנו את ישוע בתור המשיח שלנו מדוע אנו יכולים להיות בטוחים בזכותינו לחיי נצח? מה הבסיס לביטחון זה?

רוח הקודש הוא האחד שמוביל את החוטא לישוע. מותו של ישוע במקומינו חיבר את הנתק ביננו לבין האלוהים. מחילתו של ישוע מעניקה לנו את החופש לחיות חיים חדשים בתור ילדים מאומצים של אלוהים. כעת, איננו עוד אויבים של אלוהים (רומים 10:5), אנו מובלים על ידי הרוח (רומים 8:4) וחיבתנו מושתתת על דברי רוח הקודש (רומים 8:5). אם לא היה לנו את רוח המשיח, לא היינו ילדיו ולא היינו שייכים לו (רומים 9:8). אך כעת יש לנו את עדותו הפנימית של רוח הקודש אשר שוכן בתוכנו. הוא מעיד לנו שאנו שייכים לישוע ושאו יורשי האלוהים יחד עם המשיח (רומים 8:17). אותו הכוח העצום שהקים את ישוע לתחייה, כעת פועל בנו, ומחזיר אותנו לחיים מהמוות הרוחני (רומים 8:10). יתרה מכך, הוא גם חותם בלבנו את הבטחה כי אנו באמת שייכים לאלוהים. לאחר ששמענו והאמנו בבשורת הגאולה, אנו נחתמנו בישוע עם רוח הקודש, אשר מהווה ערב לירושה שקבלנו (אפסים 1:13,14). ודאות שכזו צריכה להתקיים בחיי כל מאמין (ה' ליוחנן 12,13; 5).

קראו אפסים 1:13,14. מה זה אומר להיות חתום על ידי הרוח?

מי שמקבל את המשיח נולד מחדש, מפני שהוא נולד "מהרוח" (יוחנן 3:3,5). רוח הקודש חותם עובדה זו בלבנו על מנת שנוכל להיות בטוחים בגאולתנו, ולחוות את השמחה שבלהיות ילד של אלוהים. עכשיו יש לנו תודעה שאלוהים הוא האב האוהב שלנו ואנו ילדיו היקרים. רוח הקודש הוא המקדמה, הפיקדון למתנה הסופית של חיי נצח אשר תינתן לנו בביאתו השנייה של ישוע (ה' 1 לקורנתים 15:51-54). זהו סימן ההיכר של אמונה אמיתית. קשה לדמיין כיצד מאמינים יכולים להוות עדים משכנעים ללא אמון בהבטחה זו. "דבר על אומץ, דבר על אמונה ותקווה, ואתה כולך תתמלא באור האדוני. המשך לחשוב על הדלת שמשיח פתח בפניכם, שאף אדם אינו יכול לסגור. אלוהים יסגור את הדלת בפני כל הרע, אם תרצה לתת לו הזדמנות. כאשר האויב מגיע כמו מבול, רוח אלוהים תניח אתכם על במותי ארץ". (אלן ג' וויט, The Advent Review and Sabbath Herald, April 16, 1889).

רוח הקודש ותקווה

קראו רומים 5:4, 5:13; וה' לקורינתיים 13:13. מהו הקשר שבין אהבה לתקווה? כיצד רוח הקודש מסייע לנו בענקת אהבה ותקווה?

רוח הקודש הוא מי שיוצק את אהבת האל אל תוך ליבנו. הוא מחבר אותנו לאלוהים וגורם לאהבת אלוהים לשכון בנו. אהבתו של אלוהים איתנה ובלתי משתנה, זו הסיבה והיסוד של תקוותנו. בלי אהבה – לא תהיה תקווה. רק אהבה יוצרת תקווה. אהבת אלוהים בשילוב עם הנאמנות שלו, מעניקה לנו תקווה נפלאה כי הוא יבוא שוב, לקחת אותנו הביתה, למקום שבו הוא נמצא.

קראו תהילים 31:24. כיצד תקווה משפיעה עלינו?

תקווה מעוררת באדם השראה. תקווה נוטעת בו כוח חדש. תקווה מאפשרת לנו לשיר ולהיות שמחים. התקווה חיונית לחיים. מה הטעם בחיים ללא תקווה? אך שימו לב, להיות בעל תקווה ולהיות אופטימי – אלו שני דברים שונים. האופטימיסט חושב שהכל ישתפר: מזג האוויר, כלכלה, הציונים בבית ספר, וכולי. תקווה, לעומת זאת, איננה אופטימיות עיוורת. נהפוך הוא, היא מעוגנת בנאמנות האל ובהבטחות שהוא נתן בעבר. התקווה מאמינה שאלוהים ימלא את הבטחותיו ויעמוד במילתו. אלוהים הוכיח כי הוא מהימן ויציב. העמידתו האיתנה באמת שלו היא הבסיס לתקווה שלנו. אין ספק כי הבסיס של תקוותנו נמצא גם כן בישוע על הצלב. כאשר אנו מסתכלים על קרבן המשיח, אנו יכולים לראות באופן ברור ביותר את התגשמות אהבת האלוהים כלפינו. הצלב עם ישוע שה הפסח המושלם ששילם בחייו עבור חטאינו, נותן לנו וליקום כולו התגלות שאין כמותה על אלהינו. לכן אנו, בתור ייצורים כושלים וזמניים בעולמינו העצום והגדול הזה, נוכל למצוא תקווה, לא בעצמנו או בדבר מה שנשיג, אלא באלוהינו אשר התגלה לנו על הצלב.

כיצד התקווה האדוונטיסטית מעוגנת בהבטחותיו של אלוהים? כיצד משפיעה התקווה על חיינו? כיצד נוכל לפתח אורח חיים המשקף תקווה, ולא ייאוש?

נקודות למחשבה

קרא קטעים נבחרים של אלן ג' וייט, "Ye shall receive power", במיוחד את הקטע של אוקטובר "Ready for the Spirit".

אנו יכולים לסכם את פעילות רוח הקודש באמירה כי הוא פועל בהרמוניה עם אלוהים האב ואלוהים הבן כדי להשיג את גאולתנו. רוח הקודש מעורר אותנו מהמוות הרוחני שלנו. הוא מוביל אותנו למודעות החטא שלנו ופוקח את עינינו לעובדה שהלכנו לאיבוד. הוא זורע בנו את הרצון לשינוי ומוביל אותנו לישוע, אשר הוא לבדו יכול לענות על כל צרכינו הכמוסים. הוא נותן לנו ביטחון בישועה מכיוון שהוא תמיד מצביע לנו על ישוע ועל מה שהוא עשה עבורנו. הוא מסייע לנו להיות יותר דומים לישוע. הוא עוזר לנו להישאר נאמנים לאלוהים. הוא מאפשר לנו להגשים את רצונו של אלוהים לעסוק באופן יעיל בשליחות שלנו. הוא מקפיד שדבר האלוהים הכתוב יהיה המדריך והנורמה המהימנים שלנו בחיינו כמאמינים. היכן היינו מוצאים את עצמנו ללא רוח הקודש? כיצד היינו מסתדרים בלעדיו? אזי היינו אומללים ואבודים, ולא היינו יכולים לעשות דבר שיעניק תהילה וכבוד לאלוהים. תודה לישוע על כך שהבטיח ושלח לנו את רוח הקודש. "רוח הקודש הייתה הגדולה ביותר מכל המתנות שהוא יכל לבקש מאביו כדי לרומם את עמו." (אלן ג' וייט, p. 13, Ye Shall Receive Power).

שאלות לדיון:

1. הבה נתמקד יותר בשאלה מהו חטא ומהי צדקנות. מדוע צריכה להיות לנו, (כמאמינים שכתבי קודש הם דבר ה'), הבנה שונה של החטא והצדקה, להבדיל מאלה שאינם מאמינים במקרא? מה המקרא מלמד אותנו על חטא ועל צדקה, לעומת מקורות אחרים שאינם עושים זאת?
2. שתפו את חברי קבוצת שיעור השבת שלכם לגבי איזה היבט של עבודת רוח הקודש הוא המשמעותי ביותר עבורכם. מה הסיבה לכך וכיצד הדבר השפיע על חייכם?
3. נדבר על התקווה שיש לנו בישוע. מהן הסיבות לתקווה זו? כלומר, אם מישהו היה שואל על הסיבה לתקווה שנמצאת בתוכך (ה1 לפטרוס 3:15), כיצד הייתם עונה, ואיזה טענה משכנעת הייתם מביאים?
4. השבוע, עסק השיעור בשאלת הבטחת הישועה. מהי הבטחת הישועה? ואם יש לנו אותה, מדוע אנו זקוקים לה? על מה היא צריכה להתבסס? כיצד היא שונה מסתם השערה?

חטיבת חוצה אירופה

